

КАРЪН ЛИЙБО НЕЗЕМНИ НАСЛАДИ

Превод от английски: Йова Тодорова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Морска болест измъчваше Алиша Бърнард и лицето ѝ бе станало жълто-зелено. Вече почти два часа тя и четиримата ѝ колеги — хора, които се чувстваха идеално в съвещателните зали, се носеха по вълните на Хондураския залив в малка моторна лодка. Алиша седеше отпред и вълните, разбиващи се в носа на лодката, я обливаха постоянно, което я принуди да затвори и стисне очи.

Пончото дъждобран почти не я предпазваше от солената вода, стичаща се по врата ѝ. Цялата бе мокра. Дори гумените ѝ ботуши бяха подгизнали.

— Ето там е Кокосовия риф — дочу се резкият глас на водача — креол, който управляваше моторницата с лекота.

Насърчена от факта, че вече приближават крайната си цел, Алиша отвори очи. Преди парещата солена вода да я накара да ги затвори отново, успя да зърне ивица земя, покрита с палми.

Лодката продължи да подскача неумолимо към острова подобно на влакче в увеселителен парк. Люлеенето, съчетано с палещото слънце и бръмченето на мотора, усилваше неразположението на младата жена. Най-сетне навлязоха в по-спокойни води и движението на моторницата стана по-плавно. Но на Алиша продължаваше да ѝ е лошо. Опита се да погледне отново. Видя успокоена, че вече са по-близо до острова и се насочват към спокойна лагуна. Очите ѝ пареха, но тя забеляза на брега две фигури. Едната бе висока и с широки рамене — без съмнение на мъж. Другата очевидно беше на жена — ниска и с побелели коси.

Алиша скочи от лодката в момента, в който дъното ѝ опря в пясъка, и загази към брега, без да обръща внимание на отправените към нея въпроси. Не желаше никой да я гледа в окаяното ѝ състояние.

Стъпила на твърда земя, тя потърси укритие сред гъстата зеленина, покрила целия остров. Увери се, че никой не я вижда, и се облегна с облекчение на грубия ствол на една палма, като дълбоко вдишваше влажния и топъл тропически въздух. Свали спасителната

жилетка, пончото и изтръска солената вода от черната си къса коса. Може би ако се преоблечеше и пийнеше нещо студено, щеше отново да се почувства добре.

Алиша продължаваше да се удивлява на поредицата от събития, довели я тук. Всичко бе започнало с едно заседание, на което не бе постигнато почти нищо, тъй като вицепрезидентите на „Бърнард Офис Продъктс“ не престанаха да се препират. Не успяха да свършат никаква работа. Тогава братовчед ѝ Скип Бърнард — вицепрезидент по личния състав и администрацията, бе предположил, че може би ръководителите на компанията трябва да отидат някъде, за да си починат и да изгладят търканията, развалили напоследък деловите им отношения.

Еди Джей — Едуард Джей Бърнард III, главен изпълнителен директор на компанията и дядо на Алиша и Скип, бе възприел идеята с изненадващо въодушевление. Скип беше имал предвид нещо като семинар в някой курорт, но за жалост Еди Джей бе видял осъществяването ѝ по друг начин. И бе решил да изпрати вицепрезидентите на една от експедициите, организирани от „Глоуб Ровърс“.

— Трябва да научите какво представлява сътрудничеството — беше им казал, когато всички го бяха изгледали втрещени. — Толкова сте затънали във всекидневната работа, че сте забравили кое е най-важното.

И така ги беше изпратил на място, където взаимопомощта бе от съществено значение за оцеляването им, а животът се свеждаше до грижа за храната, водата и подслона, както и до тежка физическа работа.

Тъй като Еди Джей бе един от основните благодетели на „Глоуб Ровърс“, която осигуряваше доброволци за различни научни експедиции по цял свят, организацията бе поласкана, че има възможността да изпълни молбата му и да препоръча на коя експедиция да бъдат изпратени вицепрезидентите.

Макар че обичаше и уважаваше дядо си, още от самото начало планът му се стори ужасен на Алиша. А сега вече идеята ѝ се струваше направо отвратителна! Съвсем не се чувстваше в стихията си сред дивата природа.

* * *

Доминик Сийгър гледаше невярващо отдалечаващата се дребна фигура.

— По дяволите, какво ѝ става? — обърна се към Реналдо, водача креол, който бе управлявал лодката.

— Морска болест — отговори той. — Сложих момичето да седи на носа, тъй като бе най-дребно, а днес и морето беше бурно.

— Страхотно!

Не стига, че от „Глоуб Ровърс“ му бяха натресли цяла група неопитни доброволци заради някаква важна личност, ами да му изпратят и невръстно дете! Как ли щеше се оправи с него?

Даваше му най-много два дни, преди то да започне да се моли да се махне отгук, щом горещината, насекомите и ужасната почва свършеха своето.

Вирджиния Флийт — негова помощничка, вече се запознаваше с другите четирима доброволци. Почти шестдесетгодишна, с побеляла на кичури коса и глас на военноморски строеви сержант, Джини спечели мигновено уважението на новодошлите с кротките си, но нетърпящи възражение нареждания.

Доминик признаваше, че е по-добра от него в работата с доброволците. Имаше повече търпение и умееше да обяснява сложните техники на тяхната професия.

Все пак той имаше определени задължения като главен археолог на разкопките. Понечи да отиде на брега и да се представи, но Реналдо го хвана леко за ръката.

— Момичето е хубавица. След колко ли дни ще се пренесе в палатката ти?

Дом се изсмя горчиво. През последната година бе прекарал тук три месеца в проучване останките на селище на маите от периода след разцвета им, което се е намирало някога на този малък, покрит с мангрови дървета, остров. През цялото време се бе държал настрана от жените, с които се беше сблъсквал, независимо дали бяха доброволки от Щатите, или местни жителки от Пунта Бланка. Въпреки това Реналдо си бе втъпил, че Дом е голям Дон Жуан. Вероятно в тази работа пръст имаше Вирджиния. И тя работеше в Аризонския

университет. Познаваше Дом от години и твърдеше, че половината студентки по археология са въздишали по него.

— Първо, е прекалено млада — отвърна той на Реналдо. — Второ, ако дори си позволя да я закача, Джини ще ме одере жив и ще опъне кожата ми да се суши на най-близкото дърво.

— Не е чак толкова млада — възрази водачът. — Освен това има много красиви сини очи. Мъж като теб има нужда от жена. Можеш да си ровиш земята колкото искаш, но старите гърнета и кости, които намираш, няма да те топят нощем...

— Та кой ли тук има нужда от топлина? — попита кисело Дом и посочи мократа си от пот тениска. — Мислех, че дъждовният сезон е през януари. Къде, по дяволите, е дъждът? Искам го!

Реналдо поклати глава.

— Внимавай, човече, какво искаш, че може и да го получиш.

Археологът се канеше да отвърне нещо духовито, но с ъгълчето на око си долови някакво движение, което привлече вниманието му. Жената тъкмо се измъкваше от гъстата растителност. Изглеждаше бледа, но явно иначе се чувстваше добре, тъй като започна спокойно да наблюдава как колегите ѝ разтоварват лодката.

„Горката!“, помисли Дом. Тя нямаше никаква представа какво я чака! И понеже другите не ѝ обърнаха никаква внимание, той тръгна към нея. Може би щеше да успее да я убеди да се върне с Реналдо още днес следобед. Това определено щеше да му спести ролята на бавачка.

— Здравейте! — извика Дом с престорено приятелски глас. — Добре дошли на Кокосовия риф!

Алиша обърна рязко глава и отначало прикова в него стреснатите си морскосини очи, но после на лицето ѝ се появи приятна усмивка. Протегна ръка с безупречен маникюр.

— Приятно ми е, казвам се Алиша Бърнард. Вие сигурно сте доктор Сийгър, археологът.

— Името ми е Доминик, можете да ме наричате Дом — отвърна той, изведнъж осъзнал колко груба е ръката му в сравнение с нейната. — Реналдо ми каза, че не се чувствате добре.

Бледото ѝ лице се покри с лека руменина.

— Пътуването от Пунта Бланка приличаше на возене с атракционно влакче, само дето беше по-мокро — отговори и погледна

дрехите си. — Мисля, че вече съм добре, но дали ще се намери място, където да се преоблека?

Дом се надяваше да не се намери, защото Алиша му харесваше така — с мократа блуза, прилепнала към тялото ѝ. Реналдо беше прав — тя не беше дете. Макар и дребна на ръст, бе по-скоро около тридесетте, отколкото около двадесетте, и имаше изтънчен вид.

Лъскавата ѝ черна коса в стил „Клеопатра“ го накара да се запита дали не е наполовина италианка като самия него. Кожата ѝ беше млечнобяла, почти прозрачна. Светлата бейзболна шапка на главата ѝ съвсем не можеше да я предпази от безмилостните слънчеви лъчи. Погледна пак ръцете ѝ и отново отбеляза безукорния ѝ маникюр. Изглеждаше, че тази екзотична нежна орхидея не е в състояние да повдигне нещо по-тежко от шишенце лак за нокти.

— Няма смисъл да се преобличате — рече ѝ и погледна застрашителните облаци, започнали да се събират на югоизток. — До вечерта трябва да свършим доста работа, а нямаме навика да спираме заради някакъв си дъждец.

Алиша изстена мислено, че ще ѝ се наложи да се влачи с тези дрехи, но не възрази. Нямахше да е благоразумно да намокри още някои от малкото дрехи, които бе взела. Това обаче не означаваше, че хареса начина, по който археологът ѝ отговори. Макар думите му да прозвучаха сърдечно, в тях се долавяше леко предизвикателство — май очакваше тя да възрази и да заяви, че не желае да работи.

Изгледа го от долу до горе, като започна от загорелите мускулести крака. Личеше, че е свикнал с тежки натоварвания. Бе облечен с раздърпана тениска и отрязани до коленете джинси и имаше широки рамене. По мускулите на ръцете му личеше, че ако пожелае, би могъл да я вдигне без усилие. Суровата сила, която той излъчваше, събуди у Алиша някакво смътно чувство на безпокойство.

Лицето му — сурово и непреклонно като природните стихии, не бе особено красиво. Въпреки това тя бе запленена от мъжественния му вид. Гъстата тъмна коса и неколкодневната червеникава брада бяха в рязък контраст с гладко обръснатите мъже, с които работеше и с които понякога излизаше на срещи.

Зеленикаво лешниковите му очи бяха определено най-красивата част от лицето му — големи, изразителни и очертани от необичайни за мъж дълги и гъсти мигли. Тъкмо очите го издаваха. Той не я

харесваше, а присъствието ѝ не му допадаше. Защо, след като не знаеше нищо за нея?

Алиша пое дълбоко дъх.

— Щом ни чака работа, да вървим — рече тя и пое към брега, където ниска белокоса жена даваше нареждания на колегите ѝ.

Когато видя Алиша, суровият израз на Джини се смекчи.

— Вече започвах да се безпокоя за теб, мила. Реналдо ми каза, че ти е прилошало.

— Сега, след като съм стъпила на земя, се чувствам чудесно — увери я Алиша и се подпря на лодката, за да излее водата от ботушите си.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Вие сигурно сте Вирджиния Флийт.

Възрастната жена протегна ръка.

— Наричай ме Джини. Ти трябва да си Алиша. Май ще се наложи да си помагаме с теб през следващите две седмици, ако искаме да оцелеем в присъствието на толкова ергени.

— Ергени ли?

Джини се изсмя.

— Така казвам, когато пристигне екип само от мъже. Тук, в отсъствието на техните съпруги, дори и най-цивилизованите мъже се превръщат в истински неандерталци. Сигурно причината е в спането в палатки и големите количества прясна риба. Не можеш да си представиш какъв проблем е да се намери някое уединено местенце за къпане, когато островът гъмжи от мъже с излишък от хормони.

— Това едва ли се отнася за моите колеги — възрази Алиша.

— Ще видиш — каза Джини и поклати сериозно глава. — Сигурна ли си, че вече си добре?

Алиша кимна. По-скоро усети, отколкото видя, че Дом се приближава зад нея.

— В такъв случай с Дом можете да започнете да пренасяте дървения материал към къщата.

„Къщата ли?“, помисли Алиша и подхвана една дълга дъска. Нима можеше да се надява да види на този остров нещо толкова цивилизовано като истинска дървена къща? По време на инструктажа Скип бе подчертал, че доброволците ще живеят в палатки.

Очакваше Дом да хване задния край на дъската, но той взе друга, метна я на рамо и пое по пътеката. Вирджиния поклати глава.

— Мъже... — промърмори тихо и помогна на Алиша.

Двете поеха след Дом.

„Къщата“ се оказа паянтова постройка на подпори с три стаи, хлътнала веранда, проядена от термити дървесина и покрив, който приличаше на решето.

— Страхотна квартирка, нали? — отбеляза Джини, когато оставиха дъската върху увеличаващата се купчина дървен материал. — Реналдо ще постегне пода, за да можем да ползваме стаите като лаборатория. За съжаление сградата не е подходяща за спане. Не и когато вали.

— Като говорим за дъжд... — прозвуча гласът на Дом зад гърба на Алиша.

Тя подскочи стресната. По дяволите, този мъж умееше да се движи съвсем безшумно!

— Изглежда, че най-сетне ще завали — продължи Джини и огледа притъмняващото небе. — Добре ще е да разпънем палатките незабавно.

Алиша взе спасителната си жилетка и пончото и последва двамата археолози към мястото, където беше разположен лагерът. Поспря и погледна четиримата си колеги, които спореха кой с кого ще спи в малките двуместни палатки. В това отношение тя имаше късмет. Като единствена жена сред доброволците щеше да бъде самостоятелна.

— Алиша, ела да ти помогна да разпънеш палатката си — предложи Джини. — Мисля, че Реналдо те е настанил ето... там. — Тя посочи към едно място на леко възвишение, недалече от местата, определени за другите палатки. — Така ще имаш поне известно уединение.

Жената понечи да тръгне, но Алиша я спря.

— Ще се справя сама, Джини. По-добре оправи онази бъркотия — рече ѝ и кимна към четиримата спорещи мъже.

Досега никога не бе опъвала палатка, но не изглеждаше кой знае колко сложно. Разтвори найлоновата торба, която ѝ беше дала Джини, разгледа инструкциите, чертежите и се залови за работа.

През цялото време подсъзнателно усещаше къде се намира Доминик Сийгър — дори тогава, когато не го виждаше. В него имаше

някаква сурова мъжественост, която едновременно я привличаше и плашеше. Бе успявала да се справи с всякакви страшни на вид, властни мъже от деловия свят. Беше играла по правилата, ала понякога ги беше променяла или нарушавала, за да заслужи вицепрезидентското място в компанията. Но тук, на този остров, правилата се определяха от Доминик, а в момента дори не бе сигурна дали той иска тя да участва в „играта“...

Първата ѝ реакция бе да отвърне на неодобрението му с враждебност, да покаже, че няма да допусне да бъде подценявана. Сега се чудеше дали не трябва да отстъпи. Майка ѝ винаги беше казвала, че ще хване много повече пчели с мед, отколкото с оцет. Не че възнамеряваше да „хване“ Дом, но желаше да го убеди, че не са противници. Иначе следващите две седмици щяха да се превърнат в кошмар.

Когато забиваше последното колче, почувства, че той се приближава към нея.

— Сигурно сте ходили на къмпинг — каза Дом, като наблюдаваше как опъва палатката.

— Никога — отвърна тя. — За мен е чиста загуба на време човек да се влачи из горите с палатки и спални чували.

Замълча, осъзнала че разкрива негодуванието си пред един непознат. Сега, след като бе пристигнала тук, възнамеряваше да се труди толкова, колкото позволяваха възможностите ѝ. Нямахше смисъл да се оплаква от лошите условия — това едва ли щеше да ѝ помогне.

Доминик я изгледа, като че ли не ѝ вярваше.

— Справихте се доста добре.

— Аз съм инженер — отвърна му весело и внесе в палатката раницата и спалния си чувал.

— Инженер ли?

Беше свикнала с нотката на изненада, която винаги съпровождаше това възклицание. Жени-инженери се срещаха рядко.

— Нима не сте прочели автобиографията ми, която изпратих заедно с молбата до „Глоуб Ровърс“?

— Не — призна той.

— Проектирам офис обзавеждане — устройства за подаване на принтерна хартия и ленти, перфоратори, телбодове, настолни лампи... Май сте разочарован.

Дом сви рамене.

— Може би се надявах, че проектирате мостове или сгради. Това би било много по-полезно тук. За жалост нямаме особена нужда от лампи и перфоратори.

Не можеше да не забележи грубата му откровеност. Поради някаква причина Доминик бе решил твърдо, че не я харесва. Помъчи се да измисли някакъв хаплив отговор, но преди да успее, той си тръгна.

Разнесе се заплашителен тътен, който ѝ напомни за приближаващата буря. Постара се да забрави за Дом, доколкото това бе възможно, влезе в палатката и подреди вещите си. Когато беше готова, надникна през отвора и съвсем не се изненада, когато видя, че колегите ѝ още се мъчеха да разпънат палатките. Реши да отиде и да види дали Джини не се нуждае от помощ.

Облече отново червеното пончо — дъждобран. Тъкмо когато излезе, започнаха да се ръсят първите дъждовни капки. Джини я помоли да прибере хранителните запаси и съдове в едната стая, в която подът беше сух, макар да липсваше половин стена.

Когато Алиша свърши, дъждът вече се лееше като из ведро. Реши да остане под заслона на къщата, макар и ненадежден, докато дъждът намалее. Намери сухо местенце в ъгъла, свали пончото, простря го на мръсния под и седна върху него.

Не след дълго чу стъпки на верандата. На вратата се появи Доминик, едва успял да се спаси от пороя. Отначало не я забеляза и когато изтръска водата от косата си, Алиша отново остана поразена от уверените му властни движения. Само ако се подстрижеше, обръснеше и облечеше костюм, би могъл да затъмни всеки друг мъж от деловия свят, и то без дори да се старее!

— Какво правите тук? — попита той, когато я забеляза.

Тя реши да опита още веднъж да спечели благоразположението му. Ако пожелаеше, можеше да бъде доста очарователна.

— Прибирах хранителните запаси — отвърна му, като се насили да се усмихне. — А сега се опитвам да остана суха. Колко време обикновено траят подобни порои?

— От около двадесет минути до цяло денонощие. Понякога не спира да вали с дни. Може да се случи да работим, спим и готвим в дъжд. Надявам се, че можете да търпите мокри дрехи.

— Като всички останали — отговори тя с нотка на веселие в гласа.

От много места на покрива се стичаха струйки. Алиша бе успяла да ги избегне, но не и Доминик.

— Страхувам се, че тук е единственото сухо местенце — каза тя и потупа пончото до себе си. — Можете да седнете до мен.

Дом изгледа първо нея, после червената мушама, която му бе посочила, и поклати глава. Искаше му се да се спаси от хладните струйки, които се стичаха във врата му, ала не можеше да си позволи да седне толкова близо до Алиша Бърнард. Прекалено дълго не бе имал жена край себе си, а тази тук беше нежна, хубава и ухаеше като окъпано от дъжда цвете. Ако ѝ позволеше, можеше да хвърли в пълен хаос чувствеността му, потискана от дълго време.

Дъждът бе добре дошъл. Макар когато грееше слънце и пасатът поклащаше нежно листата на палмите, островът да приличаше на кътче от рая, продължителните валежи можеха да го превърнат в истински ад. В място, което съвсем нямаше да се хареса на изтънчено създание като тази жена. Може би тя все пак щеше да реши да си замине, особено ако я подтикнеше към това тактично.

— Май островът не е точно онова, което сте имала предвид, когато сте се записали за това пътуване — подхвърли той нехайно.

Алиша сви рамене.

— Не знаех какво да очаквам. Казаха ни, че трябва да имаме готовност за приспособяване, макар да не виждам защо.

— Човек никога не знае с какво ще се сблъска в следващия момент — изтъкна Дом. — Вчера намерих стоножка в палатката си. Но това не бива да ви притеснява — допълни, щом тя повдигна въпросително вежди. — Всъщност те са безопасни. Е, може би не съвсем, но не са агресивни.

— Искате да кажете, че биха избягали, ако имат такава възможност?

— Толкова бързо, колкото им позволяват стоте крачета. Стоножките са саможиви създания.

— Колко успокоително! — рече сухо тя.

— Поне са за предпочитане пред пясъчните мухи.

— Четох за тях — каза Алиша с гримаса на отвращение. — Не са ли нещо от рода на комарите?

— По-дребни са. Всъщност човек едва може да ги забележи. Днес не ни тормозеха, понеже имаше силен вятър. Но щом утихне бризът, стават истинска напаст. Все пак са поносими, стига да не сте алергична към ухапванията им.

— И какво става, ако човек е алергичен?

— Ухапаните места се зачервяват и подуват. В такива случаи помага ментов лосион. Не е особено приятен, но отокът спада.

Тя обви ръце около коленете си, подпря брадичка на тях и известно време мълча.

— Работата тук трябва да е много увлекателна за вас, след като се примирявате с подобни изтезания месеци наред.

Дом съвсем не се беше надявал на подобна реакция.

— Не всеки намира такива разкопки за интересни. Всъщност, в сравнение с огромните центрове за церемонии на маите, това място изглежда направо скучно. Все пак тук няма никакви пирамиди.

— Тогава защо продължавате да работите толкова упорито? — попита Алиша заинтригувана.

Често самият той се питаше същото. Определено интересът на неговия баща към крайбрежните общества на маите му бе оказал известно влияние. В действителност именно Реймънд Сийгър бе повел пръв преговори със собственика на Кокосовия риф за разрешение за разкопки преди повече от двадесет години. Но неизвестно защо допреди да дойде Дом миналата година, работа така и не бе подхваната. И може би ако той не го бе направил, никой друг нямаше да се заеме. Чувстваше се задължен да завърши започнатото от баща му. Нямаше обаче никакво желание да обяснява всичко това на Алиша Бърнард.

— Не искам да подценявам значението на професията ви — продължи тя, след като не получи отговор, — но каква ще е ползата за обществото, ако то научи с какви дрънкулки е търгувала преди хиляда години някаква изчезнала цивилизация?

— А каква ще е ползата за обществото от един подобрен перфоратор? — попита той на свой ред.

— Имате право.

— Върша тази работа, защото ми харесва — заяви съвсем искрено Дом. — И я предпочитам пред големите разкопки. Не е лесно, обаче няма по-голямо предизвикателство или възнаграждение от това

да намираш малки фрагменти от миналото и да ги подреждаш като мозайка... — Той замълча. Ако не внимаваше, щеше да започне да я убеждава да остане, вместо да замине! — Налага се човек да свикне с някои неща.

— Имате предвид климата ли?

— Климатът, храната, работата... Но съм сигурен, че ще се справите — добави Дом, като се стараеше да не е прекалено прозрачен. — Едва ли обаче ще ви се разминат мускулната треска и пришките по ръцете. Надявам се, че обичате ориз, боб и риба.

— Звучи здравословно.

— На някои хора средата им се отразява доста добре — съгласи се той. — Но други... Определен процент от доброволците се връщат към цивилизацията, преди да са изтекли двете седмици.

— Разбирам. Вие смятате, че аз също ще избягам — заключи тя настръхнала.

Дом опита да се престори на изненадан от думите ѝ.

— Последното нещо, което би ми минало през ума, е да ви плаша. Разбира се, с Джини не можем да ви принудим да останете, ако решите да поемете с Реналдо обратно към Пунта Бланка. Макар че искам да разчитам на колкото се може повече доброволци... — „Но не и на такива, които не виждат никакъв смисъл в археологията“ — едва не добави той.

— Не бих си позволила дори да мечтая да съкратя престоя си тук! — отговори Алиша толкова разпалено, че го накара да се почуди кой кого убеждава. — Смятам за свое задължение да свърша това, за което съм дошла. И съм убедена, че чувството на задоволство от добре свършената работа, с която съм се ангажирала, ще надделее над малките неудобства.

Дом призна наум, че я беше подценил — тя изобщо не се поддаваше на психическата му атака!

Нова студена капка се плъзна по врата му и мястото до Алиша стана още по-привлекателно. След моментно колебание той седна до нея на разсланото пончо — дъждобран. Потърси някакви подходящи думи, които да запълнят пропастта между тях, която сам бе издълбал. Но нещо, което пълзеше по шапката на Алиша, обърка мислите му.

— Не мърдайте! — нареди тихо, ала твърдо.

— Моля?

— Казах да не мърдате!

Сграбчи шапката на Алиша за козирката, дръпна я от главата ѝ и я хвърли към другия край на стаята.

— Вижте!

— Какво си позволявате... — започна тя, но погледна натам, накъдето сочеше Дом.

Когато най-сетне нейният поглед се спря на огромната тарантула, все още пълзяща по шапката, лицето ѝ пребледня. Пресегна се и инстинктивно стисна ръката на мъжа до нея.

— „Това“ лазеше по мен?! — едва изрече пребледняла.

Той бе искрено трогнат и почувства непреодолим порив да я защитава, вместо да я кара да си замине. Искаше да я поуплаши, но не чак толкова.

— Забравих да ви предупредя за тарантулите, но те не нападат. Сигурно сте нарушили спокойствието ѝ, защото известно време в тази къща не е имало никой...

Думите му заглъхнаха. Пресегна се и прекара ръка по косата ѝ, която беше като черна коприна, гъста и лъскава като крило на врана и леко ухаеше на нещо загадъчно. Почуди се какво ли ще бъде усещането, ако зарови лице в нея...

За кратък, изпълнен с безумие миг, Алиша изглежда бе готова да отвърне на твърде фамилиарния му жест. Морскосините ѝ очи потъмняха и тя откряна меките си розови устни от изненада. Дом се наведе по-близо, загледан в тях.

Изведнъж мигът отмина. Алиша се намръщи, внезапно прозряла намеренията му.

— Ако кръвожадният паяк не ме прогони от острова, нима смятате, че сексуалната заплаха ще успее да го направи?

— Но аз... Не исках...

Тя се пресегна и го погали насмешливо по косата по начина, по който го бе направил той.

— Следващия път внимавайте какво предлагате, защото може да получите повече, отколкото очаквате. — Моментът беше съвсем удобен да се махне и Алиша се възползва от него, въпреки че дъждът продължаваше да се лее като из ведро.

Дом остана неподвижен за неопределено време. Бе ужасен от постъпката си, както и от впечатлението, което остави у Алиша.

Поривът да я докосне нямаше нищо общо с опитите му да я стресне — когато я видя толкова уплашена и уязвима, всичките му мисли да се освободи от нея се изпариха.

Не бе вложил нищо лошо в жеста си, ала той се оказа съвсем ненавременен. Само минути преди това се стараеше да я разстрои с приказките си за насекоми и ухапвания, ала тя прозря намеренията му. Беше съвсем естествено да възприеме неговата милувка като още една стъпка към изпълнение на замисъла му да я накара да си събере багажа и да избяга. Трябваше да му удари плесница и така всичко да приключи. Вместо това обаче Алиша бе разменила ролите им...

Сега той трепереше. Алиша Бърнард дори не предполагаше каква заплаха представлява за неговото спокойствие. А той, като пълен идиот, бе отворил кутията на Пандора...

ВТОРА ГЛАВА

Алиша едва не падна по стъпалата, докато бързаше да се махне от къщата и от Доминик Сийгър. Озовала се под поройния дъжд, веднага се намокри до кости и едва тогава се сети, че си е забравила пончото.

Най-сетне осъзна истинската причина, поради която се бе притеснила. Жестът на Дом бе достатъчно обезпокоителен сам по себе си, но реакцията ѝ беше направо ужасяваща! Би трябвало да се почувства отвратена от допира му, а вместо това тялото ѝ като че ли бе оживяло в отговор на милувката му! Беше истинско чудо, че тя успя да прояви такова хладнокръвие, макар породено от отчаяние и смут!

Облегна се на ствола на едно дърво, притвори очи и си припомни момента. Испита удоволствие и смътна тревога. За един кратък, изпълнен с лудост, миг Алиша всъщност се бе колебала дали да го целуне — да обхване лицето му с дланите си и да се отдаде на онази едва сдържана негова сила... „Какво ли щеше да помисли той — запита се Алиша, — ако бе разбрал, че в действителност допирът му не ме изплаши, а ме възбуди?“ Бе стресната повече от себе си, отколкото от Дом.

Същевременно обаче я безпокоеше още един въпрос. Вероятно Доминик желаше горещо тя да се махне от острова, след като бе използвал такава допотопна тактика. Но защо?

След като се успокои достатъчно, Алиша тръгна да търси колегите си. Намери ги лесно — бяха се скупчили в приземие, оградено от подпорите на къщата. Някой бе запалил огън, който сега пращеше весело.

— Ето те и теб — посрещна я братовчед ѝ Скип. — Вече се готвим за „срещата за запознанство“. Ти също трябва да присъстваш.

Отегченият вид на останалите трима съответстваше напълно на собственото ѝ отношение към въпроса.

— Какво по-точно ще правим? Ще се опитаме да определим нашите чувства в момента ли? — попита тя и застана край огъня, като

се надяваше, че ще успее да изсуши мокрите си дрехи.

Обръщаше се насам-натам, за да стопли различни части от тялото си и огледа скришом своите колеги, с които работеше от доста време. Скип, който бе на тридесет години и по възраст беше най-близо до нейните двадесет и девет, потропваше нетърпеливо с крак. Въпреки постоянното съперничество помежду им, изпитваше привързаност към него, но понякога не можеше да се въздържа да не го подразни.

Питър Евънс отговаряше за продажбите. По лицето му се виждаше, че би желал да се намира другаде, вместо да седи тук и да чака дъждът да спре. Робърт Аксел — шеф на маркетинга, поглеждаше неспокойно ту един, ту друг, като че ли очакваше всеки момент да стане някакво чудо, което да ги избави от този кошмар. До него беше Дел Глийсън — милият стар Дел! Бе почти на пенсионна възраст, но Алиша бе сигурна, че той никога нямаше да напусне компанията. Двамата се познаваха отдавна и Дел винаги се държеше изключително коректно с нея. Въпреки възрастта си беше настоял да дойде с останалите, макар че Еди Джей изяви готовност да го освободи.

— И така, каква е темата на разискванията? — попита накрая Алиша.

— Целите, които стоят пред нас — отговори Скип. — Ясно е какво иска Еди Джей. Какво обаче желаем самите ние да постигнем тук, на този остров?

Всички изстенаха на глас.

— Да оцелеем и да се върнем вкъщи! — каза Робърт.

— Точно така — подкрепи го Дел.

— Няма да е зле да сваля някой и друг килограм — рече Питър.

Всички погледнаха Алиша в очакване на отговора ѝ.

— Бих желала да поработя добре — заяви тя и за своя, и за тяхна изненада.

— Мисля, че е интересно да разберем какви са мотивите на Еди Джей да ни изпрати тук — намеси се Робърт. — Знаете, че го уважавам, но какво да се прави — той остарява. Затова смятам, че си търси заместник.

— Допускаш, че Еди иска да види кой е най-издръжливият сред нас ли? — попита Питър, очевидно заинтригуван.

— Това е глупаво — отсече Алиша. — Откъде ще разбере как сме се представили тук?

— Ами ти? — рече Питър. — Не си ли ти неговите очи и уши?

— Мислиш, че съм тук, за да ви следя ли? — възкликна възмутено тя. — Чудесно! Тогава ще наковладя всички ви в доклада си, за да избере мен! — За своя изненада осъзна, че те приемат думите ѝ на сериозно. — Хей, вие да не сте луди? Еди Джей никога не би избрал мен за свой наследник? Твърде млада съм и съм вицепрезидент едва от две години!

— О, така ли? — подхвърли язвително Питър. — Затова ли се развяваш из компанията, като че ли вече е твоя? — Настъпи неловка тишина. — Е, какво пък, все някой трябваше да ти го каже — смотоледи той в свое оправдание.

— Хайде да се върнем към нашите цели — помоли Скип.

— Вижте, дъждът е спрял — отклони темата Алиша, макар и все още потресена от несправедливите думи на Питър. — Може ли някой да ми каже къде е банята?

Дел я упъти и тя пое по пътеката, забелязвайки за първи път невероятното разнообразие от буйната растителност. Бе така потънала в съзерцание на пищната зеленина, че видя постройката, когато едва не се блъсна в нея. И за малко не извика от разочарование. „Банята“ нямаше нито стени, нито врата...

— О, Господи! Би могло да се направи нещо по-свастно!

Знаеше, че е безсмислено да се оплаква. Затова реши да помоли Реналдо да докара някои материали, с които да подобри положението.

На връщане към къщата се отби до палатката си и видя ужасена, че временното ѝ жилище е наводнено. Очевидно дъждът се бе просмукал отдолу. От постелката и раницата ѝ капеше вода. Въздъхна с досада и започна да изнася вещите си навън.

— Имаш ли нужда от помощ?

Макар че се стресна, Алиша устоя на порива да се обърне и да погледне Доминик.

— Ще се оправя сама. Благодаря, Дом — отвърна спокойно.

— Трябвало е да изкопаеш улей около палатката, за да се оттича водата.

— Колко мило от твоя страна! — отвърна Алиша. — Можеше да ми го кажеш и по-рано, преди дъждът да завали. — Не се въздържа и докато простираше спалния чувал, погледна Дом с крайчеца на окото си.

Беше преоблечен, срасан и като се изключеше неколкодневната брада, имаше почти цивилизован вид.

— Няма да изсъхне до утре — предупреди я той.

— Все ще се оправя.

— Не можеш да спиш върху мокра постелка.

Тя се обърна към него, поставила ръце на хълбоците си.

— И какво предлагаш? Да отида в местния „Холидей Ин“ ли?

— Всъщност смятах да ти предложа да дойдеш в моята палатка...

Алиша го погледна с широко разтворени очи. Очакваше нови закачки от него, но не толкова скоро! За момент загуби дар слово. И когато най-сетне бе готова да отвърне хапливо. Дом заговори отново:

— Чакай, май не ме разбра. Искам да кажа, че предлагам да спиш в палатката ми, а аз имам хамак, който мога да използвам.

Тя скръсти ръце, загледана в него. Все още не можеше да разбере какво всъщност има предвид той.

— Да смятам ли, че това е искрено предложение за помощ? Или е някакъв нов замисъл да се избавиш от мен? — попита направо.

— Зная, че поведението ми бе неуместно — отвърна Дом след кратко колебание. — Би ли могла да забравиш случилото се?

Той се шегуваше! Да забрави усещането за неговия допир и чувствата, избухнали в тях през онзи миг? Вероятността за това бе малка. Но не можеше да не забележи нотката на разкаяние в гласа му.

— Аз съм разумен човек и съм готова да забравя миналото — отвърна тя. — Но първо трябва да ми отговориш на един въпрос. Защо присъствието ми тук е нежелателно за теб? Мислиш, че не съм достатъчно издръжлива ли? Или се страхуваш, че ще бъда в тежест и няма да се справям със своя дял от работата?

Дом въздъхна обезсърчено. Как да ѝ отговори, след като не разбираше самия себе си?

— Имаш ли лопатка? — попита той. — Ще се опитам да ти отговоря, но трябва да помисля и ще ми е по-лесно, ако върша нещо.

Алиша бръкна в раницата си и извади малка остра лопатка, каквато се изискваше за археологически разкопки. Подаде му я, като го гледаше с подозрение.

— Благодаря — измърмори Дом. После клекна и започна да копае плитък улей около палатката. — Ти си съвсем права. Наистина се

опитвах да те убедя да заминеш. Първоначално смятах, че няма да се справиш с условията тук...

— Първоначално ли?

— Уверих се, че не е така. Поне досега не мога да се оплача от теб. Но има друга причина, поради която присъствието ти на острова е нежелателно за мен. Ти ме привличаш, и то твърде силно. Зная, че ще се разсейвам постоянно с мисли за теб, а това е недопустимо. Колкото и маловажна да ти се струва работата ми...

— За Бога, нима нямаш воля? — прекъсна го нетърпеливо тя. — Въпреки дивата природа, която ни заобикаля, ние сме разумни цивилизовани хора и не бива да се поддаваме на всеки порив.

— Нямах никакво намерение да се поддавам... — Погледна я, почувствал непреодолима нужда да види лицето ѝ. Стана му ясно, че Алиша не го разбира. Продължи да работи с удвоени сили. — Трябва да ми помогнеш. Моля те!

— Какво искаш да направя? И без това се съмнявам, че ще се сторя привлекателна някому след няколко дни, прекарани тук.

— Единственото, от което се нуждая, е да получа твоето уверение, че чувството не е взаимно. Каж ми, че не би се любила с мен, дори ако бях последният мъж на Земята! Или че имаш приятел в...

— Хюстън.

— Добре, в Хюстън. Само ми кажи, че не те привличам. Това ще ми се отрази като кофа студена вода и всичко ще е наред. Поне така мисля...

Той чакаше отговора ѝ... И чакаше... И чакаше. Когато мълчанието се проточи толкова, че започна да се чувства глупаво, Дом бе принуден да приеме, че няма да получи нужното му уверение. Дори не смееше да помисли защо!

Не вдигна глава, докато не завърши улея. И когато погледна нагоре, видя, че е сам...

* * *

„Трябваше да го излъжа“ — рече си Алиша, щом се отдалечи достатъчно. Така нещата щяха да бъдат много по-лесни и за двамата.

Но ѝ беше невъзможно да гледа широките му рамене, мускулите, които се очертаваха под ризата му, докато копаеше, и да заяви, че не го намира дори за... интересен. Даже това щеше да е твърде далеч от истината. Този мъж я вълнуваше и възбуждаше! И нямаше как да го отрече. Той беше необикновен и досега не бе срещала друг като него.

Не можеше да даде уверението, което Дом искаше, затова тя се махна.

Пое към къщата, тъй като нямаше какво да прави. Там бяха колегите ѝ и спореха как да стъкмят огъня за приготвянето на вечерята. Джини също беше в приземието и се пазареше весело с Реналдо за рибата, която беше уловил.

— Колко?! Колко искаш?! — извиси глас тя, като се преструваше на възмутена. — За тези мършави рибки?

— Не са мършави — възрази обидено Реналдо. — Изгубих цял следобед, за да ги хвана!

Алиша гледаше рибата с отвращение, което опита да потисне. Мразеше всякаква морска храна и съвсем не бе очарована от перспективата за подобна диета. Постара се да си намери работа, така че да бъде по-далеч от огъня и миризмата на пържена риба, но избавлението ѝ се оказа временно.

Когато Джини удари камбанката за вечеря, Алиша се върна край огъня с неохота. Взе съвсем малко ориз и боб, после прибави хрупкаво парченце риба. Изкушаваше се да го метне небрежно в огъня, докато никой не я гледаше, но знаеше, че щяха да я линчуват, ако я хванеха. На острова храната беше ценна и не биваше да се разхищава.

Удобното място за сядане също беше лукс. Колегите ѝ се бяха настанили на нестабилните пейки и на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да избира между две кофи. Взе едната, обърна я с дъното нагоре и седна върху нея край огъня.

Дом взе другата и се настани до нея.

— Не ми отговори — каза нехайно той.

— Забравих какъв беше въпросът ти — излъга тя.

— Ще използваш ли палатката ми? — попита Дом, сякаш това бе единственото неизяснено нещо. — Мога да окача хамака където поискам.

— Много великодушно от твоя страна.

— А по другия въпрос? — продължи той толкова равнодушно, като че ли питаше какво е времето.

„По дяволите, защо просто не зареже тази тема?“ — помисли Алиша.

— Доколкото си спомням, ти искаше от мен определени уверения — започна предпазливо тя. После отсече кратко и ясно: — Не мога да ти ги дам!

— Означава ли това, че ако направя опит, няма да ми откажеш?

Прямотата на въпроса я изненада. Изглежда играта му се състоеше от равни части лукавство и пряка атака на противника.

— Предполагам, че искаш честен отговор. Е, добре, не зная как бих постъпила. Но искрено се надявам, че няма да направиш подобен опит заради доброто и на двама ни. Както вече казах, ние сме разумни цивилизовани хора и не бива да се поддаваме на всеки порив...

Дом се опита да я огледа безпристрастно. Би трябвало да има нещо, което да не му харесва в нея. Плъзна поглед от лъскавата ѝ черна коса, която блестеше на огъня, до върха на ботушите. Отбеляза дългите мигли, извивката на скулите и закръглените гърди, очертаващи се под блузата. Но нищо не подразни погледа му. Никога не бе срещал по-изискана и деликатна жена от Алиша Бърнард. Същевременно обаче започваше да разбира, че под изтънчената ѝ външност се крие твърд като стомана характер.

Алиша вдигна очи и улови погледа му. Двамата извърнаха веднага глави. Прииска му се да не беше сядал до нея. Вече усещаше как се възбужда...

Дом не беше помагал в приготвянето на вечерята, затова Джини го накара да измие съдовете. През това време тя събра доброволците и им обясни каква работа ги чака на другия ден. Доминик се абстрахира от думите ѝ и продължи да се самоизмъчва, като наблюдава Алиша скришом. Далеч от него тя му се струваше по-спокойна и се смееше безгрижно заедно с останалите. Почуди се какво ли би трябвало да направи, за да бъде така открита с него... Тази мисъл го стресна.

Веднага, щом свърши със задължението си, той отиде до палатката си за хамака и раницата. До него долиташе веселият смях на останалите. Всички доброволци бяха в твърде приповдигнато настроение първата вечер и обикновено оставаха до късно през нощта.

Избра по-отдалечено място, за да може да заспи, и бързо окачи хамака между две дървета. После се излегна предпазливо. Старите възета изскърцаха успокоително, но той знаеше, че в момента, в който направи рязко движение, люлката щеше буквално да го изхвърли на земята. Настани се бавно и внимателно, като отпускате мускулите си един по един.

Вече се бе унесъл, когато нещо връхлетя върху него и той падна по очи на земята.

По тихото: „Ооо!“, разбра, че това е Алиша. Беше се проснала край него и по лицето ѝ се четеше безкрайна изненада.

— Дом, ти ли си?!

— Че кой друг? Никога ли не си чувала за фенерче? — попита сухо той и стана.

— Оставих го в палатката. Минах толкова пъти по тази пътека и мислех, че я познавам добре. Не очаквах, че на пътя ми има препятствие!

Дом се бе съвзел достатъчно, за да погледне на случилото се откъм смешната му страна.

— Надявам се, че не си се ударила.

Щом тя го увери, че ѝ няма нищо, той не успя да се въздържа и се разсмя. След малко прихна и Алиша. Смехът разсея част от напрежението помежду им.

— Неудобно ми е, че ти отнех палатката. Защо не оставиш аз да спя в хамака? — попита тя. — Май не се справяш особено добре с него...

— Много е коварен — поясни Дом. — Но съм свикнал. Необходима е практика, за да може човек да спи удобно в него.

— Какво му е коварното? Позволи ми поне да опитам.

— Заповядай — каза любезно той, сигурен, че Алиша ще се озове моментално на земята.

Тя огледа внимателно хамака, докато опитваше да определи как да подходи към него.

— Не е зле — отбеляза, след като се излегна.

— По дяволите, как се справи? — възкликна Дом, като се питаше дали Алиша успява във всичко от първия опит. — Беше ми необходима цяла вечност, за да се науча как да го укротявам!

— Надявам се не си забравил, че съм инженер.

Тя постави ръце под главата си и се отпусна напълно. Той я гледаше и мислеше, че прилича на някакво митично създание — на нимфа, обсипана със звезден прах, или на омагьосана принцеса, очакваща целувката на Прекрасния принц. Илюзията бе толкова завладяваща, че му се наложи да тръсне глава, за да се освободи от нея.

Алиша не би трябвало да е тук! Приятната свежа вечер, настъпила след проливния дъжд, придаваше романтична обстановка. Дом нямаше никаква вяра в себе си сега, останал насаме с Алиша — не и когато бяха обгърнати от кадифената мантия на нощта!

Извади един шоколад от раницата си, за да отвлече мислите си, и го разви.

— Искаш ли шоколад? — Протегна го към нея.

— Моля?

— Искаш ли шоколад? — повтори той.

— В знак на примирие ли? — Изгледа го подозрително, ала после си отчупи парченце.

Почти мигновено на лицето ѝ се изписа безкрайно блаженство. Той я гледаше заплепен, като се питаше дали тя изглежда така и когато се люби...

— Прекрасно — въздъхна тя. — Е, какво, мога ли да спя тук?

— О, Алиша, не! Няма да е безопасно да бъдеш сама навън през нощта. Понякога имаме посетители — браконieri, които се опитват да крадат храна, инструменти и дори — находки.

— Е, добре — примири се тя. — Ще спя в палатката ти. — Не помръдна обаче.

— Още шоколад? — предложи Дом и ѝ го протегна.

Тя кимна, отчупи малко и отново притвори очи в наслада.

Изкушението бе прекалено силно за него. Без да мисли за последствията, той се наведе и докосна устните ѝ със своите.

Допирът бе лек като дъждовна капка и продължи само секунди, ала Дом усети, че Алиша потрепери. Погали с длан лицето ѝ, а тя вдигна брадичка и откряна леко устни в недвусмислена покана.

Този път Дом я целуна продължително, като вложи цялата си дълго сдържана страст. Отговорът ѝ бе тъй горещ и неудържим, че дъхът му секна. Алиша имаше вкус на шоколад и на хиляди забранени удоволствия. Прииска му се да я почувства по-близо до себе си, да

привлече крехкото ѝ топло тяло към своето и да изгори в огъня на желанието... Не си спомняше да е изпитвал подобни чувства с друга жена. Бе жадувал за физическа близост и понякога я беше намирал — често с жени, които знаеше, че няма да види никога вече. Но тази необходимост да се люби с Алиша го свари неподготвен и го зашемети със силата на собствените му усещания.

Отърси се от мислите, отпусна се в хамака край нея и плъзна ръка под раменете ѝ. Привлече я към себе си и за миг двамата се озоваха във въздуха. Паднаха на мократа земя и Алиша се озова върху него.

Вероятно падането го отрезви. По дяволите, какво правеше? Точно онова, което бе обещал и на нея, и на себе си, че няма да допусне. Знаеше, че трябва да спрат веднага! Но как? Накрая избра най-лошия, ала и най-сигурен начин.

— В палатката ми има място и за двама ни — подхвърли, като се надяваше отчаяно тя да откаже. — Искаш ли да се позабавляваме?

Алиша се отдръпна рязко от него. Очевидно беше успял.

— Защо го каза? — попита тя и се изправи.

Дом седна и сви колене. Знаеше прекрасно какво трябва да направи — за свое и нейно добро.

— А ти как мислиш? Искам да спя с теб.

— О, Доминик, престани! Ако беше наистина така, нямаше да се опитваш толкова упорито да ме изплашиш.

— Само поисках да дойдеш с мен в палатката ми. Нима ти звучи като опит да те изплаша?

— По начина, по който го каза — да!

Дом изруга тихо. Тя се оказа доста проникателна. Ако се вгледаше достатъчно добре в него, щеше да открие една тъжна истина — че беше съвсем сам в този свят и щеше да остане сам завинаги. Ако допуснеше да се сближи с нея, това щеше да е първата стъпка към влюбването — нещо, което би съсипало кариерата му и би разрушило основите на неговия живот. Вече бе видял как това се бе случило с баща му. И макар че Реймънд Сийгър се беше примирил, Дом знаеше, че не би могъл да постъпи като него.

— Дом?

— Върви си, Алиша, Не искам да обсъждаме този въпрос...

ТРЕТА ГЛАВА

Алиша не помнеше някога да се е чувствала толкова огорчена. Целувката на Дом извираше от дълбините на душата му. Да, в нея имаше страст, но също нежност и някаква приятна несигурност. Никой друг мъж не я бе целувал така завладяващо и не бе успявал да я накара да се почувства тъй красива и желана. Още малко и щеше да се поддаде напълно на неговото очарование!

И точно тогава той бе изтърсил грубото си предложение. Какво го караше да бъде толкова противоречив? И дали това изобщо трябваше да я засяга?

Рече си, че още не е късно да си придаде негодуващ вид и да се махне. В края на краищата след две седмици Дом щеше да изчезне от живота ѝ. Тогава причините за странното му поведение нямаше да имат никакво значение.

— Добре, Дом. Лека нощ — каза тя с престолено високомерие.

Нека той мисли, че най-сетне е успял да я изплаши. А и това отчасти беше истина, защото бе събудил у нея желание, каквото не беше изпитвала досега.

Тя отиде в палатката си и взе вещите, които щяха да ѝ бъдат необходими. Запита се дали не си въобразява някои неща. Та как би могла да разбере толкова много за чувствата на Дом само от една целувка? Но каквито и да бяха те — истински или въображаеми, Алиша отвърна на тях. Никога не се бе целувала толкова страстно с друг мъж, а и винаги чувстваше някаква „безопасност“ във връзките си, като не им се отдаваше докрай. А с Дом не можеше дори да мисли! Защото бе готова да му се отдаде без всякакви задръжки!

Оставаше ѝ единствено да се надява, че на сутринта ярката дневна светлина ще сложи край на тази лудост. И тогава случилото се щеше да ѝ изглежда незначително...

Не намери спокойствие обаче и в палатката му. Тя ѝ напомняше за него. Лежеше върху спалния му чувал и мислеше, че Дом също е спал тук.

Най-сетне сънят надделя. На зазоряване заваля и при първите капки Алиша помисли за Дом, който спеше навън в хамака. После се сети за вещите си, които вече сигурно бяха почти изсъхнали. Нахлузи гумените ботуши, без да я е грижа как изглежда, и се втурна навън да спаси постелката и спалния чувал.

Очевидно Дом също се бе сетил за тях. Когато тя стигна при своята палатка, той вече беше там и прибираше нещата й.

— Благодаря ти — каза Алиша.

Дом се извърна изненадан. Огледа ботушите и голите й крака, подаващи се изпод късата нощница.

— Чудесна премяна имаш — подхвърли закачливо. Но Алиша остана сериозна и усмивката му се стопи. — Не исках да бъда толкова груб тази вечер. Просто...

Тя вдигна ръка и го прекъсна:

— Моля те, нека не говорим за това. След няколко минути ще освободя палатката ти и ще можеш да се върнеш в нея. — Обърна се и закрачи бързо. Усещаше погледа му, впит в гърба й като свредел, ала устоя на изкушението и не се обърна.

Когато тръгна за закуска, дъждът бе спрял. Беше последна. Дом и Джини проверяваха оборудването. Колегите й се мотаеха насам-натам. Всички изглеждаха невероятно рошави, небръснати и имаха умърлушен вид.

— Май усещам аромат на кафе — каза тя.

— Каната е до огъня — посочи Дел. — Внимавай, горещо е. Вече стана една злополука тази заран. Питър си изгори ръката.

— Надявам се, че не си много зле — обърна се Алиша към Питър.

— Напротив. — Той протегна обгорената си ръка. — Дом каза, че трябва да отида на лекар в Пунта Бланка. Май експедицията ще се лиши от моето присъствие.

Тя си наля кафе и надникна в голямото гърне върху въглените, като се надяваше да намери вътре нещо вкусно. Но видя снощната риба и захлупи ужасена капака.

— Това ли е закуската? — изсъска на Скип.

— Не можем да си позволим лукса да я изхвърлим — отвърна весело той. — Каж ми, къде беше тази нощ?

Тя замръзна.

— Какво искаш да кажеш?

— Наминах към палатката ти около полунощ, за да се уверя, че си добре. Нямаше те.

— О, за Бога, бях в палатката на Дом! Е, какво? Доволен ли си от отговора? — Първо се наслади на шокираната физиономия на братовчед си, после добави: — Моята беше мокра и Дом ми предложи неговата. Той спа навън в един хамак. И, моля те, затвори си устата, преди някоя муха да е влязла в нея.

— Не споменавай тази дума! — каза той с гримаса.

— Коя?

— Муха. Гъмжи от пясъчни мухи. Би трябвало да си с дълъг ръкав.

— В тази горещина? — възкликна Алиша, ала видя, че всички останали са с дълги ръкави. Не обърна обаче особено внимание на думите на братовчед си, тъй като досега насекомите не я бяха безпокоили.

Намаза си филия с фъстъчено масло и погледна Дел, който седеше с наведена глава, сякаш обмисляше нещо. Тя изяде филийката, която ѝ се стори необичайно вкусна, наля си още кафе и отиде при него.

— Добре ли си? — попита го.

— Не съвсем — отвърна тихо той, без да се усмихва, както обикновено. — Не можеш да си представиш колко се влоши артритът ми след една нощ на влагата. Направо не виждам как ще се справя с работата. Чудя се дали да не си тръгна с Реналдо и Питър, когато поемат към Пунта Бланка. Това място е за млади хора. Не трябваше да настоявам да идвам тук.

— Дел, не заминавай. Сигурна съм, че след ден-два ще се почувстваш по-добре.

— Ще стана за смях!

— Няма. Аз ще ти помагам в работата — заубеждава го енергично тя. — Ще бъдем винаги заедно и така ще ни бъде по-лесно. Моля те, остани поне още един ден и опитай.

Той мълча дълго. Накрая кимна с неохота и ѝ се усмихна заговорнически. Някога, когато започваше работа в компанията на дядо си, Дел неведнъж бе прикривал нейните грешки. Сега бе дошло време да му се отплати...

* * *

Алиша постла плажната си кърпа на гладка, плоска скала, която се подаваше от водата. Легна изтощена на нея с въздишка на облекчение, че най-сетне първият ѝ работен ден на острова е свършил. Всичко я болеше. Как ли щеше да издържи още почти две седмици?

Скип, Робърт и Дом бяха погълнати от играта на фризби в плитката лагуна. Тримата работиха през деня в мочурливата южна част на острова, далеч от основните разкопки.

Тя наблюдава известно време играта им, но дори това бе непосилно за нея. Особено тежко ѝ беше да гледа Дом. Докато се движеше във водата, видът на стройното му силно тяло ѝ напомняше за възбудата, изпитана от тях предишната вечер, макар и за миг. Неусетно за себе си Алиша започна да си припомня случилото се отново и отново. Знаеше, че е постъпила както трябва, обаче не можеше да не помисли какво би могло да се случи... Накрая изстена и се застави да насочи мислите и погледа си към по-безопасни неща.

Работата, макар и доста тежка, ѝ донесе удовлетворение. Разчистиха място за нови разкопки, а после го разчертаха. Изготвиха мрежа с колчета и канап, което се оказа по-малко уморително, макар и твърде досадно.

— Не мисля, че Индиана Джоунс някога е мерил каквото и да е — бе изкоментирала тя и думите ѝ бяха предизвикали лека усмивка на лицето на Дел.

След като свършиха с тази задача, им позволиха да започнат да копаят и Алиша бе изпитала истинско удоволствие. Могилата, където се провеждаха основните разкопки, се наричаше Кучешкия зъб и бе невероятно богата на находки. В почти всяка шепа земя намираха късове от глинени съдове и лъскави черни остриета от обсидиан, остри като бръснач.

Тя се постара да щади Дел. Само чакаше Джини да се обърне с гръб към тях и хукваше с пълна кофа към огромното сито, окачено на рамка с три крака. С него се пресяваше пръстта, за да не пропуснат някоя дребна находка.

— И тук работиш по същия начин, както в офиса — бе отбелязал Дел.

— Какво имаш предвид?

— Непрекъснато си в движение и вършиш онова, което трябва или смяташ, че трябва да бъде свършено, независимо дали влиза в задълженията ти, или не. Тук поне усилията ти са оценени.

Алиша знаеше, че в думите му няма скрит смисъл, но въпреки това бе размишлявала цял ден над тях. Съзнаваше, че постепенно е започнала да губи търпение от бавния начин, по който се придвижваха нещата в компанията. Това бе свързано отчасти и с бързото ѝ разрастване напоследък. Затова Алиша не мислеше, че върши нещо нередно с нарушаването на бюрократичния порядък винаги, когато имаше възможност. Смяташе, че целта оправдава средствата... И така неизбежно се бе намесвала в работата на другите отдели...

Но след като Дел вероятно смяташе, че тя грeши, се налагаше да се позамисли. Не бе изключено колегите ѝ да имат основание да се дразнят от начина ѝ на работа.

Изводът, до който стигна, беше доста неприятен, макар да бе предприела това пътуване с убеждението, че няма вина за търканията между ръководителите на компанията.

Изведнъж лицето ѝ бе опръскано от вода и тя се върна към действителността. Фризбито бе цопнало вдясно от скалата, върху която Алиша лежеше. Пресегна се да го хване с намерението да го върне на играчите, ала в този момент една загоряла ръка също посегна към него.

Алиша пусна фризбито веднага, щом разбра чия е другата ръка. Плъзна бавно поглед нагоре по изваяното мъжко тяло. Дом бе облечен само с късо отрязаните джинси. Прилепналият съвсем плътно мокър плат се бе смъкнал надолу по хълбоците му.

Очите ѝ се спряха на лицето му. Онова, което съзря в тях, съвсем не бе успокоително, защото то отразяваше внезапното желание, изгарящо тялото ѝ в момента.

Изведнъж тя се почувства твърде разголена и оправи припряно презрамката на банския си.

Дом хвърли фризбито към другите двама, без да откъсва поглед от Алиша. Седна мълчаливо на единия край на скалата, забравил напълно за играта.

— Е, как мина първият ти работен ден? — попита той.

Тя извърна очи — беше ѝ по-лесно да говори с него, ако не го гледа.

— Изтощителен. Поучителен. — Нямахте сили да каже нищо повече.

Той хвана едната ѝ ръка и нежно разтвори пръстите ѝ, несъзнателно свити в юмрук.

— Очевидно не се боиш от тежка работа — каза и погали с палец мехурите, надигнали се по дланта ѝ. — Не бях прав, като мислех, че няма да се справиш.

Алиша потисна надигналата се в нея тръпка от удоволствие.

— Не смятам да поема към къщи, ако това имаш предвид.

— Имаме си антибиотичен крем...

— Знаем, Джини ми показва къде го държите.

Последва продължително мълчание. Тя се надяваше Дом да разбере и да я остави на мира. Разбира се, те не можеха да се отбягват дълго време на такъв малък остров. Но сега не се чувстваше готова за разговор с Доминик. Беше уморена и гладна, а мислите ѝ бяха объркани. Но той не си тръгна.

— Знаеш ли какво си помислих, когато те видях да лежиш на скалата? — попита я, без да пуска ръката ѝ.

Алиша въздъхна.

— Нямам представа.

— Че приличаш на сирена, която се кани да омае нищо неподозиращите моряци с песните си...

— Не мога да пея — отвърна бързо тя, като опита да прикрие изненадата си от сравнението. — Знаеш ли, някак си твоите старания да ме убедиш, че си развратен нахалник изобщо не се свързват с тези поетични думи.

— Не притежавам никаква поетична нагласа.

— Защо отричаш? Нима би избрал археологията, ако в душата ти нямаше и капка романтика?

— Охо, само да знаеш какви романтици сме в нашето семейство! Особено баща ми. — В гласа му се долавяше сарказъм. Пое дълбоко дъх. — Всичко това няма значение. Важното е, че отново се налага да ти се извиня.

— За какво? О, за снощи! Необходимо ли е? Предложението ти постигна целта си. Ти успя да ме ядосаш дотолкова, че да ме накараш да си отида. Нали точно това искаше?

— Да. В онзи момент го желяех. Но трябва да знаеш, че не съм такъв човек.

— Какъв? Негодник ли? Как да ти повярвам?

— Чакай, нали преди малко каза, че имам поетична нагласа и съм романтик по душа?

— Предполагам, че има и романтични негодници с поетични наклонности! — парира тя, макар да знаеше, че е загубила почва под краката си.

Разговорът губеше смисъл и Алиша разбра, че е готова да се засмее.

— Сигурна ли си, че няма да си заминеш? — попита Дом. — Знаеш, че ти си ябълката в моята „Райска градина“.

— Трудно бих нарекла това кално, гъмжащо от насекоми място „Райска градина“. Но действително няма да замина, преди да са изтекли двете седмици.

— Предполагам, не искаш да разочароваш дядо си. Сигурно мислиш, че ще избере теб за негов заместник.

— Ясно. Слушал си разговора между колегите ми. — Тя отново стана сериозна. — Еди Джей няма намерение да се оттегля. А дори и да го направи, никога не би избрал мен за свой заместник. Въпреки това не ми се иска да го разочаровам. Освен това смятам да изпълня задълженията си тук и за собствено удовлетворение. Намирам работата за... предизвикателна. Съжалявам, ако присъствието ми те кара да се чувстваш неудобно.

— „Неудобно“ не е точната дума — отвърна напрегнато той. — Алиша, искам те! Опитах да овладея чувствата си, но не успях. Желая те и ще те имам, ако не направиш нещо, което да ме спре!

Сърцето ѝ подскочи, а дланите ѝ овлажняха. Не се беше изразил с изтънчени слова, но зад думите му прозираше искреност, която ѝ оказа по-силно въздействие, отколкото ако се бе изразил в най-изящни стихове.

До този момент Алиша старателно избягваше погледа му. Сега обаче очите им се срещнаха и тя веднага съжали. Както миналата нощ, когато се целуваха, долови почти осезаемо чувствата, бушуващи в него. Те се четяха съвсем ясно в лешниковите му очи. В тях се таеше и копнеж — толкова силен, че засенчваше всичко останало, освен странния страх.

Защо ли мисълта за интимна близост между тях го измъчваше? Алиша почувства безразсъден порив да го отвлече в джунглата и да го люби, докато взривилото се в тях желание бъде най-сетне утолено. Може би тогава той щеше да спре да я гледа по този начин. Но имаше неясното предчувствие, че ако го направят, измъчващите Дом демони щяха да станат още повече...

Алиша издърпа ръка от неговата и седна.

— Поласкана съм — каза и отмести поглед. — Дори нещо повече. Направо съм очарована. Но вероятно разбираш колко абсурдно е положението. Някоя и друга открадната целувка е едно, а това, което предлагаш...

— ... е нещо, за което не си мислила — довърши Дом и погали с пръст долната ѝ устна.

Допирът му я обърка и се наложи да напрегне цялата си воля, за да подреди мислите си.

— На този остров човек никога не е сам — изтъкна тя най-силния си довод. — Тук съм с всички ръководители от компанията на дядо и нямам желание личният ми живот да стане тяхно достояние. Виждаш ли Скип и Робърт? — Алиша посочи към колегите си. — Вече се чудят какво ли става.

— В такъв случай... Това означава, че ми отказваш, нали?

Тя кимна, макар че сърцето ѝ се сви. Но щом видя как на лицето му се изписа смесица от успокоение и разочарование, разбра, че е постъпила правилно.

Изведнъж той се разсмя и я опръска. Тя се пресегна и си върна. Дом я грабна, пусна я в плитката вода и затича с всичка сила, преди Алиша да е успяла да си отмъсти.

Тя само поклати учудено глава, докато го гледаше как се смее и се отдалечава към брега. Държеше се като човек, току-що спасен от гилотина.

Той бе най-привлекателният мъж, когото познаваше! Мъжествеността му изглеждаше неустоима. Ако бе използвал съвсем малко от убедителната си настойчивост, Алиша нямаше да може да отговори с „не“...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Алиша се събуди призори от някакво драскане по найлона на палатката, близо до главата ѝ. Скочи, готова за битка. Драскането спря, после започна отново.

— Хей, има ли някой? — попита тя с несигурен глас. Но звуците, които издаваше „нещото“, съвсем не приличаха на човешки.

Тя стана, напръска палатката с ароматизатора, за да не влизат мухите, после облече бели джинси и блуза. Пригответи се психически да се сблъска с каквото и да е, разтвори ципа на палатката и надзърна навън. Край ъгъла съзря най-огромния морски рак, който бе виждала някога — колкото чиния за супа. Гледката бе потресаваща, но все пак нямаше от какво да се притеснява. Докато обуваше ботушите си, се почуди дали този вид раци стават за ядене. Как ли би могла да го хване?

Като че ли прочела мислите ѝ, животинката се скри в дупката си на около метър-два от палатката.

Намръщена, Алиша излезе и дръпна ципа. Преди два дни дори не би помислила да убие нещо, за да го изяде. Островът обаче ѝ въздействаше странно.

Пое към къщата и видя с изненада, че почти всички вече бяха там. Реналдо се бе върнал от Пунта Бланка и бе донесъл някои провизии. Потърси го с очи, но погледът ѝ попадна на Доминик. Алиша се препъна и едва не падна.

Седнал гол до кръста на слънце близо до къщата, Дом правеше ново сито. Бе виждала тялото му и преди, но въпреки това почувства тръпка на желание при вида на тези мощни рамене, чиято мургава кожа блестеше на слънчевата светлина.

Той вдигна очи и я погледна спокойно, като че ли със съжаление, а после продължи работата си.

Тя побърза да се захване с нещо и взе каната с кафе. Вчера бе помислила, че нещата между тях двамата са уредени веднъж завинаги. Но всеки път, когато той вдигнеше изпълнен с желание поглед към нея

или я заговаряше съвсем невинно, Алиша усещаше, как решителността я напуска. В Хюстън едва ли би го удостоила с особено внимание. Не можеше да си представи да отиде с него на опера или на вечеря в някой луксозен ресторант. Но тук, където Дом сякаш бе част от дивата природа, Алиша изпитваше непреодолимо влечение към възбудата и силата, които излъчваше. Това място я плашеше, а той я караше да се чувства в безопасност.

— Нещо не е наред ли? — стресна я гласът на братовчед й.

Тя подскочи.

— О, Скип, здравей. Май още не съм се събудила — излъга го. Огледа набързо колегите си и забеляза, че един липсва. — Къде е Робърт?

— Цяла нощ не е мигнал, само скимтеше.

— Защо?

Всички я изгледаха учудено.

— Заради пясъчните мухи — обясни Дел. — Да не би да искаш да кажеш, че не те тормозят?

Алиша сви рамене. Отвърна, че е забелязала няколко от тези досадни насекоми около палатката си, но досега не е имала проблеми с тях.

— Шегуваш се! — възкликна Джини. — Какво средство против насекоми използваш?

— Никакво — отвърна откровено Алиша. От тях получавам обриви. Пръскам дрехите си и в палатката само с ароматизатор за въздуха.

Към тях се бе приближил Дом и сега слушаше внимателно разговора.

— Може би причината е тъкмо в него — намеси се той. — Алиша, ще можем ли да опитаме и ние?

Тя се усмихна при мисълта, че всички мъже наоколо ще ухаят на „диви планински цветя“, но нямаше нищо против да им послужи, след като искаха да опитат.

— В палатката ми е — отговори тя. — Ще отида да го донеса.

Прекуси усмихната лагера, като изпитваше безпричинна веселост. В сравнение с вчера се чувстваше по-отпочинала и почти нямаше търпение да започнат работа.

Ведрото ѝ настроение обаче бе нарушено от тихо стенание. Поспря, наострила уши, и отново дочу стон. Идваше от палатката на Робърт.

— Робърт?

— Алиша, ти ли си? — Гласът му звучеше съвсем тихо.

Тя разтвори бързо ципа и надникна вътре. Робърт лежеше в спалния чувал и трепереше въпреки горещината навън. Лицето му приличаше на надут розов балон, а дишането бе тежко и хриптящо.

— Ще потърся помощ — каза. Алиша. За нея нямаше съмнение, че колегата ѝ е болен, и то — сериозно.

Пое направо към Дом. В бързината се спъна в някаква празна кофа, полетя и се озова право в прегръдките му.

— Какво те гони така? — попита усмихнат той.

— Робърт е болен. Подул се е и го тресе.

Усмивката му се стопи.

— Изглежда е алергичен към ухапванията на мухите. Джини, намери антиалергичното лекарство — нареди кратко той и притисна успокоително Алиша към себе си. — Реналдо, пригответи лодката за връщане. Скип, ела с мен.

Всички се раздвижиха и Алиша остана безпомощна сама край огъня.

Скоро видя успокоена, че Робърт излиза от палатката, подкрепян от Скип. След секунди чу боботенето на мотора на лодката.

Когато забеляза, че Дом се връща, тя скочи на крака.

— Мислиш ли, че ще се оправи?

— Всичко ще бъде наред — увери я той и седна срещу нея. — Антиалергичните таблетки ще подействат веднага.

— Слава богу — въздъхна Алиша и отново седна. — Сблъскавал ли си се с подобно нещо и преди?

— Неведнъж. Но първия път се уплаших много. — Замълча, намаза си филия с фъстъчено масло и продължи колебливо: — Бях тринадесетгодишен, когато с татко и мащехата ми заминахме на разкопки в Тунис. Ужили я скорпион и организмът ѝ реагира ужасно на отровата. Едва след шест часа успяхме да се доберем до лекар. Тя едва не умря...

— Преживяването сигурно е било доста тежко за теб.

— Баща ми го понесе много по-зле. Бяха женени едва от няколко месеца и Ейми не искаше да идва с нас. Но баща ми бе длъжен да заmine и успя да я склони. През цялото време, докато пътувахме към болницата, татко казваше, че ако тя умре, вината ще е негова.

— Все пак се е оправила, нали?

Дом кимна.

— За нея обаче това беше последната ѝ археологическа експедиция.

„А също и за татко“ — добави мислено той. След онзи случай с ужилването на скорпиона баща му сложи край на единствения начин на живот, който познаваше дотогава. След Тунис семейството им се установи в родното градче на Ейми и не помръдна оттам...

Последвалите години бяха най-тежките в живота на Дом. Никога не бе контактувал с деца на неговата възраст и не умееше да завързва приятелства. Изоляцията, в която се озова, усили неговото негодувание срещу Ейми и баща му. Ядът му намаля чак когато замина да учи в колеж и започна обучението си по археология...

— Едва ли можеш да упрекваш мащехата си за желанието ѝ да остане вкъщи — рече Алиша. — Ако подобно нещо се случеше с мен, съмнявам се, че бих пожелала да участвам в друга експедиция.

„Точно там е работата“ — помисли тъжно Дом. Мястото на жени като Ейми и Алиша — хубави, изящни и нежни — не беше в Тунис или на остров, подобен на този, с нецивилизовани мъже като него. Наистина Алиша се бе оказала по-издръжлива, отколкото изглеждаше... Само че... Отначало и Ейми му се бе сторила издръжлива.

— Смяташ ли подобна ситуация за обичайна на острова? — прекъсна Алиша мислите му. — Вече сме с двама по-малко.

— Ще се справим — отвърна сухо Дом. — Днес Скип ще работи с Джини на Кучешкия зъб, а ти и Дел ще дойдете с мен на Калната могила в южния край на острова.

Огледа внимателно белите джинси, обгърнали стройните ѝ бедра, и плътно прилепналата блуза с дълбоко деколте, което разкриваше извивките и нежната кожа на раменете и шията. Нямахше търпение да види блестящите ѝ от чистота дрехи покрити с кал. Досега никой доброволец не бе успявал да се опази чист!

След като закусиха, той подготви малката група за прехода до Калната могила. За да стигнат до неотдавна откритото място, се налагаше да газят във вода до колене, да прескачат или да се провират под корени и клони на мангрови дървета, а после — да се влачат през локви кал до глезените. Задачата не бе лека, особено когато човек носи значителен товар на гърба си. Но въпреки че раницата на Дом беше най-тежка, на няколко пъти му се наложи да изчаква останалите.

— Идваме! — извика Алиша, когато той спря отново. — Трудно ми е да прескачам корените — нямам толкова дълги крака като теб и Дел.

Дом помисли, че краката ѝ съвсем не са по-къси, макар и не много висока, тя имаше идеални пропорции на тялото.

— Дом, може ли да поспрем? — извика Алиша след няколко минути. — Искам да си почина малко.

— Стегни се, Алиша. Доколкото си спомням, ти каза, че можеш да се справиш с работата.

— Така е, но нали знаеш, че вторият ден е по-труден от първия!

Нещо в думите ѝ го озадачи, ала не бе сигурен какво. Като че ли тя не бе съвсем искрена. Нима нарочно се бавеше, за да го дразни? Не му се вярваше. Алиша не бе нито мекушава, нито опърничава. Може би се налагаше да приеме факта, че не е толкова силна, колкото бе започнал да вярва. Би трябвало да е благодарен, че му показва недостатъците си. Нейната слабост го караше да се чувства някак по-безопасно. Може би така се усещаше по-неподатлив на обаянието ѝ.

Бе истински щастлив, че Алиша има задръжки, които обосновава с желанието си да не излага на показ своя личен живот. Доминик не би могъл да я люби просто ей — така, както го бе правил с други жени. По някакъв необясним начин Алиша бе завладяла душата му. Знаеше, че ако я допусне по-близо до себе си, после няма да ѝ позволи да си замине...

— Пристигнахме — обяви той и спря на едно малко възвишение.

Алиша пусна хладилната чанта, която носеше, и седна върху нея.

— Слава богу! — Огледа изсъхналите мангрови издънки, стотици клонки, подаващи се от калта. Дори гледката на живите дървета, покрити с малки сухоземни рачета, беше неприятна. — Това място като че ли е от някой филм на ужасите. Къде е могилата?

Той посочи един правоъгълен изкоп в калта с размерите на гроб. Бе пълен почти догоре с вода.

— Голяма част от местността е под морското равнище — обясни Дом. — Водата се е стекла през нощта и за да продължим да копаем, се налага да я изгребем.

— Готова съм — рече Алиша, ала погледна загрижено Дел.

— Аз също.

Направиха верига. Дом влезе в изкопа, потопен до бедра във водата, и започна да подава на Алиша една след друга кофи, пълни с кална вода. Тя ги предаваше на Дел, който ги изливаше достатъчно далече.

Дом я гледаше с раздражение — струваше му се, че се движи бавно като охлюв.

— Не можеш ли да ускориш малко темпото, Алиша?

— Може би, ако пълниш кофите наполовина — отвърна весело тя, без да се дразни от забележката му.

— Една верига е толкова здрава, колкото е най-слабата ѝ брънка — промърмори той, но изпълни желанието ѝ и започна да пълни кофата наполовина.

Съществуваше реална опасност да изостанат от графика на разкопките, както и да изгубят благосклонността на дарителите — потокът от парични средства имаше странното свойство да намалява, когато липсваха съществени резултати.

— Достатъчно — каза Дом, когато на дъното останаха само десетина сантиметра вода. — Алиша, започвай да копаяш.

— Искаш да кажеш, че трябва да сляза долу? Но как?

— Ще ти помогна. Просто скачай вътре. — Изсмя се, когато тя се поколеба. — Надявам се, че нямаш намерение да останеш така безукорно чиста.

— Не си познал.

Тя пое внимателно ръката му, затвори очи и се хвърли. Във всички посоки се разхвърчаха вода и кал, но върху нея не падна нито едно петънце! Той се облеци — тази жена опровергаваше природните закони!

Дел остана отвън и наблюдаваше работата им.

— Доста голямо парче — каза след малко със задоволство Алиша, когато откри първата си находка. — Вчера не намерихме нищо

с подобни размери, а, Дел? Виж, май е част от гърло на делва.

— Много добре — рече Дом. — Бързо схващаш.

— Дали ще намерим някои погребални предмети? — попита възбудено тя.

— Не и тук — отвърна той с усмивка.

Погледна купчината кал, която се бе събрала в ситото, и реши, че стига. С плавност, която говореше за години натрупан опит, Дом изскочи от ямата с лекота.

— Хвани единия край на ситото — каза той на Дел и двамата поеха към водата. Намериха по един мангров корен и потопиха ситото за дребни находки.

Дел пое дълбоко дъх.

— Дом, трябва да ти кажа нещо — започна той. — Не Алиша, а аз съм слабата брънка във веригата.

Дом го погледна остро.

— Какво?

— Аз бях бавният. Всъщност тя изпълняваше своя дял от работата и половината от моя.

— Но защо?

— Вчера й казах, че възнамерявам да си замина. Имам артрит, а освен това се страхувах да не стана за смях редом с вас, младите. Но Алиша не искаше да ме пусне. Обеща да ми помага, ако остана, и точно това правеше днес сутринта и цял ден вчера, без никой да забележи.

— Разбирам. — Ето защо оплакванията й му се бяха сторили така фалшиви! — Трябваше да ми кажеш за артрит. И няма проблем да позабавим темпото...

Изведнъж очите на Дел проблеснаха сурово.

— Но ти не пожела да проявиш подобно разбиране към Алиша.

Дом се изкашля смутено, като не смееше да погледне възрастния човек. Не искаше да види неодобрението в очите му.

— Бях малко несправедлив — призна той. — Очаквах повече от нея и затова бях разочарован.

— Тя може да не харесва това място — каза Дел, — но след като вече е тук, ще положи максимум усилия да си върши работата добре.

Дом се изправи.

— Добре, ще й се извиня. Признавам, че се държах като магаре.

Дел не отвърна нищо, но погледът му омекна.

— Ще отида за още пръст — рече Дом, стана и пое бавно към Алиша.

Поспря, за да я погледа отдалече. Тя продължаваше да работи съсредоточено и той почувства как в гърлото му засяда буца. Сега я виждаше в съвсем друга светлина. Алиша бе горда жена, но беше пожертвала гордостта си заради един възрастен човек! Изключително!

Изведнъж осъзна с кристална яснота, че опасността не е преминала. Дори да не се докоснеха, той знаеше, че сърцето му щеше да бие лудо винаги, когато я видеше или чуеше гласа ѝ...

Искаше да наложи по-голяма дистанция помежду им. Но едва ли начинът бе да се държи с нея като грубиян и негодник.

По дяволите, вече се бе привързал толкова силно към нея! Кога ли е станало? Години наред успяваше да държи хората на разстояние от себе си, за да се предпази от емоционално обвързване и непредсказуемите последствия от него. Но дори без да се старее, тази чернокоса сирена успя да намери път към сърцето му!

ПЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че ще намериш пътя до лагера? — попита Алиша, след като приключиха с обяда.

Дел се усмихна успокояващо.

— Разбира се. Ще вървя по следите, оставени от нас на идване.

И той пое, като се подпираше на здравата тояга, издялана от клон.

Тя не бе сигурна защо Дом е решил да отпрати Дел вместо нея. Навярно е забелязал умората на възрастния мъж, макар че едва ли от безчувствен негодник като него можеше да очаква подобна човечност. Дори не бе изразил съчувствие — макар и престорено, към нейната умора!

Известно време двамата не пророниха дума, но Алиша нямаше нищо против да помълчат. Извади от хладилната чанта един портокал и започна да го бели.

— Наистина ли ще ти бъде интересно да открием някое погребение? — попита накрая той. — На някои хора им се повдига от подобна гледка.

— Не и на мен — отвърна тя. — Не мисля, че древните май биха имали нещо против, че разбутваме кокалите им с познавателна цел. Все пак те са били учен народ.

— Мислех, че за теб археологията е празно губене на време.

Алиша сведе поглед. Припомни си колко nelаскаво се бе отзовала за професията на Дом.

— Нямах предвид това. Постигането на нови знания никога не е загуба на време. Мислех, че е глупаво човек като мен да се влачи из калта...

— Все още ли смяташ така? — Гледаше я напрегнато, като че ли отговорът имаше огромно значение за него.

— Макар че е мръсна и изтощителна, все пак в работата ти има нещо завладяващо — отвърна предпазливо Алиша. — Вече разбирам защо някои хора ѝ се посвещават.

— „Посвещавам“ е точната дума. Защото работата става част от теб. — Дом замълча. — Алиша, трудно ми е да повярвам, но се налага отново да ти се извиня.

— Колко пъти станаха вече? Три?

— Поне... Както и да е, бях груб с теб и проявих нетърпимост, за което съжалявам. Вече зная, че си се опитвала да помогнеш на Дел...

— Не го издавай! — прекъсна го тя, разтревожена, че Дом е прозрял хитрината ѝ. — Той толкова се притеснява другите да не разберат, че не може да се справи с работата тук...

— Самият Дел ми го каза — прекъсна я меко Дом.

— О! — Алиша въздъхна. — Не е трябвало.

— Не можеше да понесе, че стоварвам върху теб вината за неговата слабост. Май му се искаше да ми удари един, задето се държах така с теб.

Тя го погледна подозрително.

— Самата аз изпитвах подобно желание.

— По дяволите, Алиша! Не зная каква е причината да се държа така. Рано или късно на всеки му писва от мен. Зная как да разпределям работата, но щом се стигне до лични отношения... — Сви безпомощно рамене. — Тогавя нямам представа как да се оправям.

Тя не можеше да отрече, че в известна степен Дом е прав. Омагьоса я не с остроумие, духовитост или умение да общува, а с искреността и добрината си.

— Вероятно причината е в това, че прекарваш голяма част от времето си в подобни, откъснати от света места.

— Несъмнено. Но не умея да върша нищо друго.

Алиша не отвърна. Изядоха портокала в мълчание. Когато свърши, тя въздъхна дълбоко от удоволствие — плодът ѝ се стори изключително вкусен.

— Време ли е да се залавяме за работа?

— Веднага, щом си готова — отговори Дом.

Сега се редуваха в копаенето и претърсването на калта, но въпреки това работата бе ужасно скучна. Не намериха нищо съществено, освен няколко парчета от глинени съдове. Когато пое за пореден път със ситото към водата, Алиша забеляза, че е започнал отлив. Коренът, на който бе седяла преди, вече беше останал на сушата. Наложиха се да навлезе по-навътре. Намери няколко късчета от

съдове, но те не бяха нищо особено. Тръгна обратно, ала след няколко крачки разбра, че е поела в грешна посока.

— Страхотно, няма що! — промърмори тя. Само това ѝ липсваше — да се изгуби. Поспря, опита да се ориентира и скоро разбра накъде трябва да върви. Пое отново и почти бе стигнала сушата, когато кракът ѝ се закачи в нещо под повърхността на водата. Ситото изхвърча от ръцете ѝ заедно с малките парчета, намерени от нея. Алиша обаче успя да се хване за клона на някакво дърво и не падна.

— По дяволите! — изкрещя вбесена.

— Алиша? — достигна до нея гласът на Дом. — Добре ли си?

— Да, всичко е наред — извика тя.

Питаше се в какво ли се е спънала — беше усетила, че е нещо по-голямо от корен на мангрово дърво.

Затърси с крак във водата, докато намери онова, което я бе препънало. Свали ръкавиците и потопаи ръце в мътната вода. Сърцето ѝ подскочи в гърдите от радост. Предметът бе гладък и освен това имаше дръжки.

— Дом! — извика Алиша възбудено. И понеже не ѝ отговори, тя се затича към него.

— Най-сетне! — въздъхна с облекчение Дом, когато я видя. — Намери ли нещо?

— Да! — Едва сдържаше радостта и смеха, напираси в нея.

Дом спря да копае и я погледна внимателно.

— Е? И какво е?

— Трябва да дойдеш с мен, за да го видиш. Хайде, ела! — настоя тя, защото той очевидно се колебаеше.

Нещо в държанието ѝ накара сърцето му да забие по-бързо. Страните ѝ бяха поруменели от възбуда, а в очите искряха дяволити пламъчета.

Доминик изскочи заинтригуван от изкопа и я последва. Гледаше джинсите ѝ, плътно прилепнали към бедрата и хълбоците. Реши, че му харесва да върви след нея. Забеляза, че по белия плат все още няма нито едно петънце!

Когато стигнаха до мястото, Алиша се наведе и му кимна да направи същото.

— Дай ми ръката си — каза тя и Дом се подчини с готовност.

Потопи я със своята и притисна дланта му към нещо твърдо.

— О, Господи! — възкликна той, разбрал най-сетне за какво става дума.

Опипа внимателно предмета с две ръце и опитните му пръсти разкриха онова, което очите не виждаха. Находката не беше съд за всекидневна употреба. Беше майсторско изделие, изящно и с гладка като сатен повърхност. Голяма част от него бе заровена в калта, но нещо подсказваше на Дом, че съдът е цял.

— Е? — попита нетърпеливо Алиша. — Нали е чудесен? Мислиш ли, че е цял? Можем ли да го изкопаем? Какво ще правим сега?

В отговор той се усмихна лукаво — знаеше много добре какво ще направи. Загреба кал с пълни шепи и се изправи.

— Е? — попита отново тя и също се изправи.

— Находката е прекрасна, Алиша! — отговори Дом, като се мъчеше да бъде сериозен. — Може да се окаже от голямо значение. Но преди да я извадим, трябва да направим снимки, да измерим координатите и...

Тя се намръщи.

— Звучи толкова отегчително! Иска ми се да го изкопаем и да го занесем в лагера, за да го видят всички. Е, зная, че първо трябва да се изследва местонахождението на всяка находка... Затова те питам: какво ще правим сега?

— Ще почакаме отливът да открие съда. А през това време... — Той огледа замислено дрехите ѝ без нито едно петънце. — Прекалено чиста си, за да повярва някой, че ти си открила предмета.

Алиша видя калта в ръцете му и веднага проумя неговото намерение.

— Дом, недей! Не е честно! — възрази и заотстъпва назад. — Толкова се старая да се опазя чиста! Така ли ми се отблагодаряваш?

Намерението ѝ да избяга обаче бе осуетено от няколко преплетени корена. Спря и го погледна предизвикателно — знаеше, че се намира в капан.

Някак си видът ѝ напомняше едновременно изплашена сърна и свирепа дива котка. Изведнъж желанието на Дом да накаля дрехите ѝ изчезна. Играта, започната от него, получи опасен обрат. Той се наведе

заплашително напред с протегнати ръце, но първо я докоснаха устните му...

Алиша отвърна на целувката му и радостта, обхванала я при намирането на съдината, се превърна във възбуда. И макар Дом да бе изгубил желание да съсипе дрехите ѝ, тя се притисна към него, без да я е грижа за тях. Той се поддаде на момента и обви ръце около нея, като знаеше много добре, че оставя мръсни отпечатащи по гърба ѝ.

Това бе и последната му мисъл, защото се отдаде изцяло на целувката.

През тези безценни мигове той усети някаква особена връзка с Алиша — сякаш мислите, чувствата и душите им бяха слети. И внезапно осъзна какво означава да обича и да бъде обичан... от нея...

Никога, дори и в най-смелите си мечти, не бе подозирал, че е възможно подобно изживяване.

Алиша чувстваше калта по гърба си там, където Дом я притискаше с ръце, но усещането не бе неприятно, особено в съчетание с топлината на устните му. Здравият разум ѝ казваше, че би трябвало да се засегне от начина, по който той промъкна единия си крак между бедрата ѝ, като притисна възбуденото си тяло към нейното. Никога досега не бе търпяла подобно поведение. Но тази дързост му подходеше и Алиша установи, че дори я възбужда още повече.

Бе готова да легнат в калта и знаеше, че това само ще усили удоволствието от целувката на Дом. Изведнъж направи нещо, което би я потресло, ако можеше да разсъждава нормално — взе ръката му и — както преди я бе насочила към потопения в калната вода глинен съд — я постави върху едната си гърда. Дом тихо изстена.

— Алиша, какво правиш? — попита с дрезгав глас, едва отлепил устни от нейните. Плъзна длан по очертанията на меката ѝ плът.

— Не... Не знам — прошепна тя. — Предполагам, че това е моята импулсивна реакция...

„Да, определено е така“ — добави мислено Алиша. Устните му се плъзнаха по врата ѝ и тя притвори очи, като отметна глава, отдала се напълно на изпълнителите я прекрасни усещания. Дантелата на сутиена ѝ докосваше втвърдените ѝ зърна и пораждаше в нея див копнеж да почувства дланта на Дом върху голата си кожа.

— Мисля, че аз започнах всичко това — промълви той. — Но не можеш да ме виниш. Причината е... — Гласът му затихна и Дом

обсипа с целувки лицето, шията и ключицата ѝ. Това я накара да потръпне. — Причината е във възбудата от...

— ... намирането на съдината — довърши тя вместо него.

Прокара пръсти през неговата гъста непокорна коса и притегли лицето му към своето, нетърпелива да почувства отново устните му. Той се подчини с желание.

— Не трябва ли... — прошепна Алиша, която едва намери сили да се отдръпне. Изпитваше такава възбуда, че цялата трепереше. Тази лудост обаче трябваше да спре!

— Какво?

— Да се заемем с... находката. Денят преваля.

Дом въздъхна и целуна за последен път първо ушенцето, после — устните ѝ.

— Напълно си права — каза с глас, изпълнен със съжаление, докато оправяше блузата ѝ. Погледна през рамото ѝ към водата, без да пуска Алиша. — Ще изчакаме още десетина минути. А през това време...

Погледна я, като че ли се канеше да я целуне отново — нещо, на което тя се надяваше. Но в последния момент я сграбчи за раменете, изпъна ръце и огледа развеселен и изненадан окаляните ѝ дрехи.

— Божичко, Алиша, та ти цялата си мръсна!

Тя се усмихна, наведе се и загреба пълна шепа кал.

— Май съм ти длъжница — рече му и огледа спокойно неговите дрехи, като се чудеше откъде да започне. Но където и да попаднеш погледът ѝ, навсякъде имаше кал. Това я отказа от намерението ѝ и калта цопна във водата. — Ще отида да взема фотоапарата — предложи Алиша.

— В раницата ми е — каза той, а тя закрачи бързо към могилата.

Когато се върна, съдът се бе показал изцяло и блестеше на слънцето.

— Красив е, нали? — изрече Дом с благоговение, каквото досега не бе долавяла в гласа му.

— Да, много — съгласи се Алиша, извади фотоапарата от раницата, която бе донесла, и му го подаде.

Докато го наблюдаваше как снима находката им от всеки възможен ъгъл, тя започна да разбира страстното му влечение към

археологията. Почти не отместваше поглед от съда и изглеждаше изцяло погълнат от него.

— Можем ли вече да го изкопаем? — попита, когато Дом най-сетне приключи със снимките.

— Първо ще направим някои измервания — отвърна той.

Извади рулетка, молив и хартия от раницата си. Нанесе местоположението на находката им на милиметрова хартия и нахвърли основните ѝ контури. Най-сетне — убеден, че е приключил с предварителната работа, бръкна още веднъж в раницата. Извади оттам най-малката лопатка, която Алиша бе виждала, и ѝ я протегна.

— Ти намери съда, затова ти ще го изкопаеш.

— Наистина ли? — възкликна тя. — Няма да мога... Ами ако направя нещо не както трябва?

— Ще се справиш. Аз ще бъда до теб и ще ти помагам.

Работата се оказа деликатна и бавна. Но с последните лъчи на залязващото слънце находката се показва напълно. Беше цяла, както се надявах, и имаше само една малка пукнатина.

— Да вървим — настоя Дом, след като ѝ се порадваха. — Дано батериите на фенерчето да издържат.

Поеха към лагера, като често се спъваха в корени и клони. Алиша се притисна към него не толкова за опора, колкото за увереност, и при всеки странен шум стискаше здраво ръката му. Пусна го едва когато мангровата горичка свърши и започнаха да се редят палмите.

— Вече бях решила — въздъхна облекчено тя, — че никога няма да стъпим отново на равна и суха земя.

— Алиша... — Дом я накара да спре. — Преди да сме се върнали при другите... Искам да знаеш, че не мога да преодолея чувствата си към теб, колкото и объркани да са те. Опитите ми да се преструвам, че те не съществуват, направо ме влудяват.

— И какво предлагаш? Реално погледнато, наистина не можем да продължаваме така.

— Никога не съм бил реалист — възрази той.

— И все пак е невъзможно да продължаваме така — настоя тя, като затвори очи и стисна ръцете си в юмруци. — Няма да променя решението си.

— Кого се опитваш да убедиш? Себе си или мен?

— И двама ни. Виж какво, Дом, нещата вече са извън контрол. Трябва да спрем, докато все още е възможно. За теб всичко това може да е само развлечение, но аз нямам намерение да се върна вкъщи с разбито сърце... — Обърна се и продължи да върви.

— Алиша! — извика Дом. Тя спря. — Не е честно от твоя страна. Знаеш още от самото начало, че изпитвам към теб нещо много повече от физическо привличане. Самата ти го изтъкна!

— Да, вярно е.

— Тогава защо...

— Защото ми се иска да не е така. Ще ми бъде много по-лесно да ти обърна гръб, ако повярвам, че не ме харесваш кой знае колко...

— Но аз те харесвам! И мисля, че ти изпитваш същото към мен! Твърде късно е да се преструваш, че не е вярно. Каквото и да се случи, зная, че ще ми липсваш, когато си заминеш. Мислите ми вече са напълно объркани, а сърцето... Не съм сигурен какво става в него...

— Ще помисля върху думите ти — отговори Алиша след кратко мълчание. — Не мога да ти обещавам нищо повече.

— И това е достатъчно.

Луната беше изгряла и осветяваше пътеката достатъчно ярко. Затова Алиша вървеше напред сама.

Дом я следваше, като се чудеше дали и баща му е преживял същото, преди да се ожени за Ейми. Знаеше, че мястото на Алиша е в Хюстън, а той самият никога не би могъл да изостави работата си. Преди години се бе зарекъл да не допусне никой да го принуди да заживее отново в настоящето и да го върне към трескавия ритъм на реалния свят...

* * *

В лагера ги очакваше притеснената Джини, която бе ядосана от закъснението им. И дори впечатляващият вид на находката не подобри настроението ѝ.

След вечеря Алиша изми съдовете, извини се, че я боли глава и си легна рано.

Малко преди зазоряване ракът задраска по палатката ѝ и отново събуди Алиша. Досадната животинка бе изкопала цяла мрежа от

тунели наоколо. Мисълта да я хване и изяде ѝ се струваше все по-привлекателна.

Макар до съмване да оставаше поне час, тя знаеше, че няма да успее да заспи отново. Помисли, че не би било зле да се изкъпе. Джини ѝ беше разказала за някакво усамотено заливче недалеч от лагера и Алиша реши да опита да го намери.

Облече бански костюм и излезе от палатката.

Лесно откри залива и поспря за малко да му се полюбува. Леките морски вълни миеха тясната пясъчна ивица. Водата бе тъмна и спокойна и в нея едва се виждаха отраженията на високите палми покрай брега.

Остави хавлиената кърпа на едно паднало дърво и навлезе нетърпеливо в приятната вода. Потопи развеселена глава, после се насапуниса цялата и се ми, докато се почувства съвсем чиста.

Неизвестно защо мислите ѝ се насочиха към Дом — може би причината бе в допира на собствените ѝ ръце по тялото... Прииска ѝ се и той да е тук. Познаваше го съвсем отскоро, но за нея вече бе толкова естествено да мисли за него, колкото и да диша. И почти толкова съществено. Знаеше, че Дом е в състояние да накара тялото ѝ да изпита неопишуемо удоволствие. Но физическото изживяване не беше единственото, което я привличаше у него.

Може би никога вече нямаше да изпита подобни чувства към друг мъж. От друга страна, не можеше да позволи връзката с Доминик Сийгър да се задълбочи. Ако се поддадеше на желанието си, раздялата им щеше да бъде много мъчителна. Ако пък продължеше да се бори с природата, вероятно цял живот щеше да се пита каква ли неземна наслада е пропуснала...

Отпусна се по гръб и се загледа в изсветляващото небе, като все още търсеше изход от личната си дилема.

Дом я откри така — плуваща спокойно по гръб, като че ли поддържана от невидими ръце.

— Алиша! — извика той.

Когато ѝ махна припряно с ръка да излезе на брега, тя извърна рязко глава и заплува към него. Стъпи на пясъка и видя, че държи кърпата. Но вместо да ѝ я подаде, той я уви около треперещото ѝ тяло и я притисна за миг към себе си.

— Какво има? — попита притеснена Алиша.

— Дел не е добре. Има болки в гърдите. Ще го откарам до клиниката и трябва да дойдеш с нас...

ШЕСТА ГЛАВА

Алиша се облече набързо, грабна малката раничка и изхвърча от палатката. Дел и Дом вече бяха в лодката. Тя се качи бързо и навлече спасителната жилетка и дъждобрана, подадени ѝ от Джини. Още не бе успяла да намери къде да седне, когато Дом запали мотора и Скип забута лодката навътре.

— Мини отпред! — успя да надвика Дом рева на мотора.

Алиша го послуша, но седна с гръб към посоката на движение, за да може да наблюдава Дел. Лицето му беше бледо и по него бе избила пот. Той отвори очи, погледна я и се усмихна измъчено. Беше се надявала като го види, страховете ѝ да намалееят, но вместо това те само се усилиха.

Дом увеличи скоростта и лодката се разклати, напомняйки на Алиша колко неприятно бе за нея пътуването при пристигането ѝ на острова. Зачуди се дали и този път няма да ѝ прилошее — нещо, което не биваше да допуска. Тогава Дом щеше да има двама болни на борда!

Погледна скришом към него. Той седеше на кърмата и умело управляваше моторната лодка. Вятърът рошеше гъстата му коса. С наболата си брада и бяла риза ѝ заприлича на истински пират. „Сигурно е трябвало да се роди в други времена — помисли тя с някаква особена тъга. — Може би именно това е причината да е така завладян от миналото.“ Дом рядко говореше за друго, освен археологията и Алиша бе започнала да подозира, че нито едно съвременно момиче като нея не би могло да задържи вниманието му толкова дълго, колкото отдавна изчезналите май...

Мисълта я изненада. За колко ли време той щеше да се интересува от нея?

В този миг той улови погледа ѝ и на притесненото му лице се появи лека усмивка. По природа беше страстен, но бе способен и на голяма нежност. Алиша я забеляза сутринта, когато той я обви с кърпата внимателно и леко притисна полуголото ѝ тяло към себе си...

След около час Дом изключи мотора и лодката спря. Алиша го погледна въпросително.

— Ще се обадя на острова, защото току-що навлязохме в обсега на радиостанцията им. Искам да проверя дали могат да изпратят таксито да ни чака.

— Таксито ли?

Той се усмихна.

— В Пунта Бланка то е само едно, но можем да разчитаме на него, стига собственикът му да не е много пиян.

Скоро поеха отново. Слънцето вече се бе издигнало високо и горещината стана непоносима. Алиша усети, че започва да ѝ прилошава. Когато погледна към Дом, забеляза, че той я наблюдава с очевидна загриженост.

— Зле ли ти е?

Алиша поклати глава — не искаше да го безпокои.

— Обърни се! — извика той. — Седни с лице към хоризонта и гледай към него.

Алиша се подчини и след няколко минути установи с изненада, че гаденето престана.

Час по-късно вече бяха в Пунта Бланка. Таксито ги чакаше и те настаниха Дел на задната седалка. Алиша седна до него и хвана ръката му.

— По-добре ли си? — попита го.

— Не, но не ми е и по-зле — отвърна той и леко стисна ръката ѝ.

Веднага, щом Дом седна отпред, шофьорът включи мотора и поеха към клиниката. По някакво чудо лекарят бе научил за пристигането им и ги очакваше. Поставиха заедно с медицинската сестра Дел на носилка и го отнесоха с бързина, която изненада Алиша.

В клиниката нямаше приемна, така че не се наложи да попълват никакви бланки. Алиша се отпусна на един стол в малката чакалня. Бе изтръпнала от тревога, а Дом неспокойно закрачи напред-назад.

— Добре ли си? — попита той изведнъж. — Преди малко на лодката беше преbledняла.

Тя махна с ръка.

— Вече нищо ми няма.

— Преди да поемем обратно, трябва да се отбием до аптеката и да ти купим някакви лекарства.

— Да, може — отвърна разсеяно Алиша. Сега морската болест бе последната ѝ грижа.

Прокара пръсти през обърканата си коса, която дори не бе имала време да срезе след плуването, и потърси гребен в раничката. Отиде до разтворената врата и започна да се реши, загледана с невиждащ поглед в прашната улица. Усети как Дом застана зад нея и не възрази, когато взе гребена от ръката ѝ и продължи да я реши с безкрайна нежност.

— Никога не съм виждал толкова черна и лъскава коса като твоята — каза тихо.

— Дължи се на ирландската ми кръв. Моминското име на майка ми е О'Дуайър. — Обърна се с лице към него. — Дом, тревожа се много за Дел. Мисля, че аз съм виновна за състоянието му. Преди два дни искаше да си замине, но не го пуснах. Ако с него нещо се случи...

Преглътна с мъка и прехапа долната си устна, за да не се разплаче.

— О, Алиша, не се измъчвай! — Обви ръце около нея. — Не бива да се самообвиняваш. Не си можела да знаеш, че ще стане така...

В прегръдката му нямаше страст, а само спокойствие и сигурност, които тя прие с радост. Точно сега имаше нужда и от двете — чувстваше се нещастна както никога досега. Останаха дълго така и той си припомни за сетен път колко нежно създание е Алиша. Сигурно щеше да я смаже, ако я притиснеше по-силно. Беше го яд на себе си, задето се държа така грубо с нея на Калната могила. Как можа да стовари толкова непосилна работа на крехките ѝ рамене? Единственото, което желаше сега, бе да я защити и да намали по някакъв начин болката ѝ.

Леко докосна косата ѝ с устни.

— Знаем, че си ужасно изплашена, но не се тревожи...

Тя се освободи от прегръдката му и отново се обърна с гръб към него. Известно време мълчаха, загледани в улицата. По нея мина малко момиченце, затичано след мършав петел. Ликуващият вик, когато хвана крещящата птица, разсмя Дом и Алиша, преди отново да потънат в мълчание.

След няколко минути тя пое дълбоко дъх и го погледна сериозно.

— Вчера ти каза, че не те бива да общуваш с хората. Но не трябва да се подценяваш. Днес направи толкова много за Дел! — Сви

рамене и добави. — Радвам се, че не ми се наложи да се справям сама с всичко това.

Въпреки че думите ѝ го объркаха и той смотоледи нещо неразбрано, те отекнаха в сърцето му. Испита задоволство, че е успял да я утеши и че тя се чувства добре. Беше много по-лесно да разговаря с нея, отколкото с повечето жени. Може би той невинаги се изразяваше както трябва, но все пак двамата се разбираха идеално.

Вратата на кабинета се отвори и се показа лекарят. Нито се усмихваше, нито изглеждаше разтревожен, но веселите пламъчета в очите му казаха всичко на Дом.

— Приятелят ви няма сърдечна криза — започна лекарят. — Болките се дължат на спазми на мускулите, предизвикани без съмнение от голямото физическо натоварване.

Алиша въздъхна с неприкрито облекчение.

— Значи ще се оправи, така ли?

Лекарят кимна.

— Дадох му лекарства. Но смятам, че не бива да се връща на острова. Рискът за човек на неговата възраст, несвикнал с физическа работа, е твърде висок.

Дом бе съгласен с мнението му, но се чудеше какво ли ще каже самият Дел.

Лекарят се усмихна и го потупа приятелски по рамото.

— Твоята експедиция ми осигури доста работа тази седмица, а? Първо изгарянето, после алергията, а сега това. Току-виж утре си ми докарал някой със счупен крак, ако изобщо са ти останали хора за работа...

Дом се разсмя.

— Имам само двама души. От единия не бих могъл да се избавя дори и да искам. И крак да счупи, тя пак ще остане и ще копае.

Погледна Алиша, за да види как приема думите му. Но вниманието ѝ бе насочено към вратата зад лекаря, на която току-що се бе появил Дел.

— Дел! — Втурна се към него и обви ръце около врата му. — Толкова се радвам, че всичко е наред. Как се чувстваш?

— Господи, Алиша, престани! — освободи се сърдито той от прегръдката ѝ. — И без това съм притеснен, че създадох такава суматоха заради някакви си мускулни спазми.

Дел плати на лекаря и тримата напуснаха клиниката.

— Знаеш ли, изплаши ни до смърт — каза му Алиша. — Смятаме да те качим на първия самолет за Белийз Сити. И не искам да слушам никакви възражения!

— Да възразявам? — възкликна той. — Ако през следващия половин час няма полет, ще си тръгна пеша! За нищо на света няма да остана тук! Не се обиждай, Дом, ала предпочитам да се бия с цял взвод войници, отколкото да се върна на острова.

— Не се обиждам — отвърна Дом. — И няма да ти се наложи да ходиш пеша. В единадесет часа има самолет за Белийз. Ако там успееш да направиш връзка, за вечеря ще си бъдеш вкъщи.

— Слава богу! — въздъхна Дел.

Излязоха от клиниката и се насочиха към таксито. След час Алиша и Дом стояха край пистата и гледаха как малкият самолет отнася Дел към цивилизацията.

— Е, това е всичко — въздъхна тя. — Ще ми липсва, но ще спя спокойно, като знам, че е вкъщи и всичко е наред.

— Аз също — кимна Дом. — А сега предлагам да хапнем. Близко до кея има страхотно малко заведение, в което сервират най-вкусната риба... — И понеже тя се намръщи, опита друго: — Може би ще предпочетеш хамбургер със сирене и пържени картофи?

— Чудесно предложение! — зарадва се Алиша.

Таксито бе изчезнало, така че им се наложи да вървят пеша. Когато стигнаха до заведението, той го огледа с очите на Алиша.

— На външен вид не е нещо особено — обясни Дом. Завесите бяха съдрани, прозорците — мръсни, а подът бе напукан и неравен. — Храната обаче е чудесна, гарантирам.

— Не ме е грижа как изглежда — отвърна енергично Алиша и се насочи към най-чистата маса. — Готова съм да убия човек за един сносен хамбургер. И тук е много по-добре, отколкото да седиш върху дъното на кофа и очите ти да сълзят от дима на огъня.

— О, Алиша! Това май ми прилича на оплакване — рече той и махна на сервитьорката да донесе две бири. — А какво ще кажеш за задушевната атмосфера по време на вечерите?

— Прости ми, нямах намерение да обиждам любимия ти остров — отговори тя с престорено съжаление. — Но за момент ми се прииска да имам на разположение всички онези удобства на

цивилизацията. Знаеш ли, на летището имат баня с течаща вода. Не мога да си я избия от главата...

Преди Дом да успее да отвърне, пристигна сервитьорката с бирата. Алиша се усмихна и поръча двоен хамбургер и огромна порция пържени картофи. Той направи по-умерена поръчка, отпи от бирата и за първи път този ден се отпусна.

— Е, разкажи ми как живееш в Хюстън — помоли след малко. — Винаги ли си се занимавала с канцеларски принадлежности?

— Да — кимна тя. — В компанията съм от шестнадесетгодишна. От малка желях да работя с дядо ми.

— Изглежда, че работата ти доставя удоволствие.

— В някои отношения — съгласи се Алиша. — Сега, след като вече съм в ръководството, нямам възможност да се занимавам много с проектиране, а бюрокрацията ме изнервя. Но... Да, работата ми харесва.

Дом долови лекото колебание в отговора ѝ и се зачуди какво ли означава то. Думите ѝ не прозвучаха съвсем искрено.

— Имаш ли братя или сестри?

— Не, само братовчед — добрия стар Скип.

— О, да, Скип. — Опита да не даде израз на неприязънта си към него. — Знаеш ли, беше доста раздразнен, че Дел пожела ти да дойдеш с нас, а не той.

Алиша се разсмя.

— Мисля, че Скип си търси правдиво извинение, за да се махне от острова. Макар че едва ли би му харесало, ако аз издържа тук повече от него. Между нас двамата винаги е имало нещо като съперничество.

— Затова ли си толкова решена да останеш? — попита Дом. — Защото не искаш братовчед ти да се окаже по-издръжлив от теб?

Очевидно я засегна, защото очите ѝ потъмняха, а веждите се смръщиха. Наведе се над масата и доближи лице до неговото.

— Ще остана, защото съм поела ангажимент да свърша определена работа и ще се справя с нея, дори това да ми коства живота!

— Винаги ли си толкова твърда? — Беше заинтригуван и развеселен от изблика ѝ.

— Не съм постигнала вицепрезидентския пост в компанията чрез отстъпване и отказване от поетите задължения — отвърна язвително Алиша и се облегна назад. — Някои хора смятат, че дядо ми е дал сладка работа и голяма заплата само защото съм член на семейството. Но Еди Джей никога не би направил подобно нещо. Тъкмо защото съм негова внучка, трябва да работя повече от всички останали. Длъжна съм да му докажа, че съм достойна за доверието!

— Не се ядосвай — опита да я успокои той. — Сигурно бях груб, но никога не съм претендирал, че притежавам особен такт. Единственото, което ме интересува, е защо си толкова упорита. Ясно е, че не можете да постигнете по-добри взаимоотношения с колегите ти, след като повечето от тях вече ги няма. Защо тогава си все още тук? Едва ли престоят е особено приятен за теб...

С притаен дъх зачака отговора ѝ, който имаше огромно значение за него. Тя го изгледа внимателно.

— Е, добре. Може би наистина се опитвам да направя впечатление на дядо. Уважавам го и когато Еди Джей се гордее с мен, това означава много за мен.

— Значи търсиш едно-единствено нещо — одобрение, така ли?

— Дядо няма да определи приемника си въз основа на представянето ни тук. Но дори и да съм помислила, че ни изпитва, то не означава, че искам да поема ръководството на компанията. Никога не бих приела! Никога!

Пламенният ѝ отговор го накара да се замисли. Очевидно Алиша не бе от типа ръководители, които прекарват дните си в гонене на следващото стъпало в йерархията. Той остана с впечатлението, че всъщност тя се е изкачила по-високо, отколкото е желала.

Сервитьорката донесе поръчката и известно време се храниха в мълчание. Дом наблюдаваше как тя бързо изяде хамбургера, и то — с огромно удоволствие, като от време на време притваряше очи. Прииска му се той да е причината за изписалата се на лицето ѝ наслада...

— Освен това има още нещо — заяви Алиша, след като в чинията ѝ не остана почти нищо. — Тук наистина ми е приятно.

— Шегуваш се!

— Видя ли как се нахвърлих върху сандвича? Никога досега не съм се хранила така. Това място направо ме преобразява. А вчера, когато намерих съда... Не бях изпитвала подобно вълнение, дори

когато видях как от производствената линия слиза първият продукт, проектиран от мен...

Той не отвърна и се постара да не покаже колко много означават думите ѝ за него. Но не успя да сдържи усмивката си, извила леко ъгълчетата на устните му. В него започна да се надига надежда. Все пак тя сигурно би могла да се приспособи към начина му на живот и да остане в неговия свят... Знаеше, че е почти безнадеждно, но бе длъжен да направи всичко възможно, колкото и нищожна да изглеждаше вероятността.

* * *

Когато се качиха отново на лодката, източният вятър бе станал по-остър. Дом беше купил бира, шоколад и някои други продукти. Подреди ги под носа, върза ги здраво и запали мотора.

След петнадесетина минути изведнъж намали скоростта.

— Забравихме да купим лекарствата за теб!

— Не можем да се върнем — възрази Алиша. — Бурята ще ни връхлети всеки момент. Ще мина и без тях.

Дом я погледна със съмнение, после кимна.

— Добре. Ще карам покрай островите — пътуването ще бъде малко по-дълго, но затова пък няма да люлее толкова.

— Както решиш — съгласи се тя, като се постара гласът ѝ да прозвучи бодро.

Но съвсем скоро започна да се съмнява в правилността на решението му. Лодката се люлееше и накланяше силно и бяха в опасна близост до кораловите рифове, подаващи се от водата. Погледна Дом и разбра, че той мисли същото.

— Карай по-навътре! — извика му. — Едва ли ще е много по-зле оттук!

Той огледа към хоризонта, после поклати глава.

— Прекалено бурно е. Ще потънем!

„По-добре, отколкото да се разбием в скалите“ — искаше ѝ се да отвърне, но се отказа, когато се взря в развълнуваната водна повърхност. Белите гребени на вълните бяха станали по-високи и многобройни.

— Ще потърся заслон! — дочу тя гласа на Дом.

Кимна му успокоена — предпочиташе да прекара бурята, като усеща под краката си твърда почва.

Изведнъж се чу силен трясък, от който ѝ прилоша, и лодката се разтресе. Моторът изскочи от мястото си и падна във водата. Дом се хвърли инстинктивно след него и с това само влоши положението. Алиша видя като на забавен кадър как лодката се наклони силно на една страна, задържа се за миг и се обърна с дъното нагоре, захлупвайки пътниците и товара си в разпенената вода...

СЕДМА ГЛАВА

Спасителната жилетка изхвърли веднага Алиша на повърхността, но все пак бе успяла да нагълта вода. Опита да плува към преобърнатата лодка, намираща се отчайващо далече от нея, като кашляше и плюеше вода. Всеки път обаче вълните я помитаха обратно и разстоянието до лодката оставаше същото.

— Дом? — извика тя, като се оглеждаше наоколо.

Но не го видя никъде. И тогава почувства как я обзема паника.

— О, Господи, не! — изхлипа Алиша и отново опита да стигне до лодката.

Вълните я захвърлиха към една скала, подаваща се от водата. Хвана се за нея и затърси с обезумял поглед Дом. Отново безрезултатно. Господи, ами ако се бе удавил?

Постара се да се овладее — трябваше да пести силите си. Отблъсна се от скалата и заплува с всички сили към лодката, заседнала върху един коралов риф. Този път по някакво чудо морето я повлече в нужната посока. Посегна и се хвана за ръба на лодката.

— Дръж се здраво! — чу се глас зад нея.

Алиша извърна глава и видя с неописуемо облекчение Дом от дясната си страна. Искаше ѝ се да се хвърли и да го прегърне, за да се завери, че е жив и невредим, но той не ѝ даде такава възможност.

— Трябва да обърнем лодката и да я отдалечим от коралите — каза ѝ, — иначе вълните ще я направят на трески.

Алиша го послуша и започна да изпълнява нарежданията му. Надигна лодката от едната страна, а Дом я натисна от другата и скоро успяха да я обърнат. Той се прехвърли в нея, но Алиша бе останала без капка сила.

— Качвай се! — извика Дом.

Тя изстена, но той не я чу — вече бе отишъл на другия край и се опитваше да издърпа нещо. Разбрала, че Дом няма намерение да ѝ помогне, тя прехвърли крак и лека — полека изпълзя вътре.

— Алиша — извика той, — имам нужда от помощта ти!

„А аз имам нужда от нови дробове!“ — искаше ѝ се да изкрещи, но нямаше сили дори за това. Отпусна се на дъното, като дишаше тежко.

— Алиша! — извика отново Дом. — Побързай, това тежи цял тон!

— Идвам...

Не смееше да се изправи в силно люлеещата се лодка, затова запълзя към него. Видя, че той се мъчи да измъкне мотора от водата. Помогна му и когато успя да го прехвърлят на борда, Алиша отново се строполи на дъното. Страхуваше се, че вече не би могла да помръдне и малкия си пръст. Оказа се обаче, че се лъже.

— Хващай греблото! — нареди ѝ Дом, който очевидно не бе трогнат от състоянието ѝ.

— Не можем ли да използваме мотора? — възрази Алиша, въпреки че междувременно вече се бе захванала с греблото, прикрепено към едната страна на лодката.

— Невъзможно е, след като е бил потопен в солена вода. А сега гребци! Насочваме се към най-близкия остров. Може би все пак ще успеем да изпреварим бурята!

Тя се подчини. Бе вбесена от безчувственото му отношение и гневът ѝ придаваше нови сили. След няколко минути имаше чувството, че ръцете ѝ ще се откъснат от раменете, а проклетият остров като че ли въобще не се беше приближил! Небето вече бе почерняло заплашително и се беше извил силен вятър. Опита да вложи повече енергия в усилията си, макар че вече не чувстваше ръцете си.

— Добре, можеш да спреш! — извика Дом.

Той скочи във водата, дълбока малко над коленете, и затегли лодката към брега. Когато тя докосна дъното, Алиша се прехвърли във водата, като помогна да я извлекат на суша. И мигновено рухна на земята, хлипайки беззвучно. Бе проявила достатъчно сила и твърдост. Сега искаше някой да се погрижи за всичко, включително и за нея!

Но когато на лицето ѝ падна първата дъждовна капка, стана ясно, че с Дом ще трябва да намерят заслон, и то бързо.

Стегна се отново и се изправи. Видя, че той проверява какво е останало от багажа им на лодката.

— Изгубили сме радиопредавателя, водата за пиене, леда... И въдицата. По дяволите! — изруга Дом. — Поне имаме бира и шоколад.

Алиша огледа бегло оскъдните продукти, с които разполагаха, като обърна внимание на ръждивото мачете, мушама — дъждобран и въжето.

— Ще имаме нужда от заслон, не мислиш ли?

— Да, права си. Избери си някоя палма, сладката ми, защото това е единственото, което предлага този къс земя.

— Така смяташ ти! — възрази Алиша. Бе неин ред да издаде някоя и друга заповед. Взе мачетето и му го подаде. — Нарези палмови листа — толкова, колкото можеш да носиш. Другото остави на мен. И не ме наричай „сладката ми“.

— Смяташ да направиш заслон? Ти, която допреди три дни не бе спала в палатка?

— Нарези ми листа!

Алиша грабна мушамата и въжето и закри решително да търси подходящи дървета за навеса, който възнамеряваше да направи.

Дом я послуша. Беше се успокоил — Алиша поне се движеше, мислеше и говореше. Бе го изплашила преди малко, когато приличаше по-скоро на бездушна кукла, отколкото на познатата му решителна и неуморима Алиша. Бяха му необходими огромни усилия да не зареже всичко и да я приласкае. Едва не се бяха удавили и вината бе негова.

Злополуката показва колко глупаво е да храни каквито и да е илюзии, че тя би могла да остане тук, с него...

След като нарязва огромен куп листа, той се върна и я намери сред група дървета — опъваше въжето между и около тях със силните си умели ръце. Поспря за момент, за да ѝ се полюбува. За малко не я бе загубил и при мисълта за това остра болка прониза гърдите му. Кога ли му бе станала толкова скъпа? Мокрите дрехи бяха прилепнали към тялото ѝ. Осъзнаваше ли тя, че блузата ѝ подчертава всяка извивка на малките ѝ прекрасни гърди и че зърната им са изпъкнали, втвърдени от студения вятър?

— Не стой там като някой мухльо, а ела да ми помогнеш! — подвикна Алиша.

„Ето, това е Алиша, която познавам“ — помисли той и продължи към нея, като едва сдържаше усмивката си.

Промушиха листата между въжето и така направиха три стени и покрив, който се спускаше към земята. Покриха ги с мушамата и я привързаха здраво с дълги ивици трева, която Алиша бе открила.

— Не ми вдъхва особено доверие — отбеляза скептично Дом.

— Ако не ти харесва, можеш да стоиш отвън на дъжда! — отвърна тя и пропълзя под навеса.

Малкото ѝ задниче представляваше страхотна гледка и той не пропусна възможността да му се полюбува. Беше готов да се присъедини към нея, но не и без някои провизии. Отиде до лодката за шоколада и бирата, а разходката дотам и обратно му даде възможност да овладее обхваналата го възбуда. Едва се скри под навеса, когато небето сякаш се разцепи и заваля проливен дъжд.

Налагаше се да признае, че заслонът е станал уютен. Отвън бурята вилнееше и Дом бе доволен, че е скрит тук, седнал върху един пън до Алиша.

— Земята под краката ни ще се намокри — отбеляза той.

— Е, не може да имаме всички удобства. Мисля, че навесът не е лош.

— Да, така е — засмя се Дом. — Искаш ли бира?

Тя видимо се отпусна.

— Няма да откажа. Устата ми още е пълна с пясък.

Отпиха в мълчание. Скоро под краката им потече вода, ала заслонът бе здрав и ги пазеше.

— Май бурята стихва — рече Алиша, след като допи бирата си.

Той пропълзя до отвора на навеса и подаде глава навън.

— Права си. На изток небето се изчиства.

— Ще можем ли в такъв случай да потеглим скоро за Кокосовия риф? — попита тя настойчиво със сериозно изражение, което го разстрои.

— Хм, Алиша... — започна Дом, като се чудеше как да ѝ съобщи истината.

— Няма мърдане оттук, така ли?

Той кимна мрачно.

— Поне за тази нощ. Дори времето да се оправи, без мотор не можем да стигнем острова до вечерта. Но ще опитаме утре.

— Ще „опитаме“?

— Не съм сигурен за теченията. Може да се окаже невъзможно да гребем.

— В такъв случай наистина положението е безнадеждно, нали? — попита тя, а в гласа ѝ се прокраднаха нотки на истерия.

— Разполагаме с кокосови орехи и млякото им. Не забравяй бирата и шоколада. Във всеки случай, няма да останем тук задълго. Ако утре не се появим, Джини ще изпрати Реналдо да ни търси. Щом разбере, че сме напуснали Пунта Бланка, той ще започне да обикаля островите.

— А ако Реналдо не се появи?

— Все някой ще ни намери. От време на време наблизко минават лодки и корабчета. — И тъй като Алиша не изглеждаше успокоена, той добави: — Всичко ще бъде наред, обещавам ти. Гледай на случката като на приключение, което един ден ще разказваш на децата си...

Изведнъж Дом си я представи с тяло, натежало от бременността. Никога нямаше да види това... Мисълта му причини силна пронизваща болка. Никога преди не бе изпитвал съжаление, че едва ли ще има деца. Но сега го бе почувствал с пълна сила. Тя взе друга бира и бавно я отвори.

— Дом, ужасно ме е страх! — Гласът ѝ потрепери.

Той хвана ръката ѝ и започна да я гали, като се чудеше как да я успокои.

— Няма защо да се страхуваш. Ще напалим огън и ще опечем кокосови орехи за вечеря. После ще се наспим...

— И къде ще легнем? — прекъсна го тя.

— На палмови клони, разбира се. А утре ще пуснем лодката и...

— Няма! — Алиша издърпа ръката си.

— Моля?

— Ти ще сечеш палмови листа, ще пускаш проклетата лодка и ще гребеш, ако искаш, чак до Китай! „Аз“ обаче не мърдам никъде!

Тя заплака и цялото ѝ тяло се разтърси от ридания. Дом бе напълно объркан. Какво ли бе сбъркал?

— Прилошава ми от цялата тази история! — продължи Алиша. — Ръцете ми са целите в мехури и всяко мускулче ме боли! Нали знаеш колко много мразя риба? Е, добре, мразя кокосови орехи сто пъти повече от рибата! Няма да ги ям! Чуваш ли? По-добре да умра от глад!

— Алиша...

— Мразя да спя в палатка и влажен спален чувал. Мразя калта, тарантулите, стоножките и раците! Има един противен с размерите на фолксваген, който ме буди всяка нощ! А само като помисля за

ужасната ти лодка, ме хваща морска болест. Ще остана на този проклет остров до края на живота си, но няма да се кача отново в нея!

Тя бе съвсем близо до истерията. Той помисли дали да не я зашлеви, но не намери сили да го направи.

Продължи да я наблюдава и слуша, като чакаше да мине пристъпът. Ала всяка нейна дума го пронизваше право в сърцето. Вече знаеше със сигурност, че не би могла да остане в неговия свят...

Най-сетне риданията ѝ спряха, ала сълзите продължаваха да се стичат по страните ѝ. Дом не успя да измисли какво друго да направи, освен да я притисне към себе си. Отначало Алиша се възпротиви на прегръдката му, което не го изненада. В списъка на нещата, предизвикали оплакванията ѝ, фигурираше и той — заради начина, по който ѝ заповядваше, заради очакванията му тя да работи като товарно магаре, без да я възнагради нито веднъж с похвала или благодарност. Но Дом я задържа и накрая Алиша се отпусна. Продължи да плаче на рамото му, докато се успокои.

— Извинявай, Дом — промълви, заровила лице на гърдите му. — Просто съм страшно изплашена, това е всичко. Още сутринта ме обзе ужас, че животът на Дел е в опасност. После дойде тази буря, лодката се преобърна и аз помислих, че си се удавил и скоро ще те последвам...

— Ш-ш-шт! — каза тихо той и я погали по косата.

Алиша потрепери и Дом я притисна още по-силно, опитвайки да я сгрее с тялото си.

— Нямам сили дори да помръдна. Не бих могла да направя каквото и да е.

— Не е и необходимо. Аз ще се погрижа за теб — утеши я той.

Бе длъжен да го направи. Беше се държал доста грубо с нея. Вероятно е искал да я провери с надеждата тя да се окаже достатъчно силна и способна да живее в тази сурова среда. Е, сега вече знаеше истината. Макар да бе изключителна жена, той я беше подложил на изпитание, надхвърлящо възможностите ѝ. Ако сега Алиша ненавиждаше това място, вината беше негова.

И Дом се зарече, че вече всичко ще бъде различно. През краткото време, което им оставаше да бъдат заедно, щеше да се държи с нея като с изтънчена дама, каквато всъщност беше...

— Мога ли да направя нещо, за да се почувстваш по-добре? — попита той, като я галеше нежно по гърба. — Искаш ли бира или шоколад?

— Какво ще кажеш за един топъл душ, чаша студено „Шабли“ и пухено легло с чисти завивки? — смънка тя и вдигна лице нагоре. Топлият ѝ дъх погали шията му.

— М-м-м — успя единствено да отвърне той.

Бе очевидно, че не може да осигури тези неща. Всъщност нямаше нищо против лукса, пожелан от нея. Обичаше работата си, но все пак усещаше липсата на някои от удобствата на цивилизацията.

Никак не му се искаше да се отдели от Алиша, ала трябваше да го направи. Тя го изпълваше с желание, а устните ѝ бяха твърде близо до неговите...

— Дъждът спря — рече и се надигна. — Ще отида да запаля огън.

— Ще ти помогна — скочи веднага Алиша.

— В никакъв случай — отсече твърдо Дом. — Ще стоиш тук и ще си почиваш. Ако искаш, можеш да дойдеш отвън, но няма да вършиш нищо.

— Дом — възрази тя, — не ставай глупав. Не исках да кажа...

— Няма да мръднеш и малкия си пръст.

— Е, добре — съгласи се тя. Чувстваше се твърде изтощена, за да спори с него. — Но ще дойда с теб.

Той ѝ помогна да излезе от заслона и я настани на дънера на едно паднало дърво. Нима това беше същият мъж, заповядал ѝ да гребе на лодката? Същият, който бе очаквал от нея да носи цял тон на гърба си и да се бъхти в мочурището? Изглежда наистина избухването ѝ го беше разстроило, щом го накара да бъде толкова внимателен.

Алиша съжаляваше, че стовари върху Дом гнева си. Не бе заслужил с нищо обидите, които бе изрекла, но той се беше случил под ръка...

Досега не си бе позволявала подобно нещо с никой друг, освен с дядо си. Еди Джей я познаваше достатъчно добре, за да знае, че така тя се освобождава от натрупалото се в нея напрежение.

И точно както природната стихия бе утихнала, оставяйки след себе си спокойно море и свеж ветреца, бурята, бушувала в Алиша, ѝ бе донесла вътрешен покой и нов прилив на сили.

Наблюдаваше как Дом стъкмява огъня. Клоните бяха мокри, но с помощта на малко бензин от лодката скоро се разгоряха весели пламъци. Известно време Алиша се наслаждаваше на възможността да седи, без да върши нищо, и да наблюдава залеза. Наистина тук животът не беше лесен, но имаше и моменти на неземни наслади...

Дом също представляваше прекрасна гледка, която не би могла да види никъде другаде. Любуваше му се, докато той крачеше насам-натам, навеждаше се и се изправяше. Виждаше как се очертават мускулите на тялото му под мекия плат на джинсите. Погледна с интерес загорелите му гърди, показващи се под ризата, на която липсваха няколко копчета.

Скоро започна да не я свърта на едно място. Можеше да стои така с часове и да не ѝ омръзне да наблюдава Дом. Но вече изпитваше нужда да направи нещо. Изправи се решително и отиде да вземе мачетето.

Той се обърна, очевидно изненадан, че тя се движи насам-натам.

— Какво правиш? — попита настойчиво. — Трябва да си почиваш.

— Ще направя легло за двама ни — отвърна тя, усмихната стеснително. Дом застина на място и тя поясни: — След като ще прекараме тук нощта, смятам поне да ни бъде... удобно.

Алиша наблегна нарочно на последната дума. „Нека има над какво да мисли“ — рече си, докато се отдалечаваше. Вече не разбираше как е могла да се паникьоса от перспективата да бъде корабкрушенка с Доминик Сийгър на този пуст остров. Сега не можеше да си представи нищо по-прекрасно!

Насече палмови листа и ги подреди на пода в заслона. Някои стебла бяха твърде дебели и щяха да им убиват, затова ги оряза и остави само листата. После опита леглото, представяйки си, че Дом лежи край нея. Дори не се постара да възпре въображението си, защото бе направила това ложе с цялото старание на жена, решила да съблазни един мъж...

Разсмя се на глас, загреба с шепи меки зелени листа и ги подхвърли високо. Те се изсипаха отгоре ѝ. Чувстваше се великолепно!

— Алиша?

Тя се стресна. Дом бе застанал на едно коляно и надзърташе озадачено през мушамата, закриваща входа на заслона.

— Добре ли си? — попита той.

— Никога не съм се чувствала по-добре — отговори весело Алиша. — Искаш ли бира?

— Да, може.

Тя отвори по една бутилка за него и себе си, макар че първите две бяха замаяли главата ѝ.

— Направила си чудесно легло. Сигурен съм, че ще ти бъде много удобно.

— А на теб няма ли да ти бъде удобно?

— О, предполагам, че ще намеря някое достатъчно меко местенце, където да подремна — отвърна предпазливо той. — Хм, колко бири изпи вече?

— Леглото е за двама ни! — възрази разгорещено тя, без да обръща внимание на въпроса му. — Ще бъде глупаво да спиш навън. Трябва да възстановим силите си в случай, че утре се наложи да гребем до Кокосовия риф.

— Разумен довод — съгласи се Дом. — Но няма да го бъде, Алиша. Сигурно ти е ясно, че ако легна до теб, няма да успея дори да мигна.

Той стана и се върна намръщен при огъня. Тя го последва.

— Искам да спя с теб — заяви му кратко и ясно, като го гледаше внимателно, за да види ефекта от думите си. — Искам да знам, че съм в безопасност и да усещам топлината на прегръдките ти.

Дом притвори очи за момент.

— Скъпа, в никакъв случай няма да си в безопасност в прегръдките ми — изрече с дрезгав глас.

— Не ми е необходима „такава“ безопасност.

Той я гледаше напрегнато, като че ли бе сигурен, че има някаква грешка.

— Желая те — каза тя, така че да няма място за недоразумения.

— Аз също те желая — отговори Дом без колебание. — Но ти би трябвало да знаеш, че е невъзможно.

— Онова, което знам, е, че тази нощ е наша и не бива да я пропускаме.

— А онова, което знам аз, е, че не бих могъл да се задоволя само с една нощ. Че желая повече... — Внезапно млъкна.

— От какво се страхуваш? — попита меко Алиша, този път твърдо решена да получи отговор.

— Страхувам се, че се влюбвам в теб, по дяволите! — отвърна той след кратко колебание. — И мисля, че това вече е факт!

Неочакваното му признание я накара да потръпне от щастие, но тонът му я изплаши.

— Толкова ли ужасно би било това за теб? — изрече тихо тя.

— Да! Би било най-лошото нещо, което може да ми се случи! Сигурно ти е ясно защо.

— Не е.

— Алиша, остават ни още само няколко дни заедно. Ако размислиш за момент...

— Не искам да мисля! — прекъсна го тя.

Знаеше, че думите ѝ звучат безотговорно, но днес нещо в нея се промени и я застави да забрави за предпазливостта и последствията. Може би преживяното днес ѝ бе напомнило колко кратък е животът. Искаше да изживее сегашния миг, без да се тревожи за бъдещето.

— Искам да се любим. Защо да мислим за после?

— Налага се. Ако се сбlijим още повече, ще се наложи да направя избор, с който едва ли ще мога да се примиря.

— Какво... Какво искаш да кажеш? — попита Алиша с натезало сърце. Той я отхвърляше!

— Ти направо ме омагьоса. Накара ме да желая неща, които никога... Алиша, бих могъл да зарежа всичко заради теб. Бих ти позволил да ме отделиш от археологията и разкопките, точно както Ейми направи с баща ми. Той се примири с това, но не мисля, че аз бих могъл. Това ще ме съсипе...

ОСМА ГЛАВА

Алиша не разбра причините, поради които Дом я отхвърли, но ги уважи. Страховете му бяха истински.

— Добре — рече кротко тя. Прииска ѝ се да не бе казвала нищо. Също и да намали създалото се напрежение, но не знаеше как. — Това бе само едно предложение... — Последва неловко мълчание. — Гладна съм — наруши първа тишината Алиша. — Май спомена нещо за печени кокосови орехи.

Дом спря да рови в огъня и я изгледа, като че ли бе поискала да яде живи въглени.

— Мислех, че мразиш кокосовите орехи.

Тя сви рамене.

— Никога не съм имала възможност да ги опитам току-що откъснати от дървото. Сигурно вкусът им се различава от изсушените стърготини.

Той кимна.

— Ще видя какво мога да направя.

Алиша го наблюдаваше с интерес как приготвя странната им вечеря. Когато Дом заяви, че е готова, тя опита предпазливо едно парче.

— Интересно — рече. Не можеше да измисли какво друго да каже.

Печеният плод бе малко жилав, но, направен на сандвич между две парчета шоколад, не бе съвсем лош. Изпиха по още една бира.

— Не знаех, че имаш готварски талант — отбеляза Алиша, след като облиза шоколада от пръстите си.

— За талант не знам, но новаторски подход — може би.

— Рано е — смени темата тя, — но смятам да лягам. Чувствам се изтощена, след като едва не се удавихме.

— Да — съгласи се сериозно Дом.

— Виж какво, ако промениш решението си и ти се прииска да дойдеш в заслона — заповядай — изрече бързо Алиша, преди да е

изгубила смелост. — Обещавам, че целомъдрието ти ще бъде в безопасност.

Стана и изтърси пясъка от късите си панталони, като се надяваше, че ще има достатъчно воля да спази обещанието си. Обърна се и пое към навеса, като мислеше колко голямо и самотно ще бъде леглото от палмови листа...

— Лека нощ — отвърна само той. — О, Алиша... — Тя спря и се обърна. — Днес беше страхотна! Съжалявам, че допуснах това да се случи. Ако бях по-внимателен...

— Моля те, не се самообвинявай — прекъсна го тя. — Не можеше да знаеш, че ще ни връхлети буря. Точно така, както и аз не можех да знам, че Дел ще се разболе. — Обърна се и продължи към заслона.

Дом я гледеше как се отдалечава с предизвикателно полюшване на хълбоците, озадачен от отношението ѝ. По-рано бе готов да се закълне, че изпитва убийствена ненавист към него, към всички острови като цяло и този — в частност. А сега като че ли спокойно приемаше всичко.

Тя бе сложна личност. Нямахше съмнение, че смята и неговия характер за не по-малко сложен и объркващ. Поведението му бе лишено от логика, дори за самия него. Кой ли мъж би се отказал от една изпълнена със страст нощ, и то с Алиша?

Но макар впечатлен от очевидното ѝ желание да се люби с него, разумът му нашепваше настойчиво: „Не бива да се любиш с нея. Направиш ли го, никога няма да ѝ позволиш да си отиде.“

Преди два дни би казал, че помежду им съществува само физическо привличане. Но сега, след като бе разбрал колко силно го вълнува тя, знаеше, че нещата са съвсем различни. И страховете му бяха съвсем реални и основателни.

Дълго остана буден, загледан ту в огъня, ту в морето. Съдейки по положението на луната, може би беше около полунощ, когато най-сетне реши да поспи. Изтегна се на пясъка край огъня и постави мачетето край себе си. Бе спал и на по-неудобни места.

Събуди се след известно време, като не беше сигурен какво го е обезпокоило. Тогава дочу приглушен стон и мигновено се разсъни. Звукът идваше откъм заслона.

Скочи и грабна мачетето. Десетте крачки до навеса му се сториха безкрайни. Питаше се трескаво какво ли застрашава Алиша — тарантула, скорпион или змия.

Дръпна мушамата на входа и се хвърли вътре.

— Алиша? — Тя не отвърна. Беше съвсем тихо. — Алиша? — повтори и извади от джоба си запалката, с която не се разделяше.

Запали и веднага разбра, че тя спи дълбоко и не се намира в опасност.

Изгаси запалката и се отпусна по гръб на листата. Поемаше въздух дълбоко, а сърцето му биеше до пръсване. Явно Алиша бе проплакала насън...

Луната се беше спуснала ниско и леко озаряваше лицето ѝ през отвора на заслона. Дом се подпря на лакът и се загледа в нея. Изражението ѝ бе спокойно и тя дишаше бавно и ритмично. Той не издържа, плъзна поглед надолу и веднага съжали. Блузата се беше вдигнала нагоре, откривайки стройното ѝ тяло, окъпано в лунна светлина. Едната ѝ гърда се показваше леко...

Искаше му се да погали нежната кожа на корема ѝ. Посегна, готов да я помилва, но Алиша изстена насън. Ръката му застина на сантиметър от нея.

Той се вгледа загрижен в лицето ѝ. Тя въздъхна, леко потръпна и изведнъж се обърна по корем. При това движение дланта ѝ попадна върху скута му до една особено чувствителна част от тялото. Той прехапа устна и потисна стона, надигнал се в гърдите му.

Гледаше я и чакаше с надежда тя да отмести ръката си. Алиша стана по-неспокойна. Издаваше тихи сънливи звуци и размърда хълбоци, като че ли да се намести по-удобно. Дланта ѝ обаче оставаше все така отпусната в скута му.

Когато вече не можеше да издържа повече, Дом я хвана внимателно за китката и отмести ръката край рамото ѝ. Въздъхна дълбоко, успокоен, че тя не се е събудила, и се нареди да излезе от заслона. Но не можеше да се въздържа да не я погали поне веднъж!

Отпусна леко ръка на гърба ѝ, после я плъзна надолу до голата ѝ талия. Както очакваше, кожата ѝ бе наистина нежна и топла. Наведе се и постави на голото място целувка — лека като докосването на крило на пеперуда. След това стисна очи и събрал всичката си воля, откъсна устни от нея.

И тогава съзря леко отворените ѝ сини очи, вперени в него. Алиша се обърна и Дом видя, че го гледа с изненада, радост и очакване.

— Променил си решението си... — прошепна тя.

Беше невъзможно да ѝ каже „не, не съм“! Не и когато го гледаше по този начин! Знаеше, че е загубен, че с него е свършено, но не бе в състояние да направи каквото и да е за спасението си.

Пресегна се и отметна лъскав кичур коса от лицето ѝ. Искаше му се да каже нещо — каквото и да е, но думите не идваха на устните му.

Очевидно те бяха излишни, тъй като Алиша сграбчи здраво ръката му и целуна дланта ѝ. Жестът бе трогателен, а допирът на устните ѝ накара кръвта му да кипне.

Копнееше да я вземе в прегръдките си и да я целува до полуда, да се потопи в усещането на голото ѝ тяло, притиснато към неговото... И същевременно бе парализиран от нерешителност. Колебанието му не бе свързано с въпроса дали да остане, или да се махне — за зло или за добро, изборът вече бе направен. Ала сега, когато бе неизбежно да я люби, Дом не знаеше как да продължи...

Никога не бе мислил за този момент. Тя бе крехко създание, а той — силен мъж, несвикнал с нежности. Бе спал с други жени, ала досега не се беше любил с жена, която харесваше толкова много. Ами ако я наранеше?

Сякаш усетила нерешителността му, Алиша легна настрани и плъзна ръка към рамото му, после започна леко да го разтрива. Дом помилва бавно врата ѝ, след това — раменете и гърба. Постепенно милувките им станаха по-интимни.

Съзнанието му бе замъглено от желание. Винаги бе предполагал, че ако се стигне дотук, страстта им би избухнала мигновено. И може би щеше да стане точно така, ако току-що не я бе събудил от дълбок сън.

Тя пое дълбоко дъх, когато Дом плъзна ръка под блузата и погали едната ѝ гърда. Пръстите му докоснаха втвърденото зърно отначало леко, а после го потриха. Алиша потрепери и изстена. Възбуден и насърчен от реакцията ѝ, той се наведе и нежно пое зърното с устни.

Тя потръпна и Дом изпита чисто мъжко задоволство от властта, която имаше над нея. Но знаеше, че нейната власт над него е много по-

голяма. И получи доказателство за това, когато Алиша — вече напълно разбудена, погали доказателството за неговата мъжественост.

Последното нещо, което той желаше в този момент, бе да бърза. Искаше му се близостта им да продължи колкото може повече. Но знаеше, че ако тя продължи да го милва по този влудяващ начин, нямаше да издържи дълго. Отстрани ръката ѝ и насочи вниманието си към другата ѝ гърда. Алиша ахна, щом той прокара език около твърдата ѝ ареола, и отново плъзна ръка с намерението да си играе с огъня.

Дом изстена, отдръпна се от нея и легна по гръб.

— Почивка. Извини ме, но ако не спрем за малко...

Тя седна и той с учудване видя, че се смее.

— Не е необходимо да забавяш заради мен — прошепна. Съблече блузата си и свали ципа на късите панталони. — Вече съм напълно будна и няма какво да чакаме...

„А аз не желая да бързам“ — искаше му се да отвърне. Но докато гледеше как тя събува панталонките си, желанието му да чака изчезна.

Алиша разкопча останалите единствени две копчета на ризата му. Дом се надигна, за да може тя да я свали от раменете му, и изохка леко — бе докоснала едно ожулено място. Алиша почувства веднага болката му.

— Ти си ранен!

— Сигурно съм се одраскал на някой корал — отвърна небрежно той. — Нищо особено.

Тя съблече ризата му. Наведе се над него и обсипа с целувки гърдите му, като внимаваше да не засегне ожуленото място. Впи устни в зърната им, а после продължи надолу към корема.

Беше ред на джинсите и Дом свали с едно движение ципа и смъкна надолу мекия плат. Хладният нощен ветреца погали възбуденото му тяло. Внезапно усети интимното докосване на устните ѝ.

— Мили Боже, Алиша, какво правиш с мен?

Би трябвало той да я люби, а вместо това тя го бе повалила по гръб, парализиран и копнеец за ласките ѝ!

Алиша забави влудяващата си милувка, после го остави и легна до него, поставила глава на рамото му.

— Извинявай — прошепна. — Не възнамерявах да бъда толкова... Не знам какво ми стана. Изведнъж ми се прииска да докосна

всеки сантиметър от теб...

— Скъпа, няма нужда да се извиняваш — изрече дрезгаво Дом.
— Беше... Почувствах се... Повярвай ми, нямах нищо против!

Той осъзна, че лежат съвсем голи един до друг, а досега не я е целунал нито веднъж истински. Подхвана леко брадичката ѝ и потърси безкрайно нежните ѝ устни със своите. Езиците им се докоснаха, после се впуснаха в страстен танц.

— Искаш ли да продължа? — попита Алиша.

Нима не знаеше, че го бе довела съвсем близо до края?

— Алиша, ако го направиш отново, ще свърша преди... преди да сме...

— Нека тогава да се любим...

Дом се сети, че може би още не е готова, въпреки привидното ѝ нетърпение и смело поведение. Плъзна ръка по гърба ѝ, после по великолепната извивка на хълбока към гнездото от меки къдри между бедрата ѝ. Бе стиснала крака и той предположи, че може би изпитва лек страх.

Загали леко бедрата ѝ и скоро почувства, как те се отпускат и отварят, готови да го посрещнат. Постава длан между тях и докосна неуверено най-интимното ѝ място. Алиша изстена леко, после се усмихна и той плъзна пръст в нея. Определено беше готова.

— Не желая повече да чакам — помоли го тя.

Точно това искаше да чуе Дом.

Алиша разтвори ръце и щом той покри тялото ѝ със своето, го прегърна и се притисна към него, изгаряща от страст. Дом се поколеба, застанал на прага на нейната женственост. Тя беше толкова крехка! Освен страха, че може да я смаже с теглото си, той отново бе ужасно притеснен да не я нарани в нетърпението си. Затова опита да продължи бавно. Но Алиша не му позволи. В момента, в който той започна да прониква в нея, тя постави ръце на хълбоците му и го притисна към себе си с всичка сила.

Дом се потопи в топлината ѝ. Алиша извика, но не от болка. Той се раздвижи и тя го последва, като жадно посрещаше всеки негов тласък. Наложил му се няколко пъти да я кара да забави темпото. Не искаше неземната наслада да свършва!

Алиша бе толкова прекрасна и Дом я притежаваше, поне в този момент! Целуваше я и всяка целувка беше знак, че му принадлежи. Тя

захапа долната му устна и неизвестно защо това го накара да изгуби самоконтрол. Заля го вълна на неописуем екстаз. Усещането бе толкова неземно, че му се зави свят.

Когато най-сетне се опомни, се притискаше към тялото на Алиша. Тя потръпваше под него и дишането ѝ бе също толкова тежко.

Дом се съмняваше, че го е последвала в екстаза, но се смущаваше да признае, че не е сигурен. Бе толкова погълнат от своите силни усещания, препускащи в тялото му, че не бе обърнал особено внимание на нейното удоволствие.

Съзнанието за това го смути още повече. Една изключителна жена като нея заслужаваше умел любовник — мъж, който да се отнесе както трябва с великолепно то ѝ тяло. Испита желание да изучи всяко кътче от тялото ѝ и беше сигурен, че това ще му достави огромно удоволствие.

Но никога нямаше да има тази възможност... Разполагаха само с тази нощ. Сърцето му се сви от мъка.

— О, Дом! — въздъхна тя, все още здраво притисната към него.

— Какво има, Алиша?

Не бе сигурна какво искаше да каже — не намираше подходящите думи. През тялото ѝ преминаха последните тръпки на екстаза. Дом я бе накарал да изживее наслада, неизпитвана досега от нея — вълна след вълна от безумно удоволствие. А когато той достигна върха, тя почувства една последна експлозия от топлина и безброй леки тръпки, залели цялото ѝ тяло. Искеше ѝ се Дом никога да не се отделя от нея...

— Не те ли притискам? — попита той със затрогваща загриженост.

— Не. Стой така.

— Добре. Няма да мръдна.

Изпълнена със задоволство и успокоена, Алиша заспа в прегръдките му...

* * *

Събуди се, когато първите слънчеви лъчи огряха заслونا. През мушамата на входа и палмовите клонки на тавана и стените се

процеждаше синьо-зелена светлина. Алиша се протегна, учудена, че тялото я боли от главата до петите. И тогава нахлуха спомените от вчерашния ден — лодката, вълните, страхът от смъртта... Те я бяха преследвали и в съня.

Усети леко размърдане и с изненада установи, че Дом лежи край нея. Зачуди се защо и двамата са голи. Последваха нови спомени — този път красиви и приятни. Сети се за собственото си необуздано поведение и едва потисна стона си. Сетне се усмихна несъзнателно, припомнила си страстта на Дом, съдържана умело от него заради нейното удоволствие.

Седна, за да го погледне. Той лежеше по гръб, свил коляно и закрил с ръка очи от светлината на деня. Беше красив мъж — силен, загорял, с мускули, сякаш изваяни от тежката работа.

Изкушаваше се да го докосне отново, но не ѝ се искаше да го буди — не още! С утрото се бяха върнали и грижите — как да се махнат от този остров например. С настъпването на деня бе свършила магията, в чиято власт бяха попаднали миналата нощ. Но поне през тези няколко кратки минути той бе неин!

Тя се замисли. Досега бе вярвала винаги, че е господар на собствената си съдба. Наистина ли трябваше да напусне Кокосовия риф толкова скоро? Бяха ѝ се натрупали няколко седмици отпуска. Би могла да ги вземе и да остане.

Но и те щяха да свършат... И тогава щеше да се върне обратно в Хюстън — бе длъжна да го направи заради дядо си.

Дом също не можеше да промени начина си на живот. Неговото място бе тук. Би било жестоко да го откъсне от разкопките и да опита да го накара да живее в града.

Усети как я изпълва дълбока тъга. По страните ѝ потекоха сълзи и Алиша не направи усилие да ги спре. Доминик Сийгър бе най-прекрасният мъж, когото бе познавала — силен, интелигентен, отзивчив, добър... Човек, определящ живота си сам — живот, за който другите мъже можеха само да мечтаят... А тя не можеше да го притежава.

Сега разбираше в известна степен страховете, които го изпълваха. И имаше представа за болката, която щеше да я проние в деня, в който щеше да се върне към работата, избрана от самата нея, и да остави живота, който отчаяно желаше да води...

Не след дълго сълзите спряха. Алиша изтри лице с опакото на ръката си. Радваше се, че Дом не е видял как плаче. Не искаше да помисли, че съжالياва за случилото се между тях.

Беше приятно да гледа как спи, ала вече трябваше да го събуди. Взе една клонка и го погъделичка по гърдите, но той я отстрани. Тя го загъделичка по-ниско и по-ниско, като тихо се подсмиваше на дързостта си.

Изведнъж Дом отвори очи и сграбчи ръката ѝ.

— Какво правиш? — попита уж сериозно, но постепенно на лицето му грейна усмивка. Съвсем не му беше неприятно да бъде събуден по този игрив начин.

Алиша се усмихна смутено. Той я привлече и тя се отпусна в обятията му.

— Добро утро — рече Дом, преди да я целуне.

— М-м-м... Утрото определено е добро. Радвам се, че си в добро настроение. Не мога да понасям хора, които се събуждат кисели.

— Аз? Кисел? Никога! — Целуна върха на нослето ѝ. — По дяволите, толкова си красива сутрин!

Тя почувства как се изчервява. Досега не беше мислила за себе си като за красавица. Но бе готова да му повярва заради начина, по който я гледаше. Чувстваше се безкрайно желана!

— Страхувах се, че съжالياваш за случилото се. Снощи бе толкова убеден, че това би било грешка...

Дом я накара да замълчи с нова целувка.

— Може да съжالياвам някой ден. Но не сега. Беше прекрасно!

— Наистина — кимна Алиша.

— Надявах се... Всичко стана доста бързо. Не исках да е така. Жена като теб заслужава...

— Какво искаш да кажеш с това „Жена като мен“? — прекъсна го тя. Не за първи път го хващаше да използва този израз. — Харесва ми да мисля, че съм единствена, а ти все се опитваш да ме причислиш към някаква категория.

Дом я изгледа замислено.

— Хм... — рече след дълго мълчание, без да отговори на въпроса. — Предполагам, че наистина е така.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ и Алиша почувства как я облива топлина.

Хайде да поплуваме — изведнъж предложи Дом.

— Да плуваме ли?

Беше помислила, че ще останат в уютния заслон и ще опитат да върнат отново магията, завладяла ги през нощта.

— Искам да те погледам на слънчева светлина — каза той с дрезгав глас.

Е, щом е така...

— Добре. Но след вчерашния ден не съм много сигурна, че бих желала да плувам отново в океана.

— Тогава само ще си намокриш пръстите на краката. Хайде, знаем, че не си от срамежливите.

Тя почувства как отново се изчервява.

— Колко нетактично от твоя страна да намекваш, че поведението ми миналата нощ не е било като на дама — сгълча го Алиша през смях и се остави с неохота Дом да я измъкне във на утринната светлина.

Спряха и той отстъпи назад, за да я обгърне с поглед. Тя не се възпротиви — наистина беше твърде късно за свян.

— Ти си истинска дама до мозъка на костите си — изрече тихо Дом.

Затичаха към брега по още хладния пясък. Водата бе спокойна, синя и Алиша установи, че не изпитва никакъв страх от нея. Двамата плуваха и се гмуркаха като игриви делфини и Алиша осъзна, че никога не се е чувствала в такава хармония с природата и собственото си тяло. А болката в мускулите ѝ напомняше единствено, че е жива — истински жива!

Дом я хвана и я целуна силно — така, че не остана никакво съмнение за намеренията му. Алиша отвърна на страстта му. Той я взе на ръце и я понесе към брега, без да откъсва устни от нейните. Но точно, когато излязоха от водата, спря и я пусна на пясъка.

— Какво има? — попита тя.

— Не чуваш ли?

— Кое?

— Моторна лодка. Май ще имаме посетител.

— О! — Алиша се погледна. — Предполагам това означава, че трябва да се облечем.

Дом се усмихваше, изпълнен с искрено съжаление.

— Да. Хей, по-весело! След малко ще бъдем спасени.

— М-м-м, да...

Не изпита никакво щастие от тази перспектива, макар да знаеше,
че всичко има край...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато наблюдаваше как Дом навлича джинсите върху мокрото си тяло, Алиша почувства, че я обзема тъга. Искаше ѝ се да каже нещо, което да облекчи прехода от невероятната им близост към реалния свят, но той грабна ризата си и хукна навън, преди да е намерила подходящите думи...

Току-що се бе обула, когато чу познат, самоуверен глас:

— Алиша, добре ли си?

Хубаво, че бе успяла да се облече, защото, без да дочака отговор, Скип мушна русата си глава през отвора на заслона!

Тя го посрещна с усмивка въпреки моментното си раздражение.

— Скип! Толкова се радвам да те видя!

Изпълзя навън и го прегърна несръчно. Двамата не умееха да изразяват привързаността си един към друг. Погледна към брега и видя Реналдо, който разговаряше с Дом.

— Как ни открихте?

— Реналдо беше в Пунта Бланка тази нощ. Някакво хлапе на кея му казал, че видяло как тръгвате малко преди да връхлети бурята и той се притеснил, че сте попаднали в беда. Дойде рано сутринта на Кокосовия риф и щом Джини му каза, че не сте се върнали, тръгнахме да ви търсим. Какво се случи?

— Моторът ни се намокри — обясни Алиша. Не ѝ се искаше да навлиза в подробности.

— Много добре изработено — кимна Скип към заслона. — Ти ли го направи?

— Да — отвърна тя не без гордост.

— И двамата ли спяхте вътре? Май е тесничко.

Алиша настръхна. Очевидно го вълнуваше мисълта, че е възможно двамата с Дом да са споделили нещо повече от сполетелия ги ужас...

— Оправихме се някак — смотолели тя. — Би ли взел бирата и шоколада? Хайде да се махаме отук. Умирам от глад, жажда и копнея

да се преоблека!

Той я послуша, макар че лицето му придоби замислено изражение. „Накрая ще се досети“ — разсъждаваше Алиша, докато оставяше провизиите в лодката на Дом.

— Това ли всичко е? — попита той.

Във въпроса му като че ли имаше скрит смисъл... Или тя си въобразяваше?

— Мисля, че да — отвърна му и преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Да тръгваме тогава. Аз ще остана на моята лодка за тежест. Ти можеш да се качиш отпред при Реналдо. О, Алиша! — извика Дом подире ѝ.

Тя спря и го погледна. В очите ѝ се четеше безкрайна тъга, че приключението им е свършило.

— Седни с лице напред и гледай към хоризонта. Днес водата е спокойна, така че пътуването ще мине гладко.

Загрижеността му стопли цялото ѝ същество.

Пристигнаха за по-малко от час. Алиша си отдъхна, когато зърна познатия ѝ, покрит с мангрови дървета, остров и разнебитената къща. Започваше да я чувства като свой дом.

Джини ги посрещна на брега.

— Какво стана, Дом, загувихте ли се? — извика тя, но Алиша долови в гласа ѝ облекчение, че ги вижда.

— Това е дълга история — отвърна сухо Дом. — Ще ти разкажа всичко веднага, щом получа чаша горещо кафе.

Алиша пое бирата от него и точно се канеше да тръгне към къщата, когато усети силно ужилване в рамото и изпусна кашона.

— Ох! — извика тя, като разтриваше ръката си. — Какво беше това?

— Що за въпрос? — учуди се Скип и взе бирата. — Пясъчна муха. Днес наистина гъмжи от тях. Да не би да искаш да кажеш, че са те ухапали за пръв път?

Алиша кимна и отново изохка — беше почувствала ново ужилване, този път в крака.

— Ами ароматизатора? — попита Джини.

— Не го нося със себе си — отговори Алиша. — Съвсем бях забравила за него.

Пое към палатката си. Когато се върна измита и преоблечена, останалите се бяха събрали в къщата и пиеха кафе. Подхвърли на Скип ароматизатора и също си наля.

— Не зная дали ще го ползвам — промърмори братовчед й. — Мирише на цветя.

Джини го грабна от ръката му.

— На мен не ми пречи и мисля да опитам. Само и само проклетите насекоми да ме оставят на мира!

В крайна сметка всички се напръскаха, дори и Реналдо, но Алиша отдавна бе престанала да им обръща внимание. Бе съзряла гърнето край огъня. Повдигна капака, сипа си огромна порция и седна на масата.

След няколко хапки вдигна очи и видя, че Дом я гледа с огромна изненада.

— Алиша, ти ядеш риба на закуска!

Тя кимна.

— М-м-м. А също така боб и ориз, всичко смесено заедно. Искаш ли?

— О, не, благодаря. Предпочитам хляб и конфитюр.

— И от това ще хапна.

— Мислех, че мразиш риба.

— Никой не мрази риба — заяви самоуверено Реналдо.

— Острият глад има способността да променя вкуса на човек — рече Алиша, като дояждаше последните залчета. — Е, какво ще правим днес? — попита, като гледаше ту Дом, ту Джини.

Той се изкашля.

— Мислех, че ще пожелаеш да си починеш.

— Тая няма да я бъде — оплака се Скип. — Щом аз трябва да работя, и тя ще работи! И без това вчера я нямаше.

— Вчера Алиша се труди за трима мъже — отвърна разгорещено Дом.

Светкавичната му реакция изненада Алиша.

— Както и да е — намеси се тя, — нямам намерение да седя тук и да се мотая без работа. Готова съм за разкопките.

— Можеш да останеш в лабораторията — съгласи се компромисно Дом.

— По-добре да дойде с мен на Кучешкия зъб — възрази Джини.
— Няма да ни е трудно. А вие със Скип идете да поровичкате в калта.

Очевидно Дом не хареса предложението ѝ, но той не можа да измисли основателна причина, за да възрази.

Денят беше приятен — топъл, без дъжд и леко ветровит. Докато работеше, Алиша си тананикаше тихо. Дом ѝ липсваше — през последните дни бе свикнала суровата му мъжественост да я предизвиква. Тя предполагаше, че засиява като коледна елха винаги, когато той бе близо край нея. И несъмнено това не бе убягнало от погледа на Скип... Но вече не я беше грижа!

* * *

Следобед Реналдо им донесе разни продукти — консервирано говеждо, чушки и някакъв странен вид пъпеш за десерт. Зарадвана, че вижда за ядене нещо друго, освен риба, Алиша предложи да сготви вечерята.

Скоро до огъня приближи Дом — все още влажен и свежо ухаещ след плуването, и надникна в гърнето. Вдъхна дълбоко и се усмихна.

— Мирише чудесно — отбеляза и одобрението му я зарадва изключително.

Но неговата близост ѝ доставяше още по-голямо удоволствие. Той остана край огъня, като ровеше безцелно с пръчка в него.

На Алиша ѝ се искаше да го докосне. „Дали вече съжалява за страстта, разгоряла се помежду ни?“ — запита се. Ала след малко Дом извърна поглед към нея, дяволито усмихнат.

— Видях как изглеждаш на лунна светлина и на слънце — промълви Дом. — Не бих имал нищо против да те видя и на отблясъците на огъня... — И бавно се отдалечи.

Изведнъж ѝ стана горещо. Не биваше да ѝ говори такива неща и Алиша възнамеряваше да му го каже. Би трябвало да са благодарни за кратката, но изпълнена с красота нощ, подарена им от съдбата.

Храната като че ли се хареса на всички, дори на Реналдо, който толкова възхваляваше любимата си риба.

— Вечерята беше превъзходна, Алиша — похвали я Джини, докато разрязваше пъпеша.

Плодът беше сладък, сочен и Алиша се наслаждаваше на всяко парченце. Но когато установи, че Дом я наблюдава с очевиден интерес, тя стана с намерение да си върви. Искаше ѝ се да избяга в палатката и да се свие в спалния чувал. Ако не го направеше, изкушението да приеме онова, което той така открито ѝ предлагаше, бе твърде силно. Изпитваше някакъв особен трепет дори само като го гледаше как прибира остатъците от вечерята в хладилната чанта.

— Толкова рано ли смяташ да си лягаш? — попита Джини, забелязала, че Алиша събира нещата си.

— Стига да няма някаква работа за вършене.

— Можеш да ми помогнеш да направя нещо дребно — рече Дом. — Трябва да се почисти измерителната лента.

Тя представляваше стоманена лента с изключително точно разграфяване, която се използваше за проучвания. Подложена на действието на соления въздух тя би ръждясала бързо, ако не се измива с прясна вода след всяка употреба. За това бяха необходими двама.

— Разбира се — отвърна ведро тя, макар да бе доловила в думите му скрит мотив. През деня не бяха останали насаме нито за минута.

Заловиха се за работа и Дом бе изключително делови. Беше тъмно, но нямаха нужда от светлина. Алиша хвана края на лентата и се отдалечи на тридесетина метра. После той започна да я навива, като изтриваше всеки сантиметър от нея, и тя тръгна бавно към него.

Когато от лентата бе останал по-малко от половин метър, Алиша я пусна.

— Готово. Това ли е всичко?

— Не съвсем. — Дом хвърли лентата до дървото край него и бързо хвана ръката на Алиша, преди да прозре намеренията му. — Мислех за теб цял ден...

Гласът му беше приятно дрезгав, ръката — топла и мазолеста. Мислите ѝ се объркаха. Той се облегна на дървото и я привлече към себе си така, че тя възседна крака му, но не я целуна.

— Каж ми нещо, Алиша.

Тя погледна притеснено към къщата, където все още се размотаваше Джини.

— Те вече знаят — рече тихо Дом.

— Наистина ли? Мисля, че Скин подозира, но...

— Скип ме гледа така, като че ли би се радвал да ме види набоден на шиш и опечен на огън.

— Тогава си прав, вече е разбрал — съгласи се мрачно тя. — Но Джини? Каза ли нещо?

— Достатъчно — отвърна той без повече подробности.

Известно време мълчаха. Дом я притискаше леко, но властно и Алиша почувства как я заливат топли вълни на възбуда. Той беше прав, когато бе казал, че една нощ, изпълнена със страст, никога не би била достатъчна...

Тя въздъхна отчаяно.

— Толкова ли е лошо, че знаят? — попита кротко Дом и погали лицето ѝ. Жестът бе съвсем обикновен, но я накара да потръпне. — Открихме нещо прекрасно. Нима може да ни упрекне някой, че решихме да му се насладим на това... диво място?

— Все пак се притеснявам — отвърна откровено Алиша. — Вече ти казах, че не обичам да излагам на показ личния си живот.

— Но не си свенлива — подразни я той и отново я погали.

— Дом, моля те... — опита да възрази тя не особено твърдо.

— Алиша, моля те! — повтори Дом, влагайки в думите си съвсем различен смисъл. — Остава малко повече от седмица да бъдеш тук. Ще полудея, ако през това време не мога да те докосвам.

— Само осем кратки дни — отвърна мрачно тя. — И какво предлагаш? Да се промъкваш всяка нощ в палатката ми? Или да се изнизваме през обедната почивка и да се виждаме някъде из джунглата? — Алиша тръсна глава. — Невъзможно е.

— Съвсем не предлагам подобно нещо — каза той. — Мисля, че няма защо да се крием. Пренеси нещата си в моята палатка и по дяволите какво ще помислят другите! — Хвана я за раменете, като я стискаше все по-здраво с всяка произнесена от него дума. — Нямаш представа какво направи с мен, когато поиска да те любя миналата нощ. Не мога да се преструвам, че нищо не е станало. Зная, че ни остават малко дни — нека ги направим незабравими!

— А когато те свършат?

— Не беше ли точно ти, която не искаше да мислим за бъдещето? — попита тъжно Дом.

— Но то ще дойде, независимо дали мислим за него, или не.

— Да, ще дойде, независимо дали ще последваме инстинктите си, или ще решим да им се съпротивляваме — възрази той. — И в двата случая ще ни бъде еднакво трудно да си кажем сбогом.

— Не ми приличаш много на човека, който се ужасяваше от една целувка през онази първа нощ — отбеляза Алиша.

— Не се ужасявах — възрази разпалено Дом, ала после продължи леко оклюмал: — Е, сигурно беше така. Почти от първия миг, в който те видях, знаех, че можеш да ме накараш да почувствам неща, които не бих желал да изпитам. И именно от това се страхувах...

— А сега не се ли боиш?

Последва дълга тишина, преди той да отговори.

— Не се заблуждавай. Все още се страхувам. Но то е като... Скачала ли си някога с парашут? — попита изведнъж.

— Не. А ти?

— Веднъж. Бях парализиран от страх и сигурен, че ще умра. И тогава скочих. Продължавах да мисля, че ще умра, но някак си вече не се притеснявах толкова. Защото се носех във въздуха и бих могъл да се закълна, че в този ден докоснах слънцето. Не бях изживявал подобно нещо... до миналата нощ. До миналата нощ, прекарана с теб, Алиша.

Нищо друго не можеше да я трогне по-силно от тези негови думи, изречени с плам. Тя се притисна към гърдите му и обви ръце около неговия врата. Устните им бяха съвсем близо.

— Трябва да взема някои неща — прошепна му.

Той разбра какво иска да каже.

— Ще те чакам. — Целуна я леко и я пусна.

В палатката си Алиша събра постелката, спалния чувал, малко дрехи за следващия ден и някои необходими принадлежности. Изми зъбите си, грабна всичко и пое в тъмното към палатката на Дом.

— Имаш ли нужда от помощ?

Тя се стресна така, че изпусна всичко.

— Скип! Аз...

— Алиша, какво става с теб? Не приличаш на себе си! — възкликна той.

Тя прехапа долната си устна и преброи до десет.

— Това не те засяга — отвърна му невъзмутимо.

— Разбира се, че ме засяга. Та ние сме от едно семейство!

— Въпросът не касае семейството — изсъска Алиша. — Възнамерявам да спя в палатката на Дом тази нощ... Както и всички останали нощи, докато сме тук — добави, току-що взела решение.

— А после?

Въпросът си го биваше.

— После всичко ще свърши. И нещата ще бъдат наред — отвърна тя, макар да знаеше, че няма да е така, и то за дълго време.

— Е, това е друго нещо. Щом не възнамеряваш да го повлечеш със себе си и да се омъжиш за него или... нещо подобно. Всъщност Дом ми харесва, но не си го представям като...

— О, Скип, защо не млъкнеш?!

— Добре. — Той ѝ помогна да събере разпилияния багаж. — Само че внимавай.

„Я стига!“ — искаше ѝ се да отвърне, но се въздържа. Въпреки надменността на братовчед ѝ, той наистина бе загрижен за нея.

— Ще се видим утре сутринта — рече тя и продължи по пътеката.

Дом я очакваше в тъмната палатка.

— Бях започнал да се чудя защо се бавиш. — Включи фенерчето и огледа багажа ѝ. — А, ясно. Може би трябваше да наемем каравана за пренасяне?

— Много смешно! Не съм тръгнала да лагерувам като първобитен човек. Вчерашният ден ми стига!

Алиша подреди нещата си, свали ботушите и пропълзя вътре. Чувстваше се неловко и изобщо не беше настроена любовно.

Дом дръпна ципа и затвори входа.

— Нямам нищо против. Има достатъчно място за всичко, което ти хрумне да донесеш.

— Това е добре, тъй като утре ще домъкна и останалия си багаж. Оставам тук до края.

— Наистина ли?

В гласа му прозвуча изненада и, надяваше се тя, задоволство.

— Вече го казах на Скип.

— А, ето защо си толкова възбудена. Сблъскала си се с добрия стар Скип.

— Да. Държа се като истинска мижитурка... О, Дом, много ми е трудно! Не съм от хората, на които не им пука от нищо.

Той се усмихна лукаво.

— Можеш да се научиш.

Изключи фенерчето и постави ръце на раменете ѝ. Започна да я разтрива и изведнъж страстта в нея, която бе утихнала, но не и угаснала, се събуди. Сблъсъкът със Скип започна да избледнява.

— Предполагам, че се държах глупаво — рече тя.

— Предпазлива си и това е съвсем нормално. Практична си като монахиня, силна като дива котка и можеш да бъдеш твърда като кокосов орех... Всичко това ми харесва.

— Колко ласкателно! — прекъсна го Алиша иронично. — Това е най-неромантичното описание...

— Остави ме да довърша. Отгоре на всичко си нежна като цвете, деликатна и женствена... Достатъчно е да те погледна и гърлото ми пресъхва. Преди да те срещна, не вярвах, че ще открия всички тези качества в една жена. — Наведе се към нея и тя усети дъха му. — И се съмнявам, че бих ги намерил в друга...

Искреността на кадифения му глас я милваше така, както ръцете галеха тялото ѝ. Внезапно се почувства изпълнена с топлота към Дом, към мъжа, който не се вълнуваше от обичайните уловки на цивилизованите мъже. Ако той изпитваше нещо към нея, то не беше свързано с изтънчеността и успеха ѝ, нито с нейния произход и богатство, както често се бе оказвало във връзките с други мъже.

Тя се обърна и изведнъж краката ѝ се оказаха преплетени с неговите. Дом бе гол-голеничък! Отначало това я изненада, но не ѝ стана неприятно. Огънят, разпален от него, гореше силно и Алиша почувства почти влудяваща нужда да съедини плътта си с неговата, да изрази с любов силните чувства, за които не намираше думи.

— Приготвих се за сън, спя гол — обясни той.

— Някак си не мога да си те представя в пижама...

— О? И как си ме представяш? — попита Дом и започна да разкопчава блузата ѝ, притаил дъх.

— Точно сега си представям как ме любиш с необуздана страст...

Думите ѝ го възпламениха. Свали блузата ѝ, а после разкопча сутиена и освободи малките ѝ гърди от дантелата. Те бяха изтръпнали в болезнено очакване на неговия допир и тя изстена леко, когато той ги

обхвана. Този път в милувката му почти нямаше нежност, а само първична нужда, и Алиша бе готова да я задоволи.

Устните им — топли и жадни — се срещнаха. Целувката бе силна, почти болезнена, но Алиша не се отдръпна, защото подклаждаше страстта им. Обхвана лицето му с длани и смело посрещна езика му със своя.

Той продължи да я разсъблича, без да отделя устни от нейните. Желанието ѝ се разгаряше все по-силно, докато накрая тя помисли, че ще полудее.

Останала съвсем гола, Алиша почувства внезапно въодушевление. Зарови пръсти в буйната му коса и го възседна. На Дом му се стори, че обезумява от възбуда.

В гърлото му се надигна стенание, но той сподави вика на удоволствие. Палатката му не бе далече от останалите, а в тишината на нощта всеки звук се чуваше надалеч.

Тя се усмихна на усилията му.

— Мислиш, че е смешно да ме подлудяваш ли? — попита Дом.

Не бе видял усмивката ѝ — беше твърде тъмно, но сигурно я бе усетил по някакъв начин. Тонът му бе предизвикателен.

Алиша се канеше да му обясни, но той я сграбчи за хълбоците, повдигна я и я спусна върху твърдото копие на мъжествеността си. Тя прехапа устни, за да потисне собствения си вик на удоволствие.

— М-мисля, че сега е точно обратното — прошепна накъсано, когато той се раздвижи в нея.

Тя обви ръце около врата и потърси опора в гърдите му. Дом започна да я повдига и спуска, като всеки път проникваше все по-дълбоко в нея.

— Алиша, скъпа — прошепна той в ухото ѝ. — Отново всичко става толкова бързо.

— Искам да бъде точно така — увери го тя. — Искам го сега, веднага, толкова силно и бързо, колкото е възможно!

Никога не бе имала по-еротично усещане. Скоро ръцете му стиснаха здраво хълбоците ѝ. С един последен, мощен тласък Дом достигна върха в момента, в който удоволствието се взриви в нея и Алиша изви гръб от невероятната му сила. После отпусна глава на рамото му, уверена, че се е разтопила от екстаз.

Когато се върна към действителността. Дом бе леко объркан. Беше сигурен, че за миг душата му се е отделила от тялото — толкова силно бе изживяването. Ако съществуваше рай на земята, бе сигурен, че току-що е бил в него...

Постепенно до слуха му достигна неравното дишане на Алиша. Потърка буза в нейната и установи, че е влажна. Изведнъж го обзе страх. Изглежда в безпаметството си я беше наранил.

— Алиша, съжалявам!

— Съжаляваш? — Тя се изсмя гърлено. — За Бога, за какво?

— Не... Не те ли нараних?

— Какво? О, това ли било! — Тя смутено изтри сълзите си. — Не си. Току-що изпитах най-голямото удоволствие в живота си. Господи, Дом, нима не усети? Помислих, че е станало земетресение!

— Страхувам се, че бях твърде зает със собственото си „земетресение“ — засмя се смутено той.

И двата пъти, когато се любиха, бе пропускал едно събитие, което много желаше да види. Искаше да наблюдава лицето ѝ, когато тя достигнеше висините на екстаза, да я почувства трепереца в прегръдките си...

— Някой ден, съвсем скоро, ще те любя така, както заслужаваш...

— Но ти току-що го направи. — Алиша го прегърна силно.

— Искан да кажа, че ще те любя бавно... Ще целувам всяко кътче от тялото ти и ще го правим... часове.

— М-м-м... Звучи фантастично — рече тя. — Какво ще кажеш за тази нощ?

Ала гласът ѝ бе станал сънлив и клепачите ѝ се притваряха.

— Може би — отговори Дом и я целуна по челото.

Алиша не възрази, когато той я свали от себе си, положи я на спалните чували с гръб към него и я прегърна. Заспаха така, сгущени един в друг...

* * *

На следващата сутрин валеше, което им позволи да спят до късно. Дом се събуди пръв, изпълнен с удоволствие от вида на спящата

по корем жена. Повдигна косата ѝ, наведе се и я целуна по врата. Тя му отвърна с лека въздишка, после бавно се преобърна. Погледна го съблазнително с морско сините си очи.

— Вали ли?

— А-ха.

Той погали разсеяно стегнатия ѝ корем.

— Значи ли това, че можем да останем тук цял ден?

„Каква прекрасна идея“ — помисли с копнеж Дом.

— Страхувам се, че не. Винаги има какво да се прави, независимо дали вали, или грее слънце.

— Сигурен ли си?

Тя прекара длан надолу по гърдите му. Ефектът от допира ѝ бе незабавен.

Той хвана китката ѝ и с огромно съжаление сложи край на немирството ѝ.

— Сигурен съм. Не бива любовта да пречи на работата.

— Няма спасение от тази кал! — измърмори Алиша и се надигна. Но преди да вземе дрехите си, смекчи хапливите си думи с лека целувка.

— Какво е това? — попита Дом и посочи малкия златен медальон, който висеше на врата ѝ.

Тя се усмихна, после го отвори и му го показа.

— От едната страна е мама, от другата — дядо.

— Майка ми също е носела подобен. Все още го пазя... някъде.

Последва дълго мълчание.

— Тя не е жива, така ли? — попита накрая Алиша.

Той кимна.

— Бил съм на две години и изобщо не я помня. Починала е внезапно след спонтанен аборт.

— Съжалявам — изрече автоматично тя.

Дом сви рамене.

— Смъртта ѝ се отрази много тежко на баща ми. Той мислеше, че е несломима и че нищо не може да я победи. Дълго време дори не опита да намери друга съпруга, защото бе сигурен, че няма жена, равна на нея. После срещна Ейми...

— И какво стана? — подкани го Алиша.

— И двамата мислехме, че тя има достатъчно сили и желание, за да следва трескавия начин на живот, който водехме. Трябва да призная, че Ейми опита — наистина искаше да достави удоволствие на татко. Но тогава я ужили скорпионът...

— Толкова ужасно ли е онова, което е направила мащеха ти?

— Какво искаш да кажеш? — попита предпазливо Дом.

— И двата пъти, когато споменавах този скорпион, лицето ти добива изражение като че ли... Като че ли Ейми е направила нещо непроситимо. Да не би да е наранила баща ти?

Той отмести поглед.

— Всъщност той сам се нарани. Изборът да зарече археологията беше негов. Но и досега ме боли от онова, което направиха с мен.

— И какво беше то?

— Накараха ме да оставя археологията.

Тя го изчака да продължи, но Дом мълчеше.

— Очевидно не си я изоставил завинаги — изтъкна Алиша. — Не мислиш ли, че е време да им простиш?

— Простил съм им — увери я той. — Сега знам, че са направили единственото възможно, за да спасят брака си. Но аз не можах да се приспособя към условията. Проблемът обаче беше мой, а не техен.

— И какъв е бил той? — попита озадачена Алиша.

— Наистина ли искаш да говорим сега за това? — попита Дом, за да печели време.

Знаеше, че трябва да ѝ разкаже. Събитията от детството бяха оставили трайни следи в съзнанието му. Ала как да ѝ обясни объркването и отчуждението?

— Не исках да любопитствам — увери го тя и в този момент той изпита дълбока признателност за отзивчивостта и състраданието ѝ. — Само се опитвам да те разбера малко по-добре.

— Ти ме разбираш много по-добре, отколкото предполагаш — рече Дом, като галеше разсеяно ръката ѝ.

— Нека оставим въпроса засега — предложи Алиша. — Но скоро ще трябва да поговорим отново...

Дом кимна.

Когато двамата отидоха в къщата, дъждът вече беше спрял и Джини се бе заловила с кафето. Закуската бе изпълнена с напрежение, тъй като всички се стараеха да избягват темата за новите отношения

между Дом и Алиша. Тя се зарадва, когато дочу лодката на Реналдо, защото това отвлече вниманието им.

— Реналдо е — каза Дом, смръщил озадачено вежди. — Защо ли се връща толкова рано?

— Може би е наловил достатъчно риба — предположи Джини.

Алиша усети как стомахът ѝ се свива. Никога нямаше да заобича риба, макар че вече поне я понасяше.

Когато наближи лагера, Реналдо тръгна право към нея.

— Страхувам се, че нося лоши новини, госпожо — рече той.

Тя не разбираше какво ѝ говори и защо се насочи към нея, а не към Дом или Джини.

— Бях изминал половината разстояние към Пунта Бланка, когато получих съобщение по радиото. Беше Дел.

— Дел ли?!

— Каза, че дядо ти е тежко болен. Трябва да заминете веднага със Скип...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Алиша нахвърля нещата си в торбата, като плачеше от безсилие.

Всичко беше съвсем несправедливо! Трябваше да се раздели с Дом без каквато и да е психическа подготовка!

Във връзката им бе настъпил драматичен обрат и тя не можеше да не се пита какво ли би станало през следващата седмица, ако отношенията им бяха имали възможност да се развият естествено. Никога нямаше да узнае...

В допълнение към болката от раздялата с Дом идваше и страхът, че може би Еди Джей е на смъртно легло. Ами ако не успееше да пристигне навреме? Ударът щеше да е непоносим за нея, ако в един ден изгубеше двамата мъже, които обичаше най-силно.

Вече знаеше, че обича Дом. Беше се борила с чувството, но повече нямаше смисъл да отрича. И въпреки това трябваше да го напусне. Ако дядо ѝ беше зле, той щеше да има нужда от нея повече от всякога.

Излезе от палатката, извика едно сбогом в дупката на гигантския рак и промърмори:

— Само да можех да те хвана, щях да те сготвя някой път за вечеря!

Оставаше ѝ да вземе нещата, които бе пренесла при Дом.

Установи с изненада и благодарност, че той вече е събрал багажа ѝ.

— Благодаря ти, но нямаше нужда — промълви Алиша.

— Знам — смънка той. — Бог ми е свидетел, че не се опитвам да те отпратя по-бързо. Но ми е ясно, че трябва да бързаш.

Алиша не смееше да го погледне. Изведнъж се оказа, че повече няма какво да прави. Плъзна очи по краката му в джинси, по тесните хълбоци, плоския корем, гърдите, по невероятно широките рамене и накрая спря на лицето му. В лешниковите му очи съзря повече болка, отколкото бе очаквала.

Разпери безпомощно ръце.

— Не трябваше всичко да свърши така.

За миг на лицето му се изписа гняв.

— А можеш ли да ми кажеш „как“ трябваше да свърши? — попита с дрезгав глас. — Щеше ли да бъде по-лесно след седмица?

— Поне щяхме да сме подготвени...

— Нищо не би могло да ме подготви за подобно нещо. Иска ми се да си беше тръгнала още първия ден!

Нямаше да я заболи по-силно, дори ако я беше зашлевил през лицето. В очите ѝ напиреха сълзи, а в гърлото ѝ бе заседнала буца. Канеше се да му отвърне остро, но се въздържа. Имаше нещо познато в това, което току-що беше изрекъл...

И тогава си спомни.

Той отново използваше същата стратегия, както в първата нощ, когато бе опитал да я вбеси, вместо да се изправи лице в лице с чувствата си.

Погледна го смело в очите.

— Не искаше да го кажеш, нали, Дом?

Той сведе поглед и въздъхна дълбоко.

— Права си, не исках. Извинявай, беше ужасно от моя страна... Не съжалявам за онова, което се случи между нас, макар точно сега да се чувствам... Всъщност не знам. Не мога да го опиша...

— По-добре да тръгвам.

— Ако нямаш нищо против, ще ти кажа сбогом тук.

Той разтвори ръце и Алиша се хвърли в обятията му. Обви ръце около врата му и го прегърна с всички сили. Но това не беше достатъчно.

Устните ѝ се впиха в неговите и тя остана така, докато се почувства замаяна и целувката заличи цялата тъга, разочарование и съвсем реалния страх, че няма да преживее следващите няколко часа, дни и години без него...

Усещаше колко са възбудени и двамата. И макар че желанията им щяха да останат завинаги незадоволени, Алиша вложи цялата си страст в тази целувка. И когато щяха да са на стотици километри един от друг, тя щеше да си спомня устните, топлината на тялото му, притиснато към нейното... Надяваше се и той да я запомни така...

До замъгленото ѝ съзнание достигна шумът от моторната лодка на Реналдо.

— Трябва да вървя. — Алиша се отдръпна от Дом.

— Знам...

Тя метна на рамо дръжките на двете чанти и взе спасителната жилетка и дъждобрана. Обгърна Дом с поглед за последен път. Странно, но устните му бяха леко извити в усмивка!

Алиша се обърна, готова да тръгне.

— Алиша? — повика я той.

Тя спря, но нямаше сили да го погледне. Сърцето ѝ биеше бясно, а кръвта пулсираше в ушите.

— Да?

— Приятно пътуване.

— Благодаря.

Закрачи колкото можеше по-бързо, опитвайки да убеди себе си, че не е изпитала никакво разочарование. Какво бе очаквала да каже той? „Време е да пораснеш!“ — смъмри се тя.

Преди да се качи на лодката, прегърна Джини. Искаше да ѝ каже толкова много неща, а нямаше време! Но изведнъж се сети нещо, отвори раницата и извади ароматизатора.

— Един прощален подарък, Джини.

Възрастната жена се усмихна.

— По-ценен е дори от злато!

* * *

— Лимузината ще бъде тук след около десет минути — осведоми я Скип. — Господи, Алиша, изглеждаш ужасно!

— А се чувствам още по-ужасно — изстена тя.

Беше се свлякла на един стол в чакалнята на летище „Хюстън“, все още измъчвана от морската болест, съпътствала я цял ден. Братовчед ѝ се бе обадил в болницата, за да провери какво е състоянието на дядо им. Научиха с ужас, че Еди Джей е получил инсулт, но състоянието му вече било по-добро.

— Защо трябва да чакаме лимузината? — попита Алиша. — Защо не хванем такси?

— Защото малко лукс и самоугаждане ще ми помогнат да премахна вкуса на калта в устата си. Ужасно ми е мъчно за Еди Джей,

но определено съм доволен, че вече не сме на онова противно място!

— О, стига, Скип! Не беше чак толкова лошо!

— По дяволите, Алиша, това беше най-ужасното преживяване през живота ми!

Не му отвърна, вгълбена в мислите си. За една седмица целият ѝ живот се бе променил и сега не знаеше как ще се справи с промяната.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита братовчед ѝ.

— Не, благодаря. — Повдигаше ѝ се дори при мисълта за храна. — Само ме отведи до лимузината, когато пристигне.

Няколко минути по-късно шофьорът ги оглеждаше внимателно, докато товареше мръсния им багаж. Отвори вратата на безупречно чистата кола. Алиша разбра за пръв път колко ужасно изглеждат. И двамата бяха все още с калните си гумени ботуши, а дрехите им не бяха в по-добро състояние.

В автомобила беше прохладно — шофьорът бе пуснал климатичната инсталация. Пътуването мина приятно и най-сетне стомахът ѝ се успокои. И когато пристигнаха в малката частна клиника, Алиша вече бе готова за срещата с дядо си.

За нейна изненада в чакалнята бяха Робърт, Дел и Питър.

— Как е той? — попита веднага Алиша. — Парализиран ли е?

— Не, само му се вие свят и усеща слабост в лявата половина на тялото — отговори Дел. — Трябва да остане тук за известно време.

— Тогава може да приема посетители?

Дел кимна.

— Всъщност още не сме били при него — обясни Питър. — Иска да ни види всички заедно. Чакахме ви да пристигнете.

— Да вървим тогава — размърда се нетърпеливо Скип.

— Е, крайно време беше! — посрещна ги изненадващо остър глас, когато влязоха в стаята. — Старият генерал е прикован на смъртния си одър, а войската му пристига чак след ден и половина! Не желаете ли да чуете последната ми воля?

— Как ли пък не! „Последна воля“! — възкликна възмутено Алиша. — Ти, стари негоднико, както те гледам, си готов за маратон!

Тя смекчи острите си думи с целувка, успокоена, че дядо ѝ наистина изглежда добре.

— Съжалявам, че прекъснах престоя ви — каза весело той.

— Но не и ние — промърмори Скип и Еди Джей го погледна изпитателно.

После огледа всички един по един — бинтованата ръка на Питър, белезите от ухапванията по лицето на Робърт, загорелия Скип, разрошената Алиша, и очите му се разшириха от изненада.

— Всемогъщи Боже, какво се е случило с вас? Ако искате, можете да останете при мен. Ще уредя да внесат още няколко легла.

— Кокосовият риф е отвратително място — започна Питър. — Няма прясна вода, електричество...

— Нито пък свястно легло — прекъсна го Дел.

— И свястна храна — добави Робърт. — Пясъчните мухи ме изядоха жив!

И всички заговориха вкупом:

— Изгорих си ръката с кафеварката!

— От тежката работа получих мускулни схващания и помислих, че имам сърдечна криза, а артритът ми...

— Не можеш да си представиш калта, скорпионите...

— Змиите — допълни някой, което, разбира се, беше безсрамна лъжа.

— Господи, какви страхливци! — каза Еди Джей, свил присмехулно устни. После погледна Алиша, останала единствена мълчалива. — Е, момичето ми, няма ли да прибавиш и ти някое оплакване към списъка?

Тя сви рамене.

— На мен ми хареса.

— Хареса й археологът — промърмори Скип така, че да чуе само Алиша.

Тя го настъпи по крака и чу със задоволство вика му от болка.

— Постигнахте ли нещо? — попита Еди Джей.

Скип пристъпи напред.

— Е, сър, бяхме твърде заети със собственото си оцеляване и се страхувам, че не успяхме да изпълним нито една от поставените ни цели.

— Това не е съвсем вярно — възрази Алиша. — Стана ми ясно откъде идва проблемът в работата ни. Причината е в мен.

Всички я изгледаха изненадани.

— Разбрах някои неща за себе си — поясни тя. — С разрастването на компанията започнах да се чувствам все по-обезсърчена. Бюрокрацията се увеличаваше. За всичко вече бе необходимо повече време и не можех да видя толкова бързо резултатите от работата си, както преди. Пренасях обзелото ме раздражение върху отношенията си с вас. Намесвах се във вашите области и с мен беше трудно да се работи. Дължа ви извинение.

Всички я гледаха зяпнали с широко отворени очи.

— Как така калта и насекомите ти помогнаха да го проумееш? — попита накрая Скип.

— Работата ми доставяше удоволствие, каквото не бях изпитвала от дълго време в компанията. — Алиша сви рамене. — Както и да е, ще се постарая да се променя.

В този момент в стаята се появи медицинската сестра. Спря и загледа втрещена посетителите, до един в окаяно състояние.

— Не можете всички да останете тук — заяви остро тя. — Позволено е само по един посетител. Останалите да излязат!

— О, Джоузи, успокой се — рече кротко Еди Джей. — Провеждам съвещание на ръководителите, която е много важно. — И понеже сестрата повдигна със съмнение едната си вежда, той помоли: — Дай ни само пет минути!

Тя кимна с неохота, записа нещо в картоната му и ги остави.

Еди Джей се изкашля многозначително.

— Е, добре, да преминем към деловите въпроси. Лекарят ме информира, че ударът е лек. Така че наистина не умирам. Обаче ми беше заявено категорично, че трябва да намаля темпото. Може би думите ми ще ви шокират, но искам да ви кажа, че подавам оставка, и то незабавно. И сега трябва да определя кой от вас ще ме замести. Разбира се, той трябва да бъде утвърден от Управителния съвет.

— Значи все пак си ни изпитвал... — рече Скип.

Еди Джей свъси объркан рунтавите си вежди.

— За какво говориш, синко?

— Ами бях помислил, че ще избереш новия директор въз основа на представянето ни в Белийз — смънка Скип.

Дядо му вдигна очи към тавана.

— Взел съм решение още преди месеци, глупако! И то би трябвало да е очевидно за вас. Дел работи редом с мен повече от

двадесет години. Той знае всичко за компанията.

Алиша се усмихна успокоена, ала всички останали бяха твърде изненадани, за да реагират по някакъв начин.

Сестрата отново надникна в стаята.

— Вън — изкомандва тя. — Ако доктор Клинтън ви намери тук, жива ще ме одере!

— По-добре я послушайте — засмя се Еди Джей. — Много е страшна. Но ти, Алиша, можеш да останеш няколко минути. Искам да поговорим насаме.

Молбата му я изпълни с мрачни предчувствия.

— Е — започна дядо й, когато останаха само двамата. — Значи компанията е станала твърде голяма за теб?

— Не исках да кажа точно това — заобяснява припряно тя. — Трябва да се пренастроя, това е всичко.

— Ти не си щастлива — изрече спокойно Еди Джей.

— Разбира се, че съм! — Думите й прозвучаха фалшиво, дори в собствените й уши.

— Алиша — започна той след дълго мълчание, — можеш да бъдеш откровена с мен. Знаех от доста време, че не изпитваш удовлетворение от работата си. Имах право да стоваря вината за много от проблемите върху твоята глава, обаче не исках да го направя. Желаех ти сама да проумееш, че причиняваш търкания и мисля, че това стана. — Алиша кимна и той продължи: — Надявах се нещата да се оправят, ако се откъснеш малко от всекидневието, но всичко е постарому. Какво би те накарало да се усмихнеш отново?

— Искам... Искам да върша повече физическа работа — отвърна колебливо тя. — Да виждам резултатите от труда си и да си лягам всяка вечер със съзнанието, че съм постигнала нещо. За мен беше толкова вълнуващо, когато знаех, че компанията се развива и става все по-силна като пряк резултат от моите усилия... Но сега всичко е толкова...

— Отегчително ли, Алиша? — Тя не отговори, ала дядо й беше познал. — Тогава напусни. За Бога, махни се от „Бърнард Офис“! Промени професията си, пътувай! Пари имаш...

Алиша клатеше отрицателно глава.

— Не, никога не бих могла да напусна компанията. С нея са свързани всички мои мечти, целият ми живот!

— „Бърнард Офис“ беше „моята“ мечта, скъпо момиче. А ти бе завладяна от ентузиазма ми. Сега трябва да последваш „своите“ мечти. Дел няма нужда от заместник, когото вече не го е грижа какво става в компанията.

Тя преглътна с мъка. Както обикновено, дядо ѝ проявяваше проникателност и реши въпроса със замах.

— Напусни, момичето ми. Ако не го направиш, ще се погрижа да бъдеш уволнена...

* * *

Дом седеше на дънера на едно паднало дърво, загледан в морскосините води на Хондураския залив в посока към сушата. През последната седмица това му се случваше често — в тази посока бе зърнал за последен път Алиша. Тя не се бе обърнала нито веднъж назад...

Спомняше си нежната ѝ кожа, лъскавата коса, мелодичния глас и невероятните наситеносини очи, способни в един момент да заискрят от гняв, а в следващия — да потъмнеят от страст... Вече се боеше, че тези спомени ще го преследват до края на живота му.

Удари пясъчната муха, която го ухапа по рамото.

— Проклетата напаст! — промърмори. Понякога островът беше доста недружелюбен.

Ако съдбата му бе дала нужното време, той щеше да помоли Алиша да остане тук с него. И може би тя щеше да се съгласи, тъй като винаги го бе изненадвала... Но сега Дом разбираше, че това нямаше да е честно. Жена като нея заслужаваше по-добър живот на по-приятно място.

— Искаш ли? — попита Джини.

Бе дошла тихо зад него и той подскочи при звука на гласа ѝ. Протягаше към него ароматизатора на Алиша.

— Не го искам! — отвърна остро Дом. — И бих желал ти също да не го ползваш.

— Какво? Да не си полудял, Доминик? Това е единственото нещо, което може да ни спаси от пясъчните мухи! Защо...

— Защото този аромат ми напомня за нея! — отрязва той.

Не бе го осъзнавал, докато Алиша не си замина. Сега сърцето му се свиваше дори при най-лекия намек за този препарат.

— О! — възкликна тя.

Седна край него, макар че Дом не я беше поканил.

— Джини, на теб ти харесва тук, нали? — попита изведнъж той.

— Ами... Работата ми харесва, но остава доста да се желае по отношение на удобствата. Има моменти, в които съм готова на всичко, само и само да мога да скоча в колата и да се понеса по магистралата, да се гримирам, да отида някъде на вечеря и танци. Но през повечето време тук ми харесва.

— А какво ще кажеш за Алиша? Мислиш ли, че би могла да свикне с такъв начин живот?

— Господи, Дом, здравата си хлътнал по това момиче! — И тъй като той не възрази, Джини продължи безцеремонно: — Мислех, че е само физическо привличане. И че всичко ще свърши, когато тя си замине. Докога възнамеряваш да се мотаеш като муха без глава? Предстои ни да свършим толкова много работа!

— Няма да е задълго.

— Е, слава богу!

— Ще отида при нея.

— Какво?! — От изненада Джини едва не падна от дървото.

— Ще отида в Хюстън, ще я намеря и ще я убедя, че трябва да бъдем заедно. Ако не тук, тогава — там.

— В Хюстън? Но ти не би могъл да живееш в...

— Ако се налага, ще живея.

И щеше да направи онова, което се бе заклел никога да не върши! Най-сетне бе разбрал какво беше накарало баща му да зареже разкопките. Той обичаше Ейми повече от всичко. За такава любов един мъж е готов на всякакви жертви.

— Но как ще се откажеш всичко? — попита Джини.

— Някога смятах, че не бих могъл — отговори той. — Но вече мисълта да остана заровен в работата си, откъснат от целия свят, не ми се струва чак толкова привлекателна.

— Кога ще заминеш?

— Утре.

— Утре?! — Изписка тя. — Но тогава пристига цяла дузина доброволци! Какво ще ги правя?

— О, по дяволите, Джини, познаваш този остров, както и проекта не по-зле от мен. Сред тях има двама студенти, които вече завършват археология. Те ще ти помагат. Просто... Продължавай.

— Кога ще се върнеш?

— Вероятно никога!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дом седеше на оградената веранда на хотел „Мъхогъни Бийч“, като опитваше да се отпусне и наслади на приятната обстановка. В този момент за него бе чудесно, че седи в истински тапициран стол и отпива хубав силен ром с кока-кола, и то — от истинска кристална чаша! Много от гостите на хотела прекарваха вечерта на слабо осветената веранда, като се радваха на прохладния морски бриз.

Принуден да пренощува в Белийз, тъй като не можеше да отлети до вечерта, той бе убил времето си следобед в покупки на нови дрехи, за да оправи външния си вид. После се бе подстригал и обръснал.

Неведнъж го бе спохождала мисълта, че вероятно постъпва глупаво. Ами ако двамата с Алиша бяха станали жертва на дивата природа и първичните чувства, които тя събуждаше? Не бе никак трудно взаимното им влечение да се е появило под въздействието на слънцето, спокойните сини води и осеяното с ярки звезди небе. Щеше ли всичко да се промени, ако заменяха тропическия рай с обикновено всекидневие? Дали необузданата им страст нямаше да изчезне безследно в цивилизования свят?

Не му се вярваше, а и бе изпълнен с решителност да провери. Във всеки случай, Кокосовия риф съвсем не беше рай, въпреки случайните прекрасни мигове...

От другия край на верандата до слуха му достигна мелодичен смях, който му напомни за Алиша. Както почти всичко наоколо. Лъскавото черно крило на някаква птица му приличаше на косата ѝ. Нежните цветя предизвикваха спомени за кожата ѝ. Днес зърна един шал на някаква витрина и го купи само защото тъмносиният му цвят щеше да подхожда на очите ѝ...

Смехът прозвуча отново. Този път той обърна глава и сърцето му замря. Не можеше да бъде!

Изглежда имаше халюцинация. Но не се лъжеше — Алиша Бърнард или нейна сестра — близначка седеше само на десетина метра от него!

Сърцето му запрепуска лудо, дланите овлажняха и главата се замая. Какво правеше тя тук? Още не бе готов за среща с нея! Как щеше да ѝ обясни присъствието си в хотела?

Определено плановете му се променяха. Беше повече от ясно, че не можеше да седи ей така и да чака, докато тя се сблъска с него на път към стаята си. Трябваше да застане лице в лице с нея!

Дом махна на келнера.

— Да, сър?

— Рики, можеш ли да отнесеш бутилка изстудено „Шабли“ на жената с роклята на цветя? Ей — там, в другия край на верандата. Искам да ѝ предадеш и една бележка.

Младежът смигна заговорнически.

— Да, сър. Ще отида за виното и ще се върна за бележката.

Дом извади писалка от новата си риза и надраска кратко послание на салфетката.

Алиша вдигна очи към младия сервитьор, застанал до стола ѝ с бутилка вино.

— „Шабли“ — каза той. — С любезния поздрав на господина от другия край на верандата.

— О, колко любезно! — рече уклончиво тя.

Тази вечер нямаше настроение за случайни познанства. Беше уморена до смърт и безкрайно притеснена от предстоящата среща утре с Дом. Нямаше представа как той щеше да посрещне неочакваното ѝ завръщане на Кокосовия риф, а още по-малко чувствата, които възнамеряваше да му признае.

Келнерът ѝ наля чаша вино и Алиша отпи.

— Ммм, откъде ли знае, че обичам „Шабли“? — зачуди се тя. Въпросът бе отправен към възрастната двойка на масата, с която бе завързала разговор.

— Господинът ви изпраца и това — каза келнерът, подаде ѝ салфетката и се отдалечи.

Щом прочете дръзкото предложение, тя почувства как лицето ѝ пламва.

— Какво пише? — попита жената до нея.

Алиша отвърна на въпроса с въпрос.

— Кой ли би си позволил да предложи на напълно непозната жена горещ душ и меко легло с чисти чаршафи...

И едва не се задави при последните думи. Най-сетне си спомни откъде ѝ бяха познати — студено „Шабли“, горещ душ и пухено легло с чисти завивки! Само един-единствен човек я бе чул, когато почти в безсъзнание пожела тези неща на острова, на който се бяха спасили по време на бурята!

— Дом? — прошепна едва чуто, докато оглеждаше слабо осветената веранда.

Не... Не беше той... Не виждаше лицето му, но това не би могъл да бъде Дом. Този мъж беше облечен с безупречен костюм, тъмната му коса бе грижливо подстригана, а лицето — гладко избръснато. Ала щом той извърна глава, тя позна незабравимите черти, запечатали се завинаги в съзнанието ѝ.

Дом се усмихваше неуверено.

Без да се пита каква ли прищявка на съдбата ги е събрала тук, Алиша скочи с чашата в ръка и се затича към него. Той едва успя да се изправи, преди тя да се хвърли в обятията му. Обви ръце около врата му и виното се изля, като намокри гърба му, но Дом дори не усети.

— Не мога да повярвам, че наистина си тук... — успя да промълви той, преди устните му да покрият нейните.

Около тях се разнесе сподавен смях, но Алиша не му обърна внимание. Дом беше тук, тя се притискаше в прегръдките му и нищо друго нямаше значение!

Той засили целувката им, като я притисна още по-силно към себе си и я погали интимно. Пръстите му докоснаха едната ѝ гърда, а другата му ръка обхвана със собственическо чувство хълбока ѝ. Алиша съзнаваше, че трябва да направи нещо, преди да са направили истинско представление.

Отдръпна с неохота устните си.

— Мисля, че предлагаше нещо като горещ душ и меко легло... — прошепна. Дом изстена. — Ще взема чантичката си — добави тя.

Когато отиде до масата и си взе довиждане с учудените възрастни хора, Алиша вече се бе успокоила достатъчно, за да започне да мисли логично. Не можеше просто така да се люби с Дом! Трябваше да обсъдят някои неща, като например има ли бъдеще за тях...

На път към стаята му и двамата не пророниха нито дума. Той мълчаливо запали светлината, затвори вратата и включи вентилатора

на тавана. Алиша стоеше посред стаята. Чувстваше се неудобно и се чудеше как да му обясни намеренията си.

Дом взе от нея празната чаша и свали чантичката от рамото ѝ. После я хвана за ръка и я поведе към леглото. Краката вече не я държаха и когато той леко я побутна назад, тя се подчини и седна на леглото.

— Сега — започна Дом, изправен пред нея, — какво искаш първо — да вземеш душ или направо да си легнеш? — Усмихна се закачливо. — И в двата случая ще трябва да дойда с теб.

На върха на езика ѝ бе да възрази. Но едновременно с това не ѝ се искаше да развали обзелото ги настроение. Твърде силно желаше да се люби с него тази нощ.

Пое дълбоко дъх и изрече откровено:

— Избирам леглото. В този момент не мога да мисля за нищо друго!

В очите му проблесна желание. Алиша очакваше той да я вземе в прегръдките си и да разпали отново огъня на страстта, пламнал на верандата. Но вместо това Дом коленичи пред нея и откопча единия ѝ сандал. Свали го и започна бавно да разтрива босия ѝ крак, като пръстите му стигнаха до прасеца. Повтори същото и с другия крак. После плъзна ръка нагоре под зелено-розовата пола и погали коляното ѝ, преди да продължи над роклята към бедрото, хълбока и талията. Алиша усещаше през тънката, плътно прилепнала тъкан, неговата изгаряща топлина. Дланта му спря под гърдата ѝ. Алиша помисли, че и сърцето ѝ ще спре. Какво правеше той с нея?

Дом я целуна съвсем леко по устните и продължи с целувки към ухото. Тя стоеше неподвижна, поемайки дълбоко въздух, като потискаше порива да го притисне към себе си и да го обсипе с целувки. Какво чакаше той? Бе сигурна, че я желае също толкова силно, колкото тя него.

— Дом, какво правиш? — попита накрая Алиша едва чуто.

— Този път всичко ще бъде както трябва — отговори той, преди да се наведе и да я целуне по шията.

Прекара леко език по ключицата ѝ и тя едва успя да промълви следващия си въпрос:

— Искаш да кажеш, че... че няма да бъде както преди?

Алиша по-скоро почувства, отколкото дочу сподавения му смях.

— Може би ще бъда точен, ако кажа, че сега ще го направим бавно. Много бавно...

Алиша усети как я обливат горещи вълни на желание. Той се пресегна зад нея и свали сантиметър по сантиметър ципа на роклята ѝ. После я дръпна напред и надолу, разкривайки корсажа, който едва покриваше гърдите ѝ. Алиша не се бе облякла така нарочно, за да съблазни някого този ден. Дрехите ѝ имаха за цел да я предпазят от потискащата тропическа горещина. Но очевидно Дом бе впечатлен. Като дишаше тежко, той я изправи на крака и свали роклята надолу по хълбоците и краката ѝ.

Отстъпи назад и я огледа възхитен — Алиша бе останала само по корсаж и силно изрязани бикини. Под настойчивия му поглед зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и изпъкнаха под тънката материя.

Изведнъж се почувства смутена.

Някакъв свян я подтикваше да поиска да угасят светлината и да се скрие под завивките. Сведе глава и обви ръце около гърдите си.

— Недей! — помоли я Дом, пристъпи към нея и нежно отмести ръцете ѝ. — Нека те погледам, толкова си красива!

Моментът, изпълнен с неловкост, отмина. Очите на Дом я поглъщаха с безкрайно възхищение и благоговение. Този мъж я желаше и нощта беше тяхна, каквото и да им носеше бъдещето! Пресегна се и го погали по лицето. После постави ръка на врата му и го привлече за нова целувка — силна и безкрайно възбуждаща, която я накара да се притисне към него. Дрехите му ѝ пречеха да почувства голото му тяло и сега съжаляваше, че не е успяла да го съблече.

Плъзна ръце между тях и започна да разкопчава ризата му, но пръстите не я слушаха. Дом я хвана за китките.

— Аз ще се погрижа за това — прошепна и бързо се справи с ризата. — Всъщност... Този път ще се погрижа за всичко.

Алиша разбра, че той вече има готов сценарий, който щеше да ѝ достави удоволствие, какъвто и да е. Затова седна покорно на леглото и го загледа как се съблича.

Идеално сложеното му тяло — силно и стройно, изпълнено със сурова мъжественост, отново предизвика възхищението ѝ. Само като гледаше как смъква панталона надолу по мускулестите си бедра, тя почувства, че я обзема болезнено желание и прехапа долната си устна. За нейно разочарование Дом не се съблече изцяло. Но и самата Алиша

не бе съвсем гола, което им оставяше някои приятни възможности за по-късно.

Без да каже нито дума, той леко я побутна, като я принуди да легне върху леглото.

Дом седна на ръба му и остана загледан в нея, като човек, умиращ от глад и озовал се на пиршество, за което е мечтал цял живот. После за нейна изненада взе едната ѝ ръка, поднесе я към устните си и я целуна.

— Искам да знаеш, че никога досега не съм правил подобно нещо — каза той.

— Какво? — попита озадачена Алиша.

— Не съм любил никоя жена. Нямам предвид секса — допълни Дом, когато тя понечи да възрази. — А да любя всяка част от тялото ѝ, да разбера къде да я погала, къде да я целуна, как да я накарам — как да накарам „теб“ да полудееш. Още от първата ни нощ мисля за това и как бих го направил, ако ми се отдадеше възможност. Надявам се сега да ми позволиш. Не знам какво точно трябва да направя, но имам желание да се науча.

— О, Дом! — Коя ли жена би могла да отхвърли подобна молба? Алиша премигна бързо, за да спре сълзите, бликнали в очите ѝ. — Люби ме така, както искаш.

Беше сигурна, че изживяването ще е изключително, въпреки твърденията за неопитността му.

След като загаси лампата, Дом я накара да се увери, че познава тялото ѝ по-добре от самата нея. Като обсипваше с ласки и целувки краката ѝ, колената отзад и вътрешната страна на бедрата, Дом откриваше места, които я караха да реагира по невероятен начин — места, за чието съществуване дори не бе подозирала.

После той насочи вниманието си по-нагоре. Повдигна корсажа ѝ и продължи с целувки по корема. Подразни пъпа ѝ с език, което я накара да изстене от наслада.

— О, Господи, Дом, не спирай!

И той се подчини. Прескочи засега гърдите ѝ и се спря на ръцете, като мина последователно през вътрешната страна на китките, лактите и рамената. Когато най-сетне устните му попаднаха като че ли случайно на твърдото зърно на едната ѝ гърда, Алиша отново изстена от желание. Зарови пръсти в непривично късата му коса в

недвусмислено насърчение да продължи. Дом се подчини за известно време на ръцете ѝ, после се отдръпна. Тя издаде звук на изненада, смущение и разочарование.

— Искам да ме любиш сега, Дом! — помоли го тя, останала без дъх.

— Точно това правя. — Той леко ухапа шията ѝ.

Алиша въздъхна с копнеж, като галеше нежно гърдите му.

Да я люби толкова бавно бе опияняващо за него. Но не беше сигурен дали не прекалява — искаше да я възбуди, но не и да я раздразни. Затова, като че ли готов да изпълни молбата ѝ, той плъзна пръсти под ръба на бикините ѝ и бавно ги свлече.

Нетърпението ѝ бе очевидно. Въпреки това Дом не смяташе да се откаже от намеренията си. Разтвори рязко бедрата ѝ и зацелува най-интимното ѝ и тайно място.

Отначало тя се стегна.

— Какво пра... — започна Алиша, ала обзелото я удоволствие прекъсна протеста ѝ, като я накара да се отпусне и да се отдаде изцяло на усещането.

Всеки неин стон го възбуждаше, всеки вик, откъснал се от устните ѝ, разпалваше желанието да ѝ дари неземна наслада.

Усети, че тя приближава върха. Чувстваше, как потръпва, как внезапно я изпълва напрежение, последвано от освобождаване... Да наблюдава екстаза ѝ бе за него едно от най-поразителните изживявания през живота му.

Когато най-сетне Алиша дойде на себе си, Дом се надигна и положи глава на корема ѝ. Тя загали влажната му коса и постепенно дишането ѝ се успокои.

— Ти май каза, че не знаеш какво правиш... — проговори Алиша и гласът ѝ потрепери.

— Така е.

— И мислиш, че съм ти повярвала!

Той се разсмя, дъхът му опари корема ѝ и тя отново потрепери.

— Студено ли ти е? — попита Дом. — Какво ще кажеш за горещ душ?

— Предполагам, не смяташ, че сме свършили.

— Надявам се...

Той я грабна на ръце и я отнесе в банята. Краката не я държаха и му се наложи буквално да я подпре на стената. Но скоро топлата вода я съживи, а Дом насапуниса тялото ѝ. Преди да осъзнае какво става, двамата отново се целуваха. Допирът на насапунисаните им тела бе невероятно възбуждащ.

Дом се облегна на стената и повдигна Алиша, като я накара да обвие крака около него. Тя извика от изненада и удоволствие, когато проникна в нея. Единението им бе кратко, но изключително бурно.

Малко по-късно те лежаха върху прохладните чаршафи, отдали се на усещането за отминаващата приятна възбуда.

— Та какво правиш в Белиз Сити? — попита накрая той.

— Чудех се кога ли ще ми зададеш този въпрос. Бих могла да те запитам същото.

— Ами... Тук съм по работа.

— И аз — каза тя.

— По каква?

— Лична. Разбираш ли, има един мъж, в когото съм лудо влюбена, и дойдох да му заявя намеренията си.

Изведнъж ръката му, отпусната спокойно върху рамото ѝ, го стисна силно.

— Обичаш ли ме, Алиша?

— Да. — Беше изненадващо лесно да го каже. — Надявам се, че това не те плаши.

— Да ме плаши ли? Скъпа, бях ужасен, че може би не изпитваш към мен онова, което аз изпитвам към теб. Бях тръгнал към Хюстън, за да те намеря. Това е работата, която ми предстоеше да свърша. Искам да бъда с теб, Алиша! Завинаги! Сигурен съм, че бих могъл да постъпя като преподавател в Хюстън. Дори да се наложи да изчакам, докато намеря подходяща длъжност, имам доста спестени пари...

— Почакай малко. Няма да се наложи да живеем в Хюстън.

— Няма ли?

— О, Дом, никога не бих очаквала подобно нещо от теб или да те моля да го направиш! Ти каза, че то би те съсипало.

— Вероятно трябва да ти обясня причините. Когато татко се отказа от разкопките, за да остане с Ейми, аз бях откъснат от единствения начин на живот, който познавах. Това ми се отрази изключително тежко. Никога не се сприятелих с децата в градчето.

Цели пет години се чувствах като дърво без корен. Всъщност вината бе моя — не направих никакъв опит да се приспособя. На татко му беше по-лесно, тъй като имаше Ейми. Сега вече го разбирам. Ще имам нужда от помощта ти, за да се приспособя. Ти ме накара да го поискам. Това ще е голямо предизвикателство за мен, което може би ще ми донесе и болка.

Алиша притисна лице към гърдите му и Дом разбра, че тя плаче.

— След като си готов на тази саможертва, значи наистина ме обичаш!

— Разбира се, че те обичам! А желанието ми да прекарам живота си с теб не може да бъде саможертва. Значи всичко е решено.

Алиша повдигна глава и го погледна с насълзени очи, но на устните ѝ играеше дяволита усмивка.

— Не съвсем. Не можем да отидем в Хюстън. Вече няма какво да правя там. Напуснах работа, дадох апартамента си под наем, продадох колата и мебелите. Всичко, което ми остана, се намира в една стая надолу по коридора.

Дом се надигна рязко.

— Напуснала си работа?!

— Или бях уволнена... Зависи от гледната точка. Както се оказа, дядо е разбрал отдавна, че повече не мога да дам нищо на компанията и е дошло време да се преместя другаде. Ще позволиш ли да остана и да работя с теб на разкопките?

— Но... Нали ненавиждаше това място?!

— Не е вярно!

— Та ти дори го каза! — възрази той. — Освен това мразиш риба, кокосови орехи, лодки, кал, буболечки, раци...

— О, това ли! Тогава се оплаквах, за да се разтоваря. По този начин се освобождавам от натрупаното напрежение. Не забравяй, че едва не се удавих! Дом, аз съм влюбена в този смахнат остров, буболечките и всичко останало! Той ми действа ободряващо и поставя на изпитание волята и силите ми. А и ти си там, така че нещата ще бъдат наред. Дори започвам да харесвам морската храна!

— Искаш да кажеш, че ще останеш до края на сезона на разкопките? — попита невярващо Дом.

Алиша кимна.

— А после ще отидем където пожелаеш — в Южна Америка, Египет, Северния полюс... Стига да съм с теб!

Той се намръщи. Тя осъществяваше мечтата на неговия живот — любовта, която винаги бе чакал, в съчетание със свободата да продължи работата си. Изведнъж това му се стори недостатъчно.

— Нещо не е наред ли? — попита загрижено Алиша.

— А няма ли да имаме свой дом? Уют? Деца?

Тя повдигна озадачено вежди.

— Деца ли?

— Няма да можем да влачим с нас малки деца по целия свят. След като пораснат, няма да е проблем, но...

Алиша се разсмя.

— Мога ли да смятам, че просто си пропуснал да споменеш женитбата преди бебетата?

— О, имаш право! Предполагам, че ще се оженим, нали?

Тя закима въодушевено.

— Е, добре. След като решиме всичко, вероятно ще можем да живеем в Тъскън — продължи Дом. — Само че апартаментът ми е ужасен и ще се наложи да си купим къща.

— Наистина ли имаш апартамент там?

— Нали трябва да отсядам все някъде, за да описвам находките си и...

— Ето, виждаш ли? Можем да съчетаем нещата. Понякога ще пътуваме и ще правим разкопки, друг път ще си оставаме вкъщи и съм сигурна, че ще успеем да намерим време за едно-две бебета!

— О, Алиша, ти си страхотна! Изречено от теб, всичко изглежда възможно.

— Разбира се, че е възможно. Заедно можем да постигнем всичко, което си наумим.

Той я целуна нежно, почувствал изведнъж увереност, че съвместният им живот ще бъде изпълнен с радост и задоволство.

И докато я притискаше към себе си, чувствайки как сърцата им туптят в синхрон, Дом мислеше за безбройните находки, с които археологията бе изпълнила живота му. Но колкото и вълнуващи да бяха съкровищата, които криеше земята, никое от тях не можеше да се сравни с неземната наслада, която му даряваше Алиша с любовта си...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.